

MUSIKMAGASINET

GAMFFA

ROSKILDE REMIX 1999

**Metallica • R.E.M. • Suede • Blur • Marilyn Manson
Robbie Williams • Blondie • Eva Dahlgren • Thomas Helmig
Kashmir • Manic Street Preachers • Skunk Anansie
The Divine Comedy • Hotel Hunger • Port Friendly
Psyched Up Janis • Spain • Opiate • Deepfried Toguma
Lamb • Mixmaster Morris**

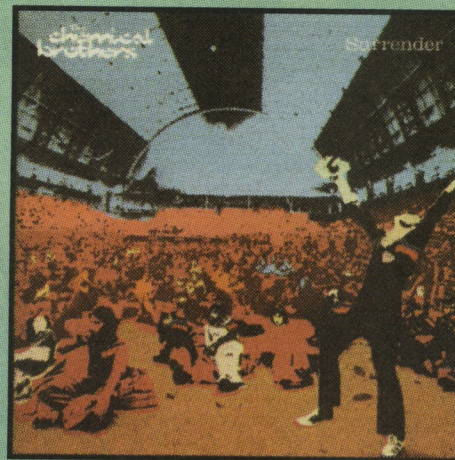
PROGRAM

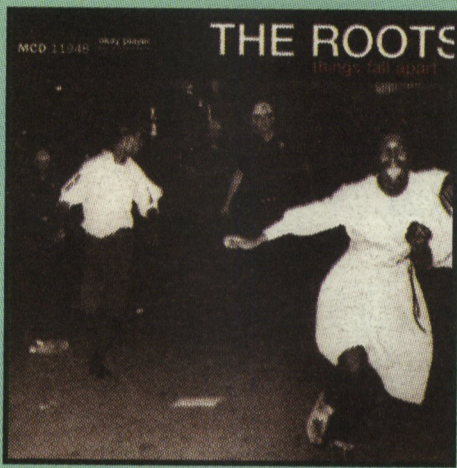
Mercury Rev/Deserter's Songs cd & lp

Divine Comedy/Fin De Siècle cd & lp

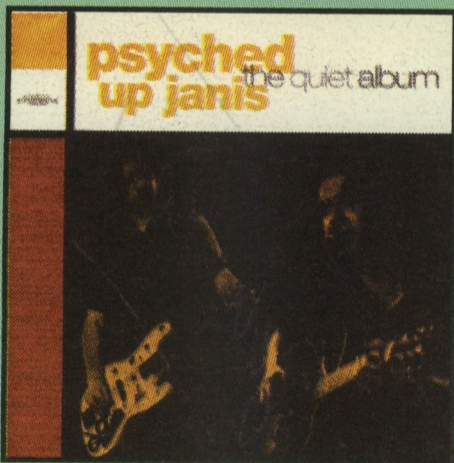

Chemical Brothers/Surrender cd & lp

Roots/Things Fall Apart cd & lp

Fuel for your mind,
body and soul

Psyched Up Janis/The Quiet Album cd

CD
KR . 114 . 95

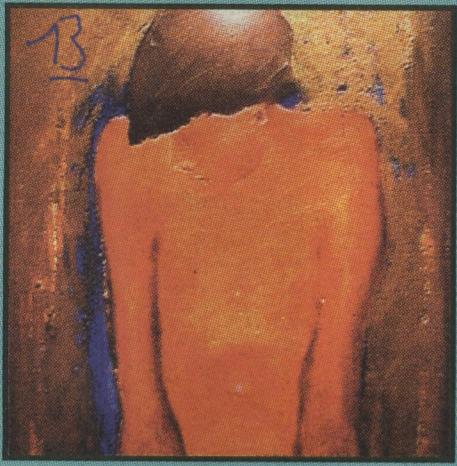
Hotel Hunger/Get Your Hands off cd

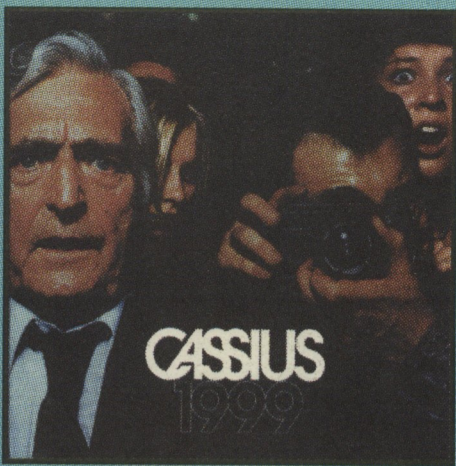
DJ Rap/Learning Curve cd & lp

Placebo/Without You I'm Nothing cd & lp

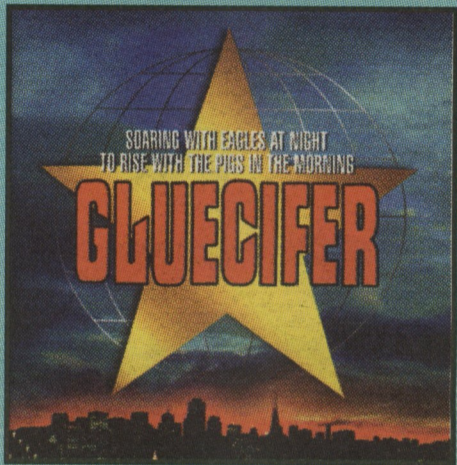
Blur/13 cd & lp

Cassius/1999 cd & lp

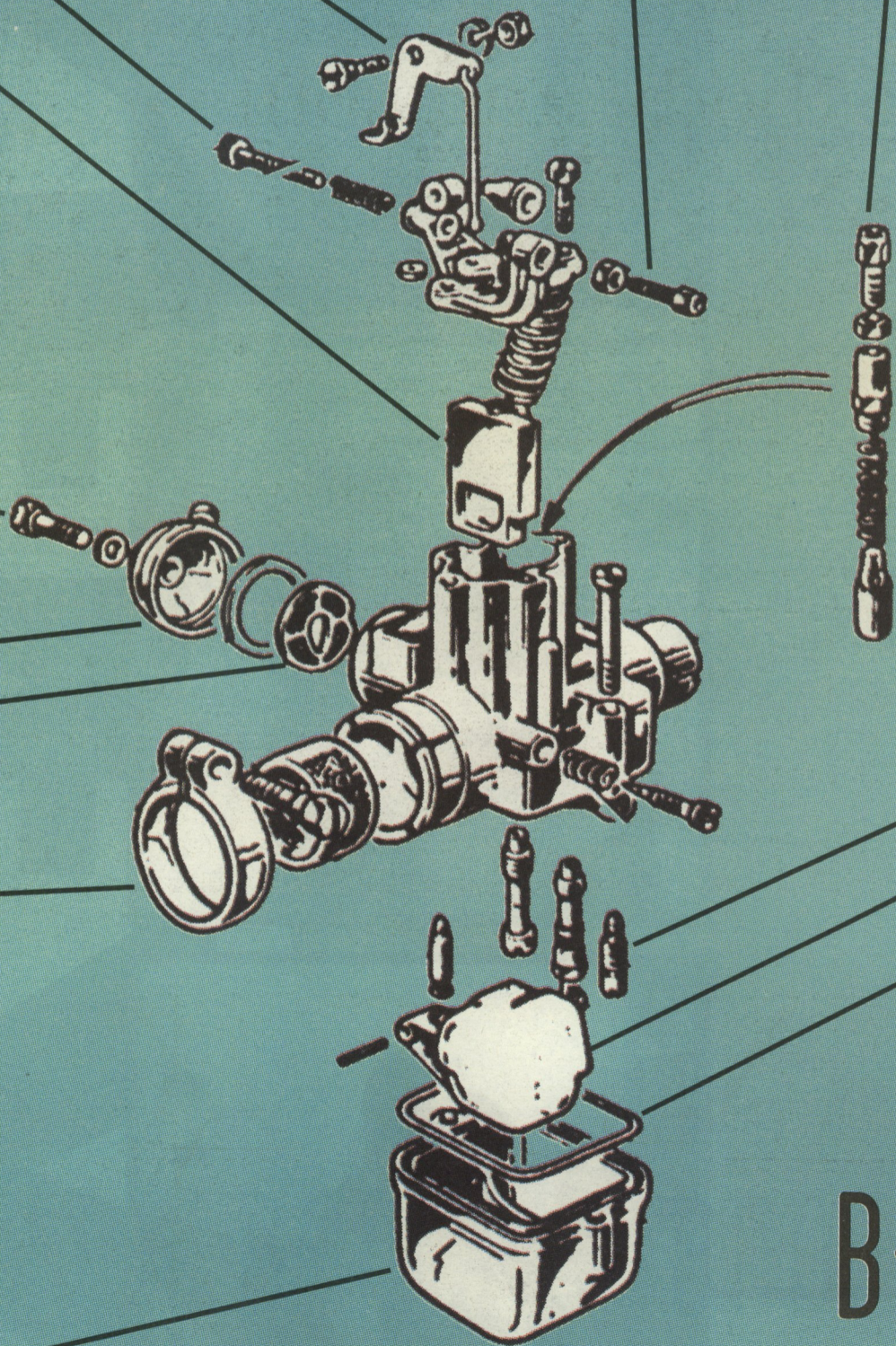
Lamb/Fear of Fours cd

Gluecifer/Soaring with Eagles at Night cd

Suede/Head Music cd & lp

Dellorto carburettor model sh1/20 as used on series 3 Lambrettas

BADEN BADEN

LARSBJØRNSSTRÆDE 15 - 1454 COPENHAGEN K
TEL 33154035 - WWW.BADENBADEN.DK

Y2K

INDHOLD:

- 6 R.E.M**
- 8 The Divine Comedy**
- 10 Manic Street Preachers**
- 12 Skunk Anansie**
- 14 Marilyn Manson**
- 16 Port Friendly**
- 18 Psyched Up Janis**
- 20 Metallica**
- 21 Lamb**
- 22 Hotel Hunger**
- 26 Thomas Helmig**
- 28 Spain**
- 30 Suede**
- 32 Opiate**
- 34 Deepfried Toguma**
- 36 Blondie**
- 38 Kashmir**
- 42 Blur**
- 44 Mix Master Morris**
- 47 PROGRAM**

Udgivet af Musikmagasinet GAFFA. Ansvarshavende Redaktør: Peter Ramsdal. Annoncer: Robert Borges, Dennis Brorsen & Kalle Bremer. Korrektur: Morten Sigsgaard. LayOut: jspr. DtP-assistent: Lykke Dahlén Lund. Tryk: Franzen Offset. Oplag: 15.000
Forside: Søren Behncke

BACARDI-MARTINI DANMARK A/S

ESTD CUBA 1862

BACARDI AND THE BAT DEVICE ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BACARDI & COMPANY LIMITED

ALLE REGLER RØG UD

R.E.M. har netop ud-sendt sit første album, siden gruppen blev reduceret til en trio. Et album, hvor bandet på mange måder har måttet starte på en frisk. GAFFA tog til New York for at møde bandet og for at sniglytte på det nye album, som måske er en psykodelisk plade til 90'erne.

R.E.M. / Orange scene fredag kl 23:00

Af Jesper Nykjær Knudsen

Et sted i universitetsbyen Athens, Georgia, kan man på en mur læse grafittien "R.E.M. sucks". Formentlig skrevet af en piercet teenager med Marilyn Manson-T-shirt og høj fraværsprocent. En person, der godt kan få øje på noget mere hipt end sine megasælgende, midaldrende, musikalske bysbørn.

Man kan ellers godt blive i tvivl om, hvorvidt der overhovedet findes mennesker, der ikke kan fordrage R.E.M. Bandet, der som få har formået at forbinde pladesalg i multi-millionklassen med kunstnerisk uforudsigelighed, et minimum af hitsingler og et ofte dybsindigt og dunkelt udtryk. Et band, der igennem atten år og nu elleve albums aldrig er stagneret, men på hver plade synes at have genopfundet sig selv. Et band, der har ramt rent hos både intellektuelle feinschmeckere og almindelige, rockglade radiolyttere, og som altid har veltet sig i positiv presse. Det er næsten for meget af det gode, og på den baggrund er det ikke svært at forstå den spraymalende ungersvend i Athens. Heller ikke for bandet selv.

- Athens er en lille by, vi er et kæmpestort band, og hver eneste person i byen ved, hvem vi er. Det er hårdt, især for de unge, som gerne vil være hippe, så i år har de Marilyn Manson, for to år siden var det Nine Inch Nails ... De tænker selvfølgelig "fuck these old guys". Og det er sådan, rock'n'roll holder sig frisk, som Peter Buck roligt og nærmest faderligt overbærende udtrykker det. Han vil ikke udelukke, at han ville have gjort det samme, hvis han havde været en rastløs teenager i posede skaterbukser.

Men det er han ikke. Han er 42 år og guitarist i verdens måske største rockband, som endnu en gang vil give rockverdenen noget andet, end den forventede. Som endnu en gang vil nedbryde alle gængse grænser mellem det kommercielle og det kunstneriske. Og som endnu en gang er parat til at forklare verdenspressen, hvordan drømme, drama og dagligliv er blevet til en ny stak R.E.M.-sange.

En trebenet hund

Uden for Hotel Palace Athénée hiver luften efter vejret. Manhattan er som en kogende gryde, der

Michael Stipe udtalte, efter at trommeslageren Bill Berry havde forladt bandet: "Det er slutningen på en æra. Er vi stadig R.E.M.? Well, en tre-benet hund er vel stadig en hund, den skal bare lære at gå på en anden måde".

har fået lov at stå for længe uden at blive rørt i, mens newyorkerne svedende holder deres metropols feberhede puls i gang. Indenfor, i et airconditioneret hotelværelse, der ikke kender til årstider, i en cremefarvet sofa ni etager over jorden, sidder Peter Buck og Mike Mills og sipper til hver sin mineralvand. Peter Buck er iklædt sort jakkesæt og en rød skjorte med flabede flæser. Om hans venstre håndled rasler en tyk armlænke, og hans øjne er skjult bag mørke solbriller, der bliver siddende gennem hele interviewet. Mens han udstråler en vis mængde dekadent rockstjernecool, ligner Mike Mills snarere en flink gymnasielærer, der til sin egen overraskelse har fået en gammel rockstjerne-drøm opfyldt. Den 39-årige bassist bærer en sort skindjakke, men med en lidt mere behersket, blå skjorte inde under, mens hans tjavsede, halvlange hår får hans hoved til at se større ud. Sammen med trommeslager Bill Berry har de altid været den faste klippe, natsværmeren Michael Stipe kunne lette fra og lande på. Nok

har Michael Stipe altid været stjernen, men Buck, Mills og Berry har altid været fundamentet. Men fundamentet blev rystet i sin grundvold, da Berry i marts 1995 pådrog sig en hjernesvulst under en koncert i Lausanne. Og det mistede en grundpille, da han fuldt restitueret i oktober sidste år annoncerede, at han ville trække sig ud af bandet og hellige sig sin farm. Michael Stipe udtalte dengang, at "Det er slutningen på en æra. Er vi stadig R.E.M.? Well, en tre-benet hund er vel stadig en hund, den skal bare lære at gå på en anden måde". Hvad var de andres første reaktion?

- Bare chok. Jeg tænkte ikke engang på fremtiden, jeg tænkte bare "Hvorfor?". Det første jeg sagde, var "Er du sikker? Er det virkelig dét, du vil?". Egentlig ikke for at få ham til at skifte mening, vi ville bare være sikre på, at det virkelig var det, han ville, for hvis han efter 3-4 måneder ville komme og sige, at han havde skiftet

mening, ville det blive en ret hård situation, fortæller Mike Mills. Først da det spørgsmål var afklaret, begyndte bandet at kigge fremad.

- Vi spurgte os selv, hvad det her ville betyde, og det betød, at alle regler var væk. Vi kunne gøre præcis, hvad vi havde lyst til. Vi behøvede ikke at sætte os ned med bas, guitar og trommer, øve sangene og spille dem på den og den måde for at få en god trommelyd. Vi sagde "Til helvede med det, måske bliver der ingen trommer på sangen overhovedet", og en del af sangene har ikke trommer. Mange af dem har bare funky trommemaskiner. Så i virkeligheden prøvede vi bare at gøre det så positivt som muligt.

Kaotisk og ude af kontrol

Den forrige plade, *New Adventures In Hi-Fi*, var i vid udstrækning blevet til under *Monster-turnéens* både spontane og dramatiske

AF VINDUET

forhold. Mange af sangene udviklede sig omkring lydprøver og rejser, og hele processen var præget af Bill Berrys hjernesvulst, som på et tidspunkt truede ham på livet. Også Stipe og Mills var undervejs under forskellige behandlinger. Ud fra den betragtning må processen have været mere "stille" denne gang.

- Det er noget, du tror. Som tiden går, er alting kaotisk og ude af kontrol. Det vidste vi. Der kommer aldrig et perfekt år til at skabe. Der er altid ting, der distraherer én, om det så er personligt eller udefra, mener Buck. Men hvad er der så sket denne gang?

- Well, Bill mest. Da Bill stoppede, røg alle regler ud af vinduet. Alt, vi havde lært de sidste atten år, blev ubrugeligt, og det var både skidt og godt, for det betød, at vi kunne gå i studiet og gøre, hvad vi ville. Nogle af sangene er startet med en synthesizer, der var ingen regler overhovedet. På en måde genopfandt vi hjulet undervejs. Det var meget spændende og meget vanskeligt. Det var drama nok, understreger Mills om tilblivelsen af R.E.M.-album nummer elleve.

En symfonisk plade

Aftenen før dette interview var der arrangeret en lille, intim og med spænding imødeset lyttesession. I et hotelværelse i let postulerende victoriansk stil pakkede en halv snes journalister fra hele verden sig sammen og fik to eksklusive lyt på det nye album. Et album, som har fået den overdrevent prunkløse titel *Up*, og som næppe kunne åbne mere underligt. *Airport Man* er trippet, cirkulær og grumset post-rock, og Stipes vokal har ikke lydt så mumlende og uhørlig siden debutalbummet *Murmur*. En åbningsang, der mere er et "members only" end et "kom bare nærmere". Det er ikke en specielt rocket plade, selvom Bucks ringlende Rickenbacker-guitar er væk, og det er heller ikke en stille plade, selvom de fleste af sangene er forholdsvis afdæmpede.

- Det er en hybrid. Det er en kraftfuld plade, men den er underfundig. Et langt stykke af vejen er der ingen buldrende guitarer eller store bækkenslag, der hopper lige ind i hovedet, når man hører dem. Al guitar, der er med, er der af en årsag. De er med, fordi "der mangler en guitar lige her". Det er meget en symfonisk plade på den måde, at det ikke bare er guitar, bas og trommer hele vejen igennem. Det var ikke det, vi ville. Det gjorde vi på den sidste plade så godt, som vi kan, så vi ville gribe denne plade an på en anden måde. Også før Bill trådte ud, fortæller Mills, som i eksperimentets ånd havde besluttet sig for, at han ikke ville spille bas på pladen. I stedet har han brugt meget tid på keyboards. Buck spiller det meste bas, men har begrænset guitarspillet. Til gengæld spiller Stipe guitar på to sange, *I'm Not Over You* og *Why Not Smile*.

- Tingene flyder ind og ud. For mig lyder det som en psykedelisk plade. Hvis idéen med psykedelica var fortsat, så ville vi være et 90'er-psykedelisk band med dette album, mener Buck og forklarer:

- Ofte var demoer til sange bygget op omkring en guitar. Derefter ville vi lægge klaver, bas, en støjende guitar, mellotron, hvad som helst på, og så fjerne guitaren igen. Sangens centrum forsvandt, så det bare var en masse, der flød rundt. Sangen *You're In The Air* er sådan.

Løs musikalsk struktur

Trods en løs musikalsk struktur er *Up* et album, som strutter af fremragende sange. Michael Stipes tekster kredser omkring selvransagelse og selvrealisering, men er også drejet omkring modsætningen mellem religi-

on/åndelighed og videnskab/teknologi, tydeligst på *Hope*. Som altid er teksterne flertydige og mere billede end betydning. Hvor meget er Mills og Buck inde i teksterne?

- Ikke meget, med mindre vi hader dem. Hvis vi hader dem, siger vi det bare. "Jeg kan ikke stå inde for dette, kan du ikke gøre noget ved det?" Men heldigvis er han så god, at det sjældent sker, mener Mills. Ved Mills normalt, hvad sangene handler om?

- Selvom jeg ikke ved præcis, hvad han mener, får jeg næsten altid en følelse eller et billede fra sangene. Michael har altid været ... han indfanger øjeblikke. Selvom der er en reel historie, føler han ikke, at han behøver at fortælle hele historien.

Dinosaurer på scenen

Men det er svært at forestille sig R.E.M. falde, med mindre de selv ønsker det. Snakken falder på Rolling Stones og deres nylige koncert i Parken. En koncert, som åbenlyst handlede mere om selve begivenheden, *eventen*, end om den egentlige anledning, musikken. Rock ledsaget af hvidvin og blitzlys i VIP-loger, langt væk fra sit oprindelige udgangspunkt. R.E.M. er ligesom Rolling Stones et stort band med hensyn til volumen. Hvordan vil de undgå at komme i samme position?

- The Stones er kommet til det punkt, fordi de ønskede det. De turnerer ikke, fordi de har et brændende ønske om at spille live. De turnerer, fordi de ved, de kan fylde stadions over hele verden og tjene millioner af dollars, mener Mike Mills. Buck tilføjer:

- De ved, at de har lavet de bedste ting, de nogensinde kommer til at lave. De vil aldrig lave en stor plade igen. Det vil i hvert fald overraske mig. Og jeg tror ikke, det bekymrer dem. De laver plader, fordi de er nødt til at have en plade at turnere på, men hvor relevant er det? Er der nogen, der virkelig kan hidse sig op over en ny Stones-plade? Så jeg tror ikke, vi vil få det sådan. Jeg siger ikke, at det aldrig vil ske, men vi har en helt anden indgangsvinkel. De er en *event*. Jeg vil ikke sige noget dårligt om det, men det er bare ikke det, vi vil, pointerer Mike Mills. Men opfatter R.E.M. sig selv som et mainstreamband?

- Ja, på en måde. Jeg hader at bruge det udtryk, men tag for eksempel Pink Floyd. Man kan ikke forestille sig dem have hitplader, for det er mærkelige plader. Men de sælger en masse plader, fordi de på en eller anden måde klikker med deres publikum. Vi lyder ikke som Pink Floyd, men vi laver ikke rigtig hits. Vi har ikke to hitsingler, men vi sælger en enorm mængde plader, og folk tager det ret alvorligt, pointerer Mills.

Ganske vist solgte *New Adventures In Hi-Fi* "kun" 5 millioner plader, hvilket blot er det halve af, hvad *Out Of Time* og *Monster* solgte. En væsentlig årsag må formodes at være valget af førstesinglen, *E-Bow The Letter*, som reelt ikke havde noget omkvæd. Derfor har pladeselskabet Warner for en gangs skyld været inde over i valget af *Daysleeper* som førstesingle fra *Up*.

Bandet har dog stadig altid det sidste ord i kreative spørgsmål. En position, som mange andre bands vil misunde dem. Denne nærmest unikke, kunstneriske suverænitæt er der heller ikke pillet ved i den nye kontrakt, parterne blev enige om, umiddelbart før arbejdet med *Up* startede. Kontrakten har en værdi af 80 millioner dollars.

Hele tiden på vej videre

Hvis alt går som forventet, vil *Up* da også høste formidable, og fortjente, kritikerros, sælge nogle millioner eksemplarer og under-

strege bandets position i toppen af rockens superliga. Er der overhovedet mere at bevise for R.E.M.? Har de stadig ambitioner?

- *Oh God, yeah*. Man er altid drevet af, at den bedste plade ikke er lavet endnu. Hvis jeg mente, at vi havde lavet vores bedste arbejde, så ville jeg stoppe. Man er nødt til at tro på, at det bedste stadig ligger foran én. Og da jeg mener, at denne plade er virkelig god, måske så god som noget, vi har lavet, føler jeg mig ret sikker på, at vi ikke er løbet tør for sange endnu, understreger Mike Mills.

Interviewet er forbi. Buck og Mills rejser sig fra sofaen og skriver velvilligt på et par plade-

covere. Luften er stadig kølig og kunstig i rummet, der som alle andre hotelværelser bærer præg af at være et ikke rodfæstet rum, en midlertidig mellemstation på en rejse. Løstrevet fra virkeligheden ude, nede, på den anden side af ruden.

På samme måde bevæger R.E.M.s musik sig mellem tilstande, mellem dimensioner, mellem sindbilleder, mellem låre, mellem bevidst og underbevidst, mellem jordisk og metafysisk, mellem drøm og realitet. Hele tiden på vej videre, væk, ud, *Up*. Den trebenede hund har lært at gå igen, og dette er blot endnu en etape på en rejse, der langtfra er afsluttet endnu.

R.E.M. - DISKOGRAFI

af Peter Studstrup

Murmur (1983)

- I.R.S.

Murmur blev kåret til årets bedste album af Rolling Stones læsere, og debutalbummet fra Georgia-kvartetten holder stadigvæk. Vidunderlige iørefaldende popsange med en understrøm af længsel og melankoli. *Murmur* er en sparsk produceret plade med guitar, bas og trommer og Michael Stipes stemme og tekster i centrum. Pladen indeholder gruppens første single *Radio Free Europe*, som blev et mindre hit på de amerikanske college-radiostationer.

GGGGG

Reckoning (1984)

- I.R.S.

Reckoning ligger i naturlig forlængelse af *Murmur*, men lyden er mere elektrisk og knap så spinkel, og inspirationen fra folk-rock og country er blevet mere fremtrædende. Forsanger Stipe er i endnu højere grad det velspillende orkestrets største aktiv med sin mørke, alvorlige og dybt passionerede stemme. Et smukt og kunstnerisk helstøbt album.

GGGGG

Fables Of The Reconstruction (1985)

- I.R.S.

Folkfeberen har for alvor greb i kvartetten, hvis tredje album er indspillet hos Fairport Convention-produceren Joe Boyd i London. Sangene er dystre og kantede, og der er smerte og desperation i Stipes stemme. De samfunds- og samtidskritiske tekster vidner om et særdeles politisk bevidst og socialt engageret orkester. Måske R.E.M.s sværest tilgængelige plade, men for dén, der tager sig tiden, er *Fables Of The Reconstruction* et uopsideligt mesterværk.

GGGGG

Life's Rich Pageant (1986)

- I.R.S.

På *Life's Rich Pageant* introduceres et lysere og langt mere udadvendt udtryk. Hverken før eller siden har kvartetten præsteret en så melodios og vital elektrisk rock. Pladen ligefrem syder af energi og spileglæde. Pladen opnåede guldstatus og var med til at give dem et bredere gennembrud i hjemlandet. Blandt andet fik de deres første større singlehit med *Fall On Me*.

GGGGG

Document (1987)

- I.R.S.

På *Document* indleder R.E.M. samarbejdet med produceren Scott Litt, og han tilfører gruppen en tungere og mere kompleks lyd. På trods af flere gode sange som *Finest Worksong*, *It's The End Of The World As We Know It (And I Feel Fine)* og *The One I Love* fremstår pladen overproduceret, ujævn og helt uden forgængerens friskhed.

GGGGG

Green (1988)

- Warner

Skiftet til Warner betyder, at R.E.M. er på vej til at blive et verdensnavn af de helt store. *Green* er igen produceret af Scott Litt, og lyden er lysere og lettere end tidligere. Albummet er proppet med iørefaldende popmelodier som for eksempel singlerne *Stand* og *Orange Crush* og smukke ballader som *Hairshirt* og *You Are The Everything*. For dén, der for første gang vil stifte bekendtskab med R.E.M.s univers, er *Green* et godt sted at starte.

GGGGG

Out Of Time (1991)

- Warner

Singlen *Losing My Religion* giver R.E.M. et massivt hit, og albummet *Out Of Time* giver dem det helt store gennembrud som verdensstjerner. Pladen har en for R.E.M. uvanlig storladet studielyd med en udstrakt brug af strygerarrangementer. På trods af et rigeligt sødlatent udtryk indeholder pladen nogle virkelige perler, for eksempel den vidunderligt skæve *Country Feedback*, der til en vis grad redder helhedsindtrykket.

GGGGG

Automatic For The People (1992)

- Warner

Automatic For The People er en meget afdæmpet plade, hvor Michael Stipe atter viser sig som en formidabel sanger. På trods af en gennemgående mørk og dystert stemning blev pladen en kæmpesucces og cementerede R.E.M.s ry som superstjerner med integritet. Led Zeppelins John Paul Jones er manden bag pladens flotte orkestrale arrangementer. *Automatic For The People* er et helstøbt værk, der fortjent har status af moderne klassiker.

GGGGG

Monster (1994)

- Warner

Efter fire plader i træk med stadig større vægt lagt på studieproduktionen markerer *Monster* en tilbagevenden til en enklere produktion og en mere direkte og elektrisk rocklyd uden de mange ballader. *Monster* er derfor lydæssigt tættere på debutalbummet *Murmur* end på *Automatic For The People*. Sangene som *What's The Frequency, Kenneth?* og *Bang And Blame* lyser op på en plade, der ellers ikke er en af R.E.M.s bedste.

GGGGG

New Adventures In Hi-Fi (1996)

- Warner

R.E.M.s tiende album *New Adventures In Hi-Fi* viser et modent og afklaret orkester, hvor Michael Stipes rolle er mindre dominerende. Ligesom *Monster* er der tale om en sparsk produceret rockplade, men det mere indadvendte udtryk gør pladen sværere tilgængelig end forgængerens. Den over 65 minutter lange *New Adventures In Hi-Fi* blev R.E.M.s sidste som kvartet, da trommeslager Bill Berry af helbredsmæssige årsager forlod gruppen.

GGGGG

Up (1998)

- Warner

xxx

En blondine vender tilbage

Eva Dahlgren / Grøn Scene
søndag kl 18:00

Den blege svenske blondine EVA DAHLGREN har efter otte års pause endelig udgivet et nyt album kun skrevet af hende selv. GAFFA mødte hende i Stockholm.

8 år er der gået siden Eva Dahlgren udgav sin største succes til dato *En Blekt Blondins Hjärta*. Nu er hun tilbage med albummet *Lai Lai*.

Af Lars Nielsen

Den svenske hovedstad er ikke på omgangshøjde med kalenderen denne mandag først i maj. Den kolde vind har let spil overfor en almindelig cowboyjakke, og himlens grålige farve indbyder ikke til smukke forårsdrømme, selv om aftalen er med en af Sveriges største og mest seriøse kvindelige rockstjerner. Taxaturen fra hovedbanegården til Hotel Lydmars, hvor Eva Dahlgren sidder og venter på at tale om sit nye album, er kort. Alligevel løber den hurtigt op i 900 svenske kroner inden chaufføren med en frygtelig masse "fan, fan och fan" får stoppet det løbske taxameter og med ulæselige svenske kragetæer retter kvitteringen til en tiendedel af beløbet.

På turen kan man lige nå at slå op i dagens Expressen, broderlandets svar på Ekstra Bladet, og se et aftryk af den engelske hitliste, "skivtoppen", hvor Abbas *Gold - Greatest* ligger nummer et. Holder det da aldrig op? Slipper den svenske pop- og rockscene nogen sinde ud af Frida, Agnetha, Björn og Bennys 70'er-skygger? Måske ikke, men det ser ikke ud til at genere blonde Eva Dahlgren. Hun læner sig frem i den lave sorte lædersofa i Hotel Lydmars eksklusive café, asker sin Marlboro Light og forklarer, hvordan hun har det med Abba.

- Jeg synes, at Abba har en grundlæggende svenskhed i deres musik, den melodiske folkemusik, som ligger som grundlag i os alle. Vi har alle gået i den kommunale musikskole og lært de samme greb på blokfløjten, og det tror jeg

har påvirket hele det svenske musikliv, siger den 38-årige sangskriver, sanger og musiker, der netop har udgivet sit eget bud på nutidig svensk popmusik, albummet *Lai Lai*.

Pause fra musikken

8 år er der gået, siden Eva Dahlgren udgav sin største succes til dato *En Blekt Blondins Hjärta*. Albummet solgte over 500.000 eksemplarer i

hjemlandet og sendte sin kunstner ud i et vanvittigt omløb blandt Grammypriser, avisforsider, et utal af interviews og en bragende koncertturné. Turen ud i det vægtløse medierum var kulminationen på en karriere, som begyndte da den 18-årige Eva Dahlgren fra Umeå udgav sin debutplade, *Finns Det Nå Som Bryr Sej Om*. Fra 1984 tog opstigningen for alvor fart med hittet *Guldgrävarsång* fra albummet

Ett Fönster Mot Gatan, og senere blev Eva Dahlgren svensk folkeeje med *Ung och Stolt* (1987) og *Fria Världen* 1.989 (1989).

Til sidst blev det for meget, og først i 1995 lod den høje svenske blondine med den utrolige sangstemme og de poetiske tekster høre fra sig, da hun sammen med den klassiske komponist Anders Hillborg udgav *Jag Vill Se Min Älskade Komma Från Det Vilda* - et album, hvor hun kun havde skrevet ordene til sangene.

- Min lange pause skyldtes, at jeg havde tabt lysten til at skrive popmusik, jeg havde beskæftiget mig med det samme - skrive sange, indspille plader, tage på turne - siden jeg var 17 år. Så jeg blev nødt til at finde ud af, om jeg var blevet træt af det og om der fandtes noget andet for mig. Men det gjorde der ikke, forklarer Eva Dahlgren, der nu har fundet en anden kærlighed til popmusik og føler sig stolt over igen at tilhøre faggruppen popmusiker.

I sit forlængede frikvarter skrev hun blandt andet på en roman og tog et kursus på universitet i skulptur. Men til sidst begyndte hun at længes tilbage til arbejdet i pladestudiet, og for at komme i gang, var hun tvunget til at skrive nogle sange. Men det tog et år, hvor det kun var dårlige sange, der kom ned på papiret. Så byggede Eva Dahlgren et hjemme-

studie, og så begyndte de gode sange, som nu er blevet til *Lai Lai*, at dukke op.

Hjælp af Glenmark

Det nye album beskriver Eva Dahlgren som et nyt kapitel, der begynder efter *blondin*-udgivelsen. Det høres i titelnumret, hvor hun bl.a. synger: "det fanns en blekt blondin/hon åkte fort som fan i en limousine...men hon var glad att kliva av för hun var åksjuk". På *Lai Lai* har hun for første gang i sin karriere ikke fået hjælp af produceren Anders Glenmark, og hun spiller også alle instrumenter selv. - Anders og jeg havde arbejdet færdigt. Vi fandt ud af, at nu kom vi ikke længere sammen, og jeg havde også bestemt mig for at *Lai Lai* kun skulle være min produktion. Ved ikke at gå en omvej gennem producer og musikere, ville jeg komme nærmere den lyd, der fandtes i mit hoved. Det er ikke helt lykkedes, fordi jeg ikke er en dygtig nok musiker til at spille præcist det jeg vil have. Alligevel er jeg fuldstændig tryk ved det, jeg laver lige nu, siger Eva Dahlgren, skyller det sidste svenskvand ned og smutter ud af hotellets bagdør for at hente sit skolebarn. Udenfor får Stockholms ugæstfrie klima det danske forår til at minde om sydens sol, men den nye taxachauffør har styr på sit taxameter, og han er billigere.

Musik for musikelskere

The Divine Comedy / Gul scene
fredag kl 17:30

Mini-albummet *A Short Album About Love* markerede lidt af et gennembrud for Neil Hannon alias THE DIVINE COMEDY. En charmerende blanding af pompøst orkestrerede popsange og Hannons umiskendelige glimt i øjet gjorde denne plade til en af sidste års mest opløftende pop-oplevelser, og i disse dage udgiver den elegante lille crooner sit 5. studiealbum, *Fin de Siècle*.

Af Morten Bagai

Selvom de fleste danskere således først stiftede bekendtskab med The Divine Comedy sidste år, har den 28-årige nordirer faktisk allerede en hel del år på bagen på den engelske musikscene. Faktisk debuterede han helt tilbage i 1990 med albummet *Fanfare For The Comic Muse*, men selv regner Hannon *Liberation* fra 1993 som sin egentlige debut, om end det først var med det fjerde album, den ualmindelig sex-fikserede *Casanova*, at The Divine Comedy for alvor påkaldte sig opmærksomhed. Så gik det til gengæld også stærkt, for Hannon's ulastelige fremtræden - den typiske engelske gentleman med skræddersyede jakkesæt, cigaretter og en buket roser i hånden - var lige noget, den engelske musikpresse kunne bruge til at fylde siderne med. Alligevel forblev Hannon's talent en velbevaret hemmelighed for de

fleste uden for England, lige indtil førromtalte minialbum. Derfor var det en ganske ny situation, Neil stod i, da han skulle påbegynde indspilningen af sit nye album:

- Til at begynde med gik jeg i panik. Fuldstændigt, men det gør jeg nu altid, griner Neil og uddyber:

- Sidste sommer var jeg helt forvirret og kunne ikke helt bestemme mig for, hvordan jeg ville have nye album til at lyde. Det er som om, at hver gang, vi laver noget, bliver opsætningerne bare større og større, og egentlig havde jeg oprindeligt lyst til at lave noget lidt mere afdæmpet, men da jeg var kommet i gang med skrive, tænkte jeg: "Fuck det, lad os lave det endnu mere pompøst og storladent. Ikke nok med et stort orkester, vi hiver også et kæmpe-kor ind i studiet". Så det udmøntede sig altså i denne idé om at lave den største, mest cool og modige pla-

de, man kan forestille sig, og på den måde virkede det også logisk, at den skulle handle om alting på én gang. Først sex-pladen, så kærlighedspladen og nu den helt store udredning af samfundets tilstand, siger Neil med en tydelig selvironi, der afslører, at man ikke skal tage hans bombastiske udsagn alt for alvorligt.

Kælet for arrangementerne

Hvad angår musikalske indflydelser, vender Neil Hannon altid tilbage til nogle ganske få kunstnere.

- Mit ego forbyder mig egentlig at nævne nogle navne, for jeg vil helst ikke lyde, som om jeg kopierer, mens eftersom du nu spørger, og eftersom alle - inklusive undertegende - kopierer nogle andre på et eller andet niveau, så lad mig da bare nævne folk som Scott Wal-

ker, Jacques Brel, Cole Porter, My Bloody Valentine og R.E.M....

Hvordan vil du beskrive The Divine Comedy i forhold til disse kunstnere?

- Det vil jeg faktisk helst ikke, men jeg plejer selv at sige, at vores musik er musik for musikelskere - det kan godt være, det lyder lidt høj-røvet, men det er egentlig ikke ment på den måde, at man nødvendigvis skal være den helt store musik-aficionado for at kunne lide det, vi laver. Det er bare musik, hvor der er kælet utroligt meget for arrangementerne - meget velstruktureret musik.

Sangskrivning er et helvede

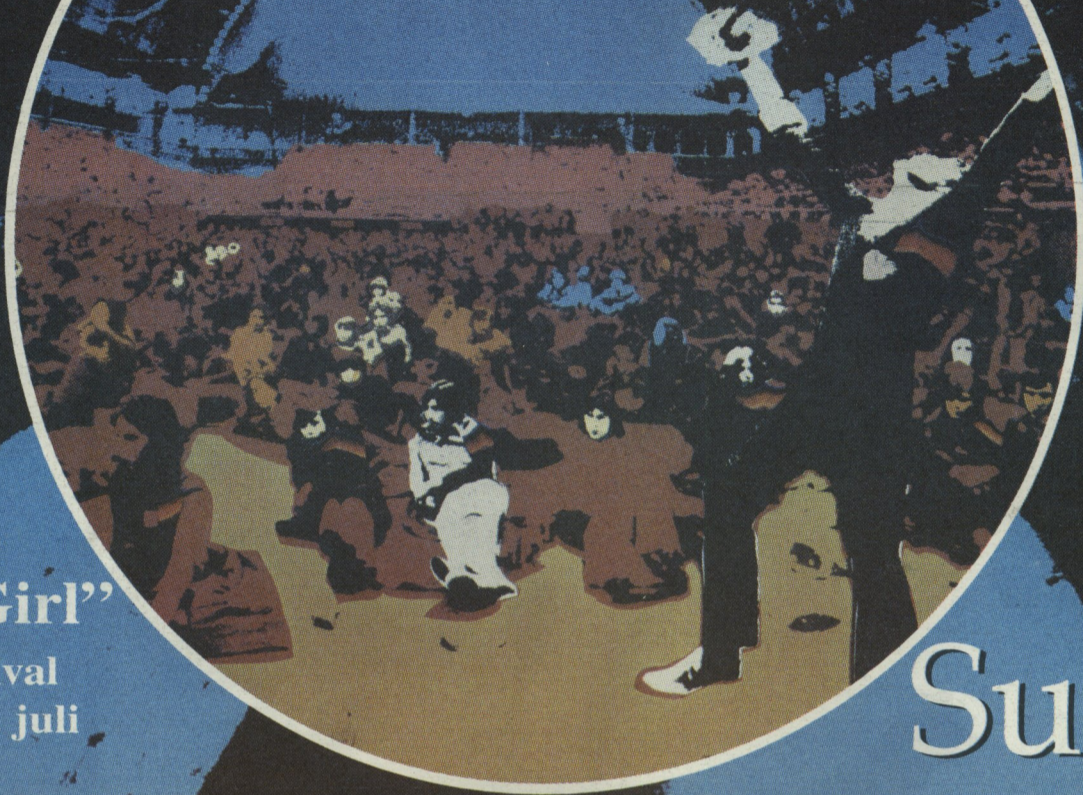
Denne omsorg for detaljerne strækker sig i allerhøjeste grad også til Neil Hannon's tekster, der afspejler en ualmindelig veludviklet kærlighed til det engelske sprog.

- Sangskrivning er rent helvede - så er det sagt! Jeg bruger virkelig alt for mange timer på at finde de rigtige ord, men på en måde er jeg heldig, for den stil, jeg har valgt, giver mig nogle rammer at arbejde inden for - lidt ligesom en krydsogtvær. Det ligner jo ikke noget at stå dér i sin smoking og synge om mursten og affaldscontainere. Næh, det skal handle om sommerfugle, blomster og skønne kvinder...

Kan man ligefrem sige, at det er selve udtryksformen, der er det vigtigste?

- Selvfølgelig er det vigtigt, at sangene også siger noget, og jeg har som regel en klar idé om, hvad jeg vil sige, men jeg ville ønske, at folk opfattede musikken som et samlet æstetisk udtryk i stedet for at hænge sig så meget i indholdet af mine tekster, for det er nok bare lyden af ordene og stilen, der betyder mest. Så ville jeg også slippe for altid at skulle forklare, hvad jeg mener, konstaterer den venlige Neil Hannon med et lille suk, der indikerer, at dette interview ikke er dagens sidste. Det er hårdt at være guddommelig...

The Chemical Brothers

Ny CD inkl.

“Hey Boy Hey Girl”

live på Roskilde Festival

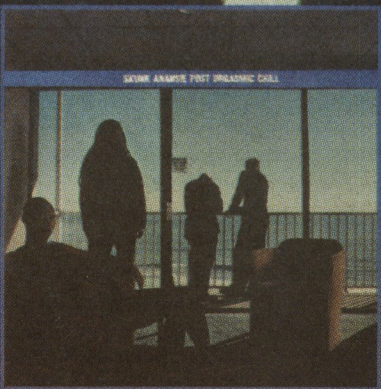
01:00 Orange Scene 3. juli

www.virgin.dk

Surrender

Virgin

SKUNK ANANSIE

“POST ORGASMIC CHILL”
DERES BEDSTE ALBUM TIL DATO!

Virgin

Melankoliens

Manic Street Preachers / Grøn scene torsdag kl 19:00

**Af Henrik Tuxen
Foto: Morten Larsen**

O Danmark er de så godt som ukendte - dette er ikke ligefrem tilfældet på de hjemlige britiske breddegrader. Siden den walisiske gruppe hittede med *Motorcycle Emptiness* fra debutalbummet *Generation Terrorists*, har tilværelsen budt på maksimum turbulens for de maniske gadeprædikanter. Manics' cocktail af personlige sortseer-betragtninger, politisk konfrontation, glamour, dekadence, sex og oprigtighed gjorde dem hurtigt til kultmateriale af det allermost delikate stof.

Musikken havde genkendelige britiske punkrødder, men var samtidig iklædt en storladet kappe, der krydret med sanger James Dean Bradfields voluminøse og ekstravagante tenor placerede bandet milevidt fra tidens dominerende Manchester-grupper.

I løbet af de næste tre år ekspanderer kulturn omkring gruppen og antager lettere fanatiske dimensioner, i takt med at tekstforfatter og guitaristen (der sjældent gad at tænde for forsærkeren) Richie James Edwards' udskjelser tager til. Bandet er drevet af en dybfølt sort

energi, som rammer i solar plexus på "de forladte og ikke-elskede". I bedste Jim Morrison-ånd beslutter Richie Edwards sig for at køre hele linen ud, hvilket pressemæssigt kulminerer, da han med en flaske skærer inskriptionen "4 REAL" ind i armen under et interview med NME. Periodens musikalske højdepunkt indtræffer med den dystre milepæl *The Holy Bible*, der er et sjældent studie i selvforagt og samtidig en eklektisk historisk og kulturel anklage mod det 20. århundredets åndelige, religiøse og ideologiske forfald. Så sort som Nirvanas *In Utero* og ikke mindre interessant. At noget må gå galt er tydeligt for enhver, og under promoveringen af *The Holy Bible* forsvinder Richie pludselig uden varsel d. 1. februar 1995. På trods af, at øjenvidner hævder at have set ham henholdsvis i Tyskland, Wales, Goa og på månen er han her 3 1/2 år efter stadig at betragte som "sporløst forsvundet". En guldgrube for de engelske medier og for alle, der går rundt med en Sherlock Holmes i maven.

For de resterende tre prædikanter var situationen derimod katastrofal. De fire knægte var alle vokset op sammen siden barndommen, og bassisten Nicky Wire udtalte på forsvin-

dingstidspunktet, at han havde snakket med Richie hver eneste dag de sidste fem år. Alligevel - ingen hints, efterladte breve, hverken dengang eller senere. Det tætteste signal kom 14 dage efter Richies Houdini-nummer, da hans bil dukkede op på en tankstation på grænsen mellem Wales og England.

Skrevet i blod

Ud over den uforløste fortvivelse over vennens sandsynlige bortgang bliver resten af gruppen konfronteret med Richie-kultens proklamationer om, at det vil være forræderi, hvis de nogensinde foretager sig noget musikalsk sammen uden Richies deltagelse. En skare, der i øvrigt tæller flere disciple blandt engelske musikjournalister. Folk skar sig halvt i stykker i angivelig sympati med Richie, og de andre Preachers modtog sækkevis af breve, skrevet i afsendernes eget blod.

Alt dette på trods af, at sanger og guitarist James Dean Bradfield og trommeslager Sean Moore har skrevet alle gruppens numre, og at bassisten Nicky Wire fra starten stod for nogenlunde halvdelen af gruppens tekster. Hertil kommer, at Richie Edwards ganske

Efter flere år som kultband fejede MANIC STREET PREACHERS alle hjemlige mainstream-konkurrenter af vejen, da *Everything Must Go* toppede hitlisterne i 1996 og blev udråbt til årets album i stort set alle engelske musikmedier. Den walisiske trio er nu parat til at følge succesen op. GAFFA mødte i samme anledning bandet midt i Amsterdams notoriske "Red Light District".

åbenlyst ikke var interesseret i at spille guitar og af samme årsag i lange perioder slet ikke havde hul igennem på koncerterne.

Da Manic Street Preachers for første gang gik på scenen som trio et lille års tid efter, som support for Stone Roses på Wembley, er publikum delt i to lejre (hertil hører de, der udeblev i protest). Men i løbet af det følgende år vender bøtten for alvor. Bandet udsender albummet *Everything Must Go* - en storladet episk produktion - der samtidig indeholder Manics karakteristiske oprigtighed og stærkt personlige identitet. Albummet sælger mere end 1,1 million eksemplarer i England alene, indkasserer to Brit Awards og kåres ved årets udgang som bedste album i 1996 af blandt andet Vox, NME, Melody Maker og Q Magazine.

Everything Must Go indeholdt en del efterladte Richie Edwards-tekster, men her i september udsender bandet albummet *This Is My Truth Tell Me Yours* - det første nogensinde uden bidrag fra Richie Edwards. Da GAFFA mødte James Bradfield og Nicky Wire i Amsterdams notoriske Red Light District en ubestemmelig sommerdag i juli, var det dog helt andre og anderledes vigtige ting, der optog de gæve walisere.

Nu tager du dig sammen, Brian

Nicky har andet end øjenskygge, læbestift og sjælesøgning i tankerne, men den garderhøje bassist og tekstforfatter lægger bestemt ikke skjul på sine feminine tilbøjeligheder, hvilket blandt andet kan høres på det nye album-track *Born A Girl*, hvor det lyder: "I wish that I was born a girl instead of this mess of a man". Det fremgår også af hans håndtryk, der er nogenlunde så fast som et fugtigt viskestykke.

Til gengæld klemmer den lille forsanger James Dean Bradfield til med et tryk 16, der signalerer, at højde og fysisk styrke ikke altid hænger ligefrem proportionalt sammen. Nicky og James er to modsætninger, der ikke desto mindre komplementerer hinanden glimrende og tydeligvis nyder hinandens respekt

- Det er lettere for mig at synge Nicks tekster end nogen andens, da vi er vokset op sammen og i høj grad har den samme historie, selvom vi ofte har forskellige måder at komme til de samme slutninger på. Som jeg ser det, er Nicks tekster en så utrolig realisering af sjælesøgning og en fordybelse i vores samfund og miljø, at musikken nødvendigvis må afspejle denne dybde, fortæller James.

Kan det ikke være ambivalent at være en anden mands talerør? Specielt når der er tale om så personlige og hudflettende tekster som i tilfældet Manic Street Preachers?

- Jo, nogle gange kan det være endda særdeles mærkeligt, men det er det, der gør det så godt at være i dette band. For eksempel i *Born A Girl* - ikke, at jeg føler mig latterlig, men det tager altså lige noget tid at vænne sig til at synge det.

mest

- Born A Girl - I hvor høj grad er der tale om en metafor eller et personligt ønske?

- Teksten handler om mig selv; nogle gange ønsker jeg, at jeg var født som kvinde. Ikke, at der er noget galt med at være mand, der er bare en side af mig, som drages af det feminine og længes efter blidhed og sensitivitet. Jeg voksede op med min mor, som var en gudeagtig kvinde. Måske er der tale om en tilbagebetaling på den konto, vurderer Nicky.

Et spørgsmål om sandhed

Når man lægger øre til *This Is My Truth Tell Me Yours*, er der én ting, som står lysende klart - her er ikke tale om et album, der er bakset sammen på en weekend. Her er tale om en gennemarrangeret produktion med stor spændvidde i instrumentering. Stilen og lyden er stort lagt an som på *Everything Must Go*, men stilen er mindre episk og mere akustisk fokuseret. Hvad mener bandet selv?

- Vi ville gerne lave et smukt album til en forandring. Alle vores andre albums har været temmelig konfronterende og nogle gange ligefrem voldelige. Titlen er temmelig sort/hvid, og vi ønskede, at musikken skulle være en spirituel repræsentation af teksterne, fortæller James.

- Vi synes naturligvis, at det er det bedste album, vi nogensinde har lavet. Det mest bevægende og blide album, men det er ikke noget, vi tænker så meget på i øjeblikket. Hvis vi tænker mere end en dag ad gangen, er der som regel en katastrofe lige om hjørnet. For mig at se er dette mere et album, hvor *Everything Must Go* snarere var en kollektion af singler. Albummet er afklaret på en måde, der måske har noget at gøre med den måde, vi lever vores liv på, supplerer Nicky.

Den britiske presse har skiftevis slaget jer og båret jer i guldstol. Dette er det første album uden bidrag fra Richie. Er I mindre nervøse denne gang?

- Vi er mere nervøse, da det føles, som om vi har investeret og givet mere til denne plade end nogle gange før. Sådan er det på sin vis altid, men denne gang er det ekstra opløftende af en eller anden grund, måske fordi det er første gang, at det kun er os tre, mener James.

Hans pen var hans instrument

Ud fra presse materialet frabedes det at stille spørgsmål om Richie Edwards, men dels vil det umuliggøre enhver form for "før-og-nu"-spørgsmål, dels refererer både James og Nicky

ganske uopfordret flere gange til den plagede himmelstormer, så...

Det, at I ufrivilligt blev en trio, har det forandret jeres roller og arbejdsformer i gruppen, og/eller har det forandret jer som mennesker?

- Det har forandret os som mennesker, rent mentalt, men det har ikke forandret os som gruppe. Ikke på den måde, som vi komponerer og skriver musik på. Det er præcis, som vi altid har gjort det, minus Richie, mener Nicky. - Det eneste, det måske har forandret, er den omstændighed, at det var sværere at sætte musik til Richies tekster. Måske er det lettere for os at være mere musikalsk mangfoldige nu, mener James

- Richies tekster var nogle gange så intellektuelle, at jeg ikke anede, hvad de drejede sig om. Jeg syntes, at de var gode og spændende, men det kunne være lidt af en udfordring at skrive musik til dem, husker Nicky.

James, har din måde at spille guitar på ændret sig, efter at du ikke længere skal spille op til en rytmeguitarist?

- Jeg tror, at det er veldokumenteret, at Richie ikke spillede særlig meget guitar. Han kunne godt spille, men det var ikke rigtig noget, som interesserede ham.

- Hans pen var hans instrument, supplerer Nicky.

Den engelske presse satte jer under pres, da Richie forsvandt - tror I, at I havde kastet håndklædet i ringen, hvis ikke Everything Must Go var blevet så succesfuld?

- Hvis alt var gået ned ad bakke, og hvis ingen havde gidet at købe pladen, så tror jeg, at det havde været slut, vurderer Nicky.

Får I stadig tilsendt breve skrevet i blod?

- Ikke så meget mere. Vi ser kun Richie-fanatikere, når vi spiller live, og vi har ikke spillet længe. På den sidste turné kunne vi da godt mærke, at der var en gruppe blandt publikum, som mente, at vi var forrædere, eller i bedste fald en bleg imitation af det band, vi var engang. Men det synes jeg, at vi håndterer meget let. Jeg mener derimod, at vi er blevet bedre, og at vi bliver nødt til at udvikle os. Bands, som forbliver det samme, de forsvinder.

Britisk Nirvana

Den engelske presse sætter som bekendt sjældent sit lys under en skæppe. Skal et band bankes frem i rampelyset eller bankes ud i pre-pre-stenalderen, bliver der arbejdet på højtryk. Det har ofte været hævdet i den britiske presse, at Manic Street Preachers har

været briternes Nirvana.

James griner forlegent ved sammenligningen, mens Nicky synes, at der er noget som snakken. - Det, mener jeg, er rigtigt, men i en væsentlig mere begrænset udstrækning. Men jeg tror, at vi ramte nogle af de samme mennesker; der var bare ikke så mange af dem i vores tilfælde. *Man har tit kunnet læse ting i England som "Vi behøver et band som Manics nu mere end nogensinde" - det var, som om I fyldte et hul i England, hvilket?*

- Jeg tror, at der var nogle mennesker, vi betød virkelig meget for. Vi ramte de mennesker, som ikke følte sig elskede og de, der var utilfredse og følte sig oversete og tilsidesatte. *Hvor går grænsen mellem at være ærlig og sige noget, som rammer folk, til bare at dyrke selvløse?*

- Vi krydsede nok grænsen på *The Holy Bible*; vi havde for ondt af os selv. Nu mener jeg, at det forholder sig ganske anderledes. Nu siger vi *This My Truth Tell Me Yours*, hvilket vil sige: "Sådan har jeg det, og sådan ser jeg tingene - men det behøver ikke at betyde, at jeg har ret." Et oplæg til dialog.

Mindre prædikende?

- Ingen prædiken overhovedet.

Det regner i Wales

Manic Street Preachers har helt fra starten kredset om tilværelsens mindre flatterende sider, og Richie Edwards var "selvhadets" ukronede konge. Men nu er drengene ikke vokset op i en kasse i White City eller Brixton, men har alle haft en relativt idyllisk barndom. Spørgsmålet er, hvordan mørket fik dette solide tag i de fire knægte.

- Det drejer sig om lidt forskellige ting. Det er rigtigt, at vi havde en god barndom, men skal jeg starte et sted, vil jeg sige, at det regner en hel del i Wales, og at vokse op i Wales i den tid, som vi gjorde, sætter sig på ens personlighed, siger Nicky og fortsætter:

- Der var ingen bands at se op til, og i sport var det helt forfærdeligt. På en måde vænnede man sig til at tabe, og det var, som om at ingen havde den fornødne selvtillid. Vi reagerede ved at blive sarkastiske og lave pis med os selv, begyndte at drikke og så videre.

Det har jeg hørt, at der er nogen i bandet, der er gode til.

- Jeg har nogle vaner, som de andre ikke er så glade for, fortæller James.

- Det er ikke det, at vi ikke kan lide dem, de er simpelthen bare for spændende for os, griner Nicky.

Er det en meget walisisk ting?

- Jeg tror, at waliserne er de bedste øldrikkere i verden; her kunne vi vinde VM. Men alt dette havde helt sikkert en effekt på os, det gjorde os meget determinerede. Vi ville være det største band i verden og så videre. Melankolien kom fra alt det, vi kunne lide, som at se fil-

I boksen med Manic Street Preachers

- Manic Street Preachers' mixning og interview-skema var nøje planlagt efter VM i fodbold.
- Trommeslager Sean Moore deltog ikke i interviewet, da han ifølge pladeselskabets mand ikke er særlig god til det.
- Manic Street Preachers har skrevet flere numre til Kylie Minogues sidste album.
- På dét, der vidste sig at blive den sidste koncert med Richie Edwards, smadrede bandet hele gearret.
- På debutalbummet *Generation Terrorists* sang den tidligere pornostjerne Traci Lords på *Little Baby Nothing*.
- Manics' store idoler har altid været The Clash og er det stadigvæk.
- James og Nickys ubetingede yndlingsband i dag er Super Furry Animals.
- Omkring 80.000 fans klikker hver eneste uge ind på Manic Street Preachers' officielle Web-side.
- Manics' største hit til dato er *A Design For Life* fra *Everything Must Go*.

men *Outsiderne* 100 gange. Det var i alle de film, vi så, og i alle de bøger, vi læste. Vi havde det alle sammen på samme måde, Richie følte det bare væsentligt stærkere end os andre, siger Nicky.

Kan I relatere til anden walisisk kultur, jeg tænker på folk som Anthony Hopkins og Richard Burton?

- Og Dylan Thomas, alkoholikere alle tre. De er sandsynligvis de mest kendte walisere i dette århundrede, mener James.

- Så er der også Tom Jones. Han blev ikke alkoholiker, men så kneppede han alt, hvad han kom i nærheden af i stedet for, han blev seksuelt afhængig. Men vores "all-time"-helt er Richard Burton, fortæller Nicky.

- Ja, og den måde, som han håndterede og ikke håndterede sine dæmoner på, er en associeret del af vores historie, supplerer James.

- Det opsummerer det hele. En af de mest talentfulde skuespillere i sin generation, og han endte med at blive fucked up og blive mere eller mindre vanvittig.

- Og så købte han den største diamant i verden.

- Det siger alt om vores historiske mangel på selvtillid i Wales, afslutter Nicky.

Politisk powerpop

Skunk Anansie / Orange scene fredag kl 21:00

Af Mette Castbak
Foto: Morten Larsen

For første gang har vi haft tid til at stoppe op og se tilbage på vores sange. De første to plader blev skrevet ud i én køre, hvor vi hele tiden var i offentlighedens søgelys. Nu har vi kunnet være os selv, mens vi arbejdede på det nye album, er meldingen fra en veloplagt Skin, lesbisk sangerinde i det engelske hybridrockband Skunk Anansie. Med denne overfladiske karakteristisk af vejen, behøver hendes seksualitet - som er så ligegyldig for bandet - ikke få mere spalteplads. Dog skal det lige indføres, at den engelske presses klichéhistorier om en højtråbende, sort, skaldet og lesbisk sangerinde førte en opmærksomhed med sig i 1995, som ikke var helt ubekvem for et debuterende rockband. Heldigvis kunne Skunk Anansie hurtigt slå fast, at de havde varen i orden. Med hitsingler som *Charity* og *Weak* var der meget andet, pressen kunne skrive om. Og selvom albummet *Paranoid & Sunburnt* luftede aggressive, politiske standpunkter, var det i sidste ende de gode sange og medrivende koncerter, der for alvor gjorde Skunk Anansie et kendt og ikke mindst populært band. Efter et år kørte de to hits sta-

Den engelske presses klichéhistorier om en højtråbende, sort, skaldet og lesbisk sangerinde førte en opmærksomhed med sig i 1995, som ikke var helt ubekvem for et debuterende rockband. Skunk Anansie viste dog, at der var mere i dem - og varen er fremdeles i orden på deres tredje udspil *Post Orgasmic Chill*.

Mindre stress

All I Want var den første single fra det slidstærke album, hvor over halvdelen af sange var hits. Også *Stoosh* fik altså lang levetid, uden at det skubbede single-videoerne fra debutalbummet ud af MTV. - Indspilningen af *Stoosh* var sindssyg. Det tog os kun fem uger, husker Skin, som ser mindre stresset ud, som hun sidder lænet tilbage i sofaen på D'Angleterre, end da hun gav interview på et andet københavnsk hotel for to år siden. Ved indspilningen af det nye album *Post Orgasmic Chill* tog Skunk Anansie konsekvensen af det alt for hektiske liv og forlod hjembyen London. Kun ved at afskære sig fra deres daglige liv, kunne de koncentrere sig fuldt ud om at lave noget nyt. Bassisten Cass fortæller: - De to første plader blev skrevet instinktivt, hvorimod vi i denne ombæring har haft tid til at skrive sangene, arrangere

dem, arbejde med dem og lære at leve med dem, før de kom på plade. Det var en helt ny oplevelse for os, så det må det også være for dem, der lytter til sangene.

- Det første album var bare en samling af sange. Med *Stoosh* fik vi at vide, at folk ikke længere sprang sange over, men hørte pladen i sin helhed, som var den et forløb. Derfor har vi denne gang lavet et kontinuerligt album med varierende stemninger, smiler Skin, og Cass supplerer: - Vi er ikke lineære. Vi er fire individer med hver vores idéer, som vi forsøger at forene. Der er så meget, der influer os, lige fra drum'n'bass til komedie. Vi bruger det hele - så længe det hænger sammen!

- Vi er ikke lineære. Vi er fire individer med hver vores idéer, som vi forsøger at forene. Der er så meget, der influer os, lige fra drum'n'bass til komedie. Vi bruger det hele - så længe det hænger sammen!

Fra aggressiv til afbalanceret

I er kendt for at stå frem med en række statements. Har I nye på tapetet?

- Der vil altid være politik i vores sange. Dette album er nok specielt påvirket af, at vi var i Sydafrika og spille til

Nelson Mandelas fødselsdag. Men det er blevet mere afbalanceret, når vi taler om politik i dag. Vi siger tingene på en ny måde. Men vi vil nok altid blive kritiseret for at være et politisk agiterende band, vurderer Skin.

- Som tiden går, lærer man af sine fejl..., begynder trommeslager Mark, men Cass afbryder:

- Ikke at vi har begået nogen fejl!

- Nej, men man bliver bedre til det, man arbejder med, forklarer Mark færdig og får et "all right" fra Cass.

- Det nye album er ikke baseret på statements, men der er da sætninger, som giver mening på enten et politisk eller følelsesmæssigt plan. *Good Things Don't Always Come To You* er eksempelvis en sang, der kan sige flere ting til mennesker, alt efter hvem der lytter til den. Folk har jo forskellige forventnin-

Det ville gøre verden bedre for Skunk Anansie:

Ace: Ikke at skulle stå i kø til noget. Det ville være luksus!
Mark: At flyve på første klasse. Hvilken forskel det ville gøre!
Skin: Jeg ønsker mig mere tolerance blandt mennesker og accept af hinandens holdninger og personligheder.
Cass: Jeg vil snarere sige mere intolerance. Man bør være intolerant over for ekstremistiske holdninger, der generer andre mennesker, såsom racisme og fascisme. Det eksisterer kun, fordi det bliver tolereret.
Skin: Ja, okay, det var også det, jeg mente. Man skal tolerere hinanden, som man er, dvs. møde folk med åbent sind og ikke bedømme andre ud fra, hvordan man ser ud.

SKUNK ANANSIE har flere gange rystet det viktorianske England med bramfrie udtalelser, som krævede censurens vågne øje. Men hvor de to første albums blev født i tiden under det konservative styre - som Skunk Anansie ivrigt kritiserede - er det tredje album *Post Orgasmic Chill* blevet til under Tony Blairs Labour-regering. Der er stadig fyret op under rockmusikken, men alt i alt er Skin og Co. knap så aggressive.

ger til livet, uddyber Skin, som er ene om at skrive teksterne.

stærkeste agitator, selvom forskellen på ham og Skin er hårfin.

Den engelske censur

En radiovært på BBC sagde engang, at han ville blive fyret, hvis han så meget som sagde titlen på *Stoosh's* åbningsnummer ("Yes It's Fucking Political").

- Faktisk kom BBC til at spille den sang ved et uheld engang!, jubler Skin og får opbakning af en grinefærdig Cass:

- Det var ved 17-tiden, hvor alle hører bilradio på vej hjem! - Efter omkvædet kunne man høre, der blev skruet ned, fumlet og regeret, men man nåede at høre hele nummeret. BBC modtog 900 telefonopkald - alle bad om at få det spillet igen! Der var ikke en eneste klage, understreger Skin og fortsætter:

- Det engelske folk er generelt ikke klar over, hvor udbredt censuren er. Men hvis de vidste... Problemet ved censuren er, at de hvide højreorienterede får magt til at bestemme, hvad der skal være tilgængeligt.

- Jeg vil forsvare censur så langt, at man skal beskytte børn, når det drejer sig om beskidt sprog, sex, stoffer og andet i den dur. Men når det er sagt, vil jeg sige, at censur berøver mennesker deres frihed. Og i England tror jeg ikke, at befolkningen er belært nok om, hvad censuren går ud på. Fordi arbejderklassen er så ringe uddannet, tager den sine beslutninger ud fra mediernes holdning. Cass har altid været bandets

Ny Labour-regering

Har arbejderklassen ikke fået bedre vilkår, efter Labour kom til magten?

- På nogle områder, jo, medgiver Cass.

- Problemet er bare, at Labour måtte blive et midterparti for at blive valgt. Men jeg er klart mere end glad for at være under Labour end de konservative, påpeger Skin. Cass nikker:

- Det er en svær arv for Labour at tage op. Men det føles som om, at der er kommet en mere afslappet atmosfære i England. Mentaliteten er ikke længere "dog-eat-dog" i helt samme grad. Thatcher og hendes konservative efterfølgere opfordrede folk til at følge deres sult og skrabe alt det til sig, de kunne. Labour har en større social samvittighed.

- Men selvom man har den bedst mulige regering, er det vigtigt at analysere dens arbejde. Det kan altid blive bedre, og enhver, der stiller sig tilfreds med sin regering, er naiv. Det er kontante ord fra Skin, men når nu Labour er blevet valgt, kan hun vel ikke længere synge, at den engelske befolkning er apatisk? (*We Love Your Apathy*)

- Altså, de gik jo ud og stemte på Labour..., kommer det tøvende fra Skin.

- Men grunden til at de stemte den viktorianske regering ud, var ikke så meget, fordi de vidste, hvad Labour stod for, men mere, fordi Tony Blair er fucking mere karismatisk end John Major!

Cass er sikker i sin sag. Den nye single *Charlie Big Potato* vidner med sin hårdføre attitude, at Skunk Anansie bliver ved sin læst, selvom Labour er kommet til magten:

- *Post Orgasmic Chill* kan forstås på to måder: Enten som reaktionen efter udført gerning, hvor samvittigheden melder sig: "Skulle jeg nu også have gjort det?" Eller som begejstringen over resultatet af sin gerning.

M MUSKELSVINDFONDEN PRÆSENTERER:

Groen Koncert '99

TV.2 SLUTTER

THOMAS HELMIG

ALL SAINTS

CARTOONS STARTER

KONFERENCIER: JACOB HAUGAARD. ALLE DAGE KL. 14.00 - 20.30

9. JULI	ESBJERG	STOREBÆLTSVEJ
10. JULI	ODENSE	DYRSKUEPLADSEN
11. JULI	ÅRHUSVESTERENG	
15. JULI	BLOKHUS	HUNE
16. JULI	VEJLE HORNSTRUP	KIRKEBY
17. JULI	NÆSTVED	HOLSTED NORD
18. JULI	KØBENHAVN	VALBYPARKEN

ENTRÉ KR. 60. BØRN UNDER 8 ÅR GRATIS

FORSALG I: **Kvickly**

OG

Super Brugsen

www.groenkoncert.dk

TUBORG...gør noget ved MUSIKKEN.

Den Humane Despot

Marilyn Manson / Grøn scene
torsdag kl 21:00

Kært barn har mange navne. Brian Warner alias **MARILYN MANSON** alias "God of Fuck" alias Antichrist Superstar har evnet at provokere, tilsvine og udfordre den "kristne morals rettænkende vogtere" på en måde, som savner sidestykke i nyere amerikansk historie. Den hyperintelligente mediemanipulator fremstår i år som androgyn mekanisk dukke, hvilket har affødt endnu en kæde af bandlysninger i hjemlandet og samtidigt cementeret Mansons stjernestatus. GAFFA mødte Marilyn Manson i London, og budskabet var, at der er mening med galskaben, og at det er hårdt at blive menneske igen.

Af Henrik Tuxen

Da stewarden lystigt proklamerer "velkommen til London", er jeg nået til sidste side i Marilyn Mansons sygelige, voldelige, depraverende, morsomme, velskrevne og ærlige selvbiografi, *The Long Hard Road Out Of Hell*. Jeg skal kort efter på tomandshånd med dette viljestærke rumvæsen og leder efter en passende grimasse.

Selviscenesættelsens mester har angiveligt 450 ar (flere selvtildele), er gennemtatoveret og fremstår på de fleste illustrationer som en sygelig perverteret dæmon. Bogens og musikens tempo er så hæsblesende, at det er svært at forestille sig andet, end at hyperaktive Marilyn Manson på en eller anden måde hænger oppe under loftsbrædderne.

Den antagelse falder til jorden med et lydløst brag. Da Marilyn Manson træder ind i suiten på Hotel Metropolitan, er det med en karismatisk ro, som er en buddhistisk ypperstepræst værdig. Ikke en ridse eller tudse er synlig, han er tynd som et anorexia-tilfælde i farezonen, og med sine plateau-gummisko tæt på de to meter. Påklædningen og sminken er feminin, og håndtrykket er som en vægtløfter.

Den røde sweatshirt matcher det rød/sorte hår, og de orange "Elton John"-solbriller plus det gedigne guldarmbånd banker farveskalaen tæt på overload. At sige, at Marilyn Manson er venlig og imødekommende, vil nok være en overdrivelse, til gengæld er her tale om en professionel i særklasse.

Den følgende halve time sidder Marilyn Manson med hænder, skuldre, fødder og ben i komplet ro og blinker ikke med øjnene én eneste gang. Han svarer kort, præcist og overbevisende på alle spørgsmål og forlader efterfølgende rummet så graciøst og lydløst som en svanedronning. Stemmen er mørk, monoton og på én gang rallende og under total kontrol - også kaldet "sexet". "Så cool kan en hvid mand blive".

Glamrockmodeller og masse mordere

Dæmonen holder øjensynligt fridag, og hovedpersonens fremtoning bringer da også ganske andre associationer frem - og da Manson senere fortæller, at de tre vigtigste

plader i hans liv er Beatles' *White Album*, Pink Floyds *The Wall* og Bowies personificering af det biseksuelle rockikon *Ziggy Stardust*, falder tiøren.

"Ziggy played guitar ... Manson picked it up". I 1972 forlod Bowie Mr. Stardust på sluttracket *Rock'n'Roll Suicide* - og her 26 år efter er der nærmest tale om reinkarnation, og Marilyn Manson ved det.

- Jeg tror, at Bowie er klar over, at jeg tænker på samme måde, som han gjorde i min alder. At Marilyn Manson har været inspireret af glamrock-periodens dekadente visuelle fremtoning, har længe været åbenlys. Derimod har musikken på hans tidligere plader *Smells Like Children* og *Antichrist Superstar* - produceret af Nine Inch Nails-guden Trent Reznor - været hård, tung elektronisk industrial-metal af den ondeste skuffe.

Da mine drømme om Antikrist begyndte at forekomme oftere senere i mit liv, vidste jeg, at jeg var figuren, siger Brian Warner alias Marilyn Manson.

På det aktuelle album *Mechanical Animals* er Reznor udskiftet med Hole- og Soundgarden-produceren Michael Beinhorn, og her får glamrocken til gengæld frit løb ad alle kanaler. Ifølge hovedpersonen særdeles tilsigtet.

- Jeg mener, at vi altid har haft en snert af glamrock; dette er bare første gang, at det skinner igennem musikalsk. Som jeg ser det, kropsliggør glamrock det paradoks, som Marilyn Manson er. Noget mørk og dunkelt på bunden og noget sarkastisk og glamourøst på toppen.

Du virker som en meget amerikansk artist, men har du først og fremmest britiske inspirationskilder?

- Ja, da jeg var barn, var navne som Queen,

Bowie, T. Rex og John Lennon det, som inspirerede mig mest. I dag er det også grupper som Radiohead og Pulp, som er det mest inspirerende på grund af det fantasifulde drama, som musikken indeholder.

Et af dine numre hedder Rock Is Dead...

- Jeg har været inspireret af det faktum, at rock har været totalt uinteressant i de sidste 10 år, siden Jane's Addiction og Guns N' Roses. Men titlen er sarkastisk ment. Rocken har bare sovet lidt, og nu er det på tide at vække den igen.

Trent Reznor og dig har nærmest været som brødre, hvorfor skiftede du producer?

- For det første var vi kommet så langt, som vi kunne sammen, og for det andet ville jeg tage

En orm ved navn Brian

Brian solgte forbudte kassettebånd med blandt andre Black Sabbath til ågerkarlepriser til eleverne på den strenge katolske skole, han gik på. Bagefter stjal han kassettebåndene tilbage fra dem igen.

Brian Warner var som dreng besat af rollespillet Dungeons & Dragons.

Som knægt var han også lidt af en rulle-skøjtehaj.

Hans mor fik en rotte og døbte den Marilyn.

19-årige Brian Warner indsendte adskillige gysernoveller til diverse amerikanske magasiner. På nær én novelle (hvor hovedpersonens kat hed Jimi Hendrix) blev alle afvist.

Brian Warner ernærede sig i en periode som rockjournalist, men følte i stigende grad, at det var ham selv, som burde besvare frem for at stille spørgsmålene.

Brian Warner var en flittig oplæser af egen poesi på klubben Squeezes åbne mikrofonaftener. Publikums råd: "Elendigt, men din stemme er god, start et band." Brian Warner: "Fuck off."

denne plade i en ny retning. Jeg ville have noget med hud og nerve, meget organisk og rock'n'roll, og det mente jeg ikke, at Trent var i stand til at lave.

Fra dæmon til menneske

Hvad har været din hovedinspiration denne gang?

- *Antichrist Superstar* var transformationen til det ekstremt kolde og følelsesløse, og efter at jeg havde gennemført dette, følte jeg, at jeg var kommet til vejs ende. Enten ville jeg dø eller leve videre som en stærkere person. Ved at jeg blev en stærkere person, mærkede jeg, at noget at det følelsesløse begyndte at lindre, og jeg begyndte at føle for første gang, og dette album dokumenter følelser, som kommer tilbage igen. Musikken komplementerer følelserne, og derfor ville jeg lave en mere organisk plade.

Følelsesmæssig? - Refererer *Mechanical Animals* ikke nærmere til det døde og kolde?

- Det, som jeg opdagede, da jeg begyndte at føle mere, var, at verden følte mindre. Jo mere mennesker udvikler teknologi og maskiner til at opføre sig som mennesker, des mere opfører mennesker sig som maskiner. Så jeg begyndte at se verden som mekaniske dyr. På trods af, at *Antichrist Superstar* lå som nummer 3 på den amerikanske hitliste og solgte cirka 3 millioner albums, ligger pladens hvæsende brutalitet langt fra mainstream. *Mechanical Animals* har stadig det hårde punch, men pladen er mere tilgængelig end forgængeren.

- Det er sikkert et mere tilgængeligt album, da det beskæftiger sig med humane idéer, hvilket mennesker lettere kan relatere til. Musikalsk er det sikkert mere tilgængeligt, da vi er vokset som band og generelt er blevet dygtigere til det, som vi foretager os.

Er Marilyn Manson et band eller dit solo-projekt?

- Det er meget min vision, men vi fungerer godt som band. Eksempelvis skrev og indspillede vi næsten hele albummet i mit hus denne gang. Producenten kom først med til sidst i processen.

Indspilningen af *Antichrist Superstar* var kaotisk og vanvittig. Har du og bandet været mere i balance på *Mechanical Animals*?

- *Mechanical Animals* har på sin vis været mere vanskelig. På *Antichrist Superstar* var jeg særdeles følelseskold og udsatte mig selv

for megen fysisk smerte, satte mig op mod verden og antog rollen som "Destroyer". Denne gang følte jeg for første gang smerte og indlevelse med andre mennesker, og følelsen af verdens fremmedgørelse tyngede mig ned. Det var en meget sårbar position - at stå ansigt til ansigt med følelser fremfor at være kold.

Den evige kamp

Det er ikke nyt, at Manson tager verden på sine skuldre og kæmper imod med indædt gejst. Som barn gik Brian Warner i en streng katolsk skole og blev skræmt fra vid og sans af dommedagsprofetier om, hvad Gud og Satan ville gøre med ham, hvis han ikke holdt sig på dydens smalle sti. Efter at Brian med tiden blev fordærvet af glamrock, heavy metal, sex, vold og frustrationer, har han været på krigsstien mod alle former for restriktioner, der dikterer begrænsning af menneskelig udfoldelse.

Marilyn Manson har været den ultimative provokation mod det kristne USA og anden småborgerlig retskaffenhed. Med sit makabre sceneshow, der har indeholdt alt fra sadomasochistisk sex over børn og dyr i bur, Stars & Stripes som lokumspapir, iturivning af Bibelen og brug af satanistiske og fordrejede nazistiske symboler til voldelige fysiske overgreb mod sig selv og andre. Provokerende sammensat i de to uadskillelige amerikanske poler - skønheden Marilyn Monroe og masseorderen Charles Manson. Kulturkritik for de garvede. Kirkens fjende nr. 1, der blandt andet er præst i "Church of Satan", står dog gerne ved sin tro på Bibelen, i sin egen udlægning naturligvis.

- Der er så mange forskellige filosofier, og satanisme er bare én af dem. Jeg vil gerne fokusere på dem alle, jeg vil gerne skabe min egen opfattelse af, hvad Gud er, og jeg synes, at Bibelen har en masse interessante pointer i denne sammenhæng. Jeg har altid misbilliget den måde, hvorpå kristendommen har brugt Gud til at straffe mennesker og det at bruge Gud til at få mennesker til at føle sig skyldig over at være sig selv. Jeg tror på idéen om, at Gud kan eksistere i spiritualitet, i musik, kunst, udtryk og kreativitet. Det er de elementer, som jeg mener er det tætteste, man kommer på selve idéen om Gud.

Du har altid været involveret i strid og konfrontationer. Er det muligt at skelne mellem hvad der er et personligt opgør, og hvad som er et standpunkt mod amerikansk hykleri?

- Jeg tror, at det er én og samme ting. Jeg har taget en personlig kamp op og eksponeret den. Andre mennesker har relateret til dette i deres liv, og det har betydet en musikalsk revolution for ungdommen.

Syndebugken fungerer

Forandrer Marilyn Manson noget, eller iklæder du dig den syndebug-rolle, der bekræfter dine modstanderes fordomme?

- Jeg tror, at det er begge dele. Ved at acceptere rollen som syndebug har jeg gjort det muligt for andre, som følte de samme ting, at identificere sig med mig. Jeg har set mange forandringer i USA, både i musik og mode, og selv specifikke konstitutionelle love er blevet ændret på grund af mig. Jeg har genereret forfatningsmæssige ændringer og er blevet stillet for retten i samme forbindelse. Alt dette er sket inden for de to sidste år.

Det, at du nu rent faktisk er superstjerne i USA, er det et tegn på, at befolkningens værdier er ved at ændre sig?

- Nej, det er ikke noget nyt. Det er noget, der

bliver glemt indimellem, det har noget med tidsånd at gøre. Folk som Jim Morrison, Bowie, Boy George og Ozzy Osborne har alle sat deres aftryk på samfundet i deres tid.

Det, som du er oppe imod, er det først og fremmest et amerikansk anliggende eller en universel ting?

- *Antichrist Superstar* var meget inspireret af USA, men var samtidig universel, da *Anti-*

- Hvis folk skal hade mig, vil jeg have, at de hader mig af de rigtige grunde.

christ Superstar kan oversættes til en metafor, hvad mennesker end vil gå imod. *Mechanical Animals* er mere universel, da den vedrører den smerte, der er forbundet med at være menneskelig, hvilket mennesker i alle kulturer kan realtere til.

Hvad kan du bedst lide ved USA?

- Alle de ting, jeg hader, er alle de ting, jeg kan lide, USA er et paradoks. Hvis jeg var accepteret, og det var det perfekte sted på jorden, ville jeg ikke være nødvendig, og de ting, som jeg ville skabe, ville ikke have nogen betydning, hvor de nu starter noget fundamentalt for andre.

Det vil sige, at du mere er en reaktion mod noget end et svar på...?

- Måske bare et alternativ til mainstream-idéen, og jo mere mainstream, jeg bliver, desto større effekt vil jeg have på vores kultur.

Er du blevet mere mainstream?

- På nogle måder ja, men uden at ligge under for det eller at adaptere til mainstream, jeg har evnet at få det til at adaptere til mig.

Kombinationen af ekstremer

I din bog kan man læse, at du først lærte dig selv at kende som 27-årig, det er et par år siden. Hvordan vil du beskrive dig selv i dag, hvad står du for?

- Jeg synes, at navnet Marilyn Manson opsummerer det hele, der er mange dimensioner i, hvad det navn repræsenterer. Det er en kritik af amerikansk kultur, men det er også en hyldest til amerikansk kultur. Det er kombinationen af ekstremer, det at se på begge sider af medaljen og alt, hvad dette indebærer.

Har du en social samvittighed?

- Hvis ikke, så tror jeg ikke, at jeg ville gøre, som jeg gør. Jeg er utilfreds med den amerikanske dumhed. Jeg har en trang til at uddanne mennesker på en måde, som får dem til at tænke mere.

Er det noget, som generelt er blevet misforstået ved Marilyn Manson?

- De rigtige mennesker, fans, forstår det, og en masse mennesker misforstår det hele, og det skal de også. Hvis alle kunne lide din plade, ville den være værdiløs.

Du slår meget på, at du altid står op for underhunden. Samtidig er din bog et studie i fysisk og psykisk misbrug og fornedrelse, både af dig selv og andre - ofte frivilligt. Hvorfor vil mennesker misbruges?

- Mit svar er, at det er en del af menneskets natur enten at blive brugt eller at bruge ting, og jeg mener, at det er noget, som vi må acceptere og ikke forstå på en nedsættende

måde. Alt har en mening, og nogle mennesker finder måske glæde i at blive brugt. Det kan være den rolle, de gerne vil spille, for andre er det omvendt.

Du har selv været stærkt kritisk over for din egen opvækst. Kunne du forestille dig selv at stifte familie?

- Når tiden er rigtig, er det en mulighed, men først må jeg "raise" mine fans.

Hvis du fik et barn, hvilken livs lektie ville du give videre?

- Jeg ville lære ham at være i stand til at fortolke ting intelligent, at være i stand til at se på alt og forstå det, at stille spørgsmålstegn ved det, at udforske det. Om det er musik eller kunst eller andet, ikke at tage det umiddelbare for givet, men studere ting dybere.

En androgyn ved navn Manson

Den nu afdøde satanistleder Anton LaVey udnævnte Manson til "minister in the Church of Satan".

Debutpladen *Portraits Of An American Family* blev indspillet i Sharon Tates hus. Dér, hvor Charles Manson myrdede hende og hendes venner.

Manson har blandt andre haft tætte forhold til pornostjerne Traci Lords og Jenna Jameson.

Da et Nine Inch Nails-medlem uannonceret invaderede opvarmingsbandet Marilyn Mansons koncert, kvitterede Manson ved prompte at rive hans bukser af og tage hans pik i sin mund på scenen.

Multikunstneren Manson er blandt andet en flittig maler.

Hans næste store projekt er en film over *Mechanical Animals*.

Fra Lordship Lane til Østerbro

Efter et lærerigt ophold i England, vendte PORT FRIENDLY for et år siden tilbage til Danmark. Nu er duoen aktuelle med 12 fremragende akustiske sange. Indie-elementet er nedtonet, og i dag kan duoen sagtens se sig selv på Tønder Festivalen. Sebastian Høeg Gulmann og Peter Neergaard Henrichsen forklarer.

Af JESPER NYKJÆR KNUDSEN
Foto: SANDRA GREIG

Kildevældskirken på Østerbro i København har lagt hvælvinger til indspilningen af *Lordship Lane*, det andet album fra danske Port Friendly. Ikke det mest oplagte valg af "studie", men oprindeligt skulle pladen heller ikke have været så afdæmpet og rendyrket, som den er blevet.

- Idéen om at gøre det på den her måde kom i maj. Vi var ellers overbevist om, at vi skulle lave en bandorienteret plade igen, faktisk nok med en mere *upbeat* fornemmelse. Mere samlet, gode popsange og her-kommer-vi-agtigt. Men sådan kom det ikke til at gå, fortæller Peter Neergaard Henrichsen, som sammen med Sebastian Høeg Gulmann har lavet et rent akustisk album med 12 smukke, sarte og sitrende sange med støvregn på strengene. Nogle af sangene går helt tilbage til duoens gymnasietid. - Vi har virkelig åbnet op for Port Friendlys arkiver. Peter og jeg har spillet sammen lige siden vi gik i 2.G, det vil sige siden 1992. Da startede vi med at spille i nogle kontorbygninger ude i Frihavnen om aftenen, faktisk fuldstændig som vi har gjort på den nye plade. Vi sad på to stole, og nogle gange, hvis vi skulle gøre det lidt specielt, projekterede vi nogle lysbilleder op på væggen. Ellers var der helt mørkt i rummet, og så sad vi dér og spillede, sådan meget Velvet Underground-agtigt. Der er nogle sange på den nye plade som går

Den britiske presse om Welcome To Port Friendly:

"Port Friendly sidestep the perkiness of Swedish bands and opt for an elegant melancholy somewhere between Palace and The Go-Betweens." (Select)

"Infectiously winsome debut by Port Friendly. Scandinavian acoustica of the very highest quality." (Mojo)

"Port Friendly's music initially sounds a bit downbeat and gloomy, but there are plenty of subtly addictive melodies to alleviate the melancholy. Worth a try definitely: you could always use the money you'd earmarked for the Morrissey." (The Sunday Telegraph)

helt tilbage til den tid, for eksempel *Dear Mr. Cabdriver* og *Tiny Dog*. Men der er også sange, der er skrevet få måneder før pladen blev indspillet, så der er stor spredning, fortæller Sebastian. Kirken var et godt sted at få den rette stemning frem.

- Vi ville finde en lille god omgivelse til indspilningen, både med hensyn til hvordan det var at være der, men selvfølgelig også lyd-mæssigt. For uden at det er noget kæmpe eksperiment, så er det alligevel en ny ting at gå ind og gøre det på den måde. Det er oplagt, for sådan et sted, hvor man hører meget genklang, det inspirerer altså lidt til at synge, supplerer Sebastian.

Anmeldelser som erkendelse

Titlen *Lordship Lane* giver umiddelbart associationer til konservativ elegance, høje paneler og lænestole i dybe farver. Associationer, som ganske godt beskriver stemningen i det musikalske rum, man træder ind i på albummet, som trækker linjer til navne som Belle & Sebastian, The Go-Betweens og Red House Painters. Men *Lordship Lane* er såmænd bare den gade, Sebastian og Peter boede i, da de i foråret 1997 flyttede til London for at bakke op omkring udsendelsen af debut-albummet *Welcome To Port Friendly* derovre. Debut-albummet fik en flot modtagelse i den engelske presse, og som sidegevinst fungerede anmeldelserne som en slags erkendelse for Sebastian og Peter.

- Mange af de engelske anmeldelser omtalte singer/songwriter-traditionen og kaldte os sådan "klassiske". Det var da også sangskriveri, der var hovedessensen i pladen, men bare med et band. Jeg tror, det har været med til at give i hvert fald mig en identitet af, hvad vi egentlig gjorde. På den måde har jeg også

- Det musikalske udtryk er ikke så langt fra en folkplade, siger Sebastian Høeg Gulmann og Peter Neergaard Henrichsen fra Port Friendly om deres nye album, *Lordship Lane*.

nemmere kunnet forlige mig med, at "OK, vi er singer/songwriters, og det har vi hele tiden været". Men nu går det endnu mere op for mig, også fordi vi går hen og laver sådan en plade, som vi gør her, mener Peter. Sebastian tilføjer:

- Vi er helt sikkert mere klar over vores musi-

"Det at være rockmusiker er ikke særlig stimulerende for ens intellekt"

- Sebastian Høeg Gulmann

ske identitet på den her plade. Den første plade var fyldt med glæde over at skulle ind og indspille, og vi står stadig fuldstændig inde for sangene, men vi var bare ikke så klar over, hvem vi var, og hvad der var vores force. Det var i hvert fald ikke bevidst for os. Vi gjorde det bare.

Godt at komme hjem

Peter flyttede tilbage til København i november '97, mens Sebastian blev i London et par måneder mere. De nød begge at komme tilbage til Danmark.

- Jeg var ovre og besøge Sebastian på et tidspunkt, hvor det var vinter, og der havde ikke været varme i huset i flere måneder på det tidspunkt. Man kunne se sin egen ånde i huset. Sebastian havde bare vænnet sig til det, men da jeg kom derover, tænkte jeg "Hvad sker der, mand?".

Sebastian sammenligner hjemkomsten med at komme tilbage til en verden af vat. Det var også en behagelig tilbagevenden til en mere "almindelig" dagligdag, og både han og Peter begyndte at studere i sommer. Peter læser datalogi, mens Sebastian læser klassisk græsk.

- Vi levede meget fra den ene dag til den anden derovre, og det er fantastisk og dejligt. Men de fleste mennesker har brug for lidt tryk i tilværelsen, og det havde vi også. I øvrigt er det at være rockmusiker ikke særlig stimulerende for ens intellekt. Det er måske meget følelsesmæssigt stimulerende, men det bringer utrolig lidt. Peter og jeg, altså vi er ikke intellektuelle, men vi har en eller anden naturlig trang til at være vidende om, hvad der sker i mange forhold i livet, og det er svært, når man bare mødes tre gange om ugen

i et øvelokale og så resten af ugen laver et eller andet manuelt arbejde, fordi man ikke tjener nok som musiker, siger Sebastian.

Fra indie til folk

Port Friendly har ikke planer om at flytte til England igen. Men *Lordship Lane* skal udgives derovre, og duoen vil gerne over og spille nogle koncerter. Samtidig er det også målet at udvide det danske publikum i en måske lidt uventet retning.

- Det er lidt meningen, at vi vil prøve at hook os lidt op på jyske folk-festivaler. Også ud fra den tankegang, at vi både kan lyttes til af en person, der er til indie og rock, men også af folk, der lytter mere til sådan "ægte" folk. Udtrykket er ikke så langt fra en folk-plade, og det kunne være rigtig spændende. Jeg kunne godt tænke mig, at vi kunne bryde den her cirkel med bare at være endnu et københavnsk indie-band. Ikke fordi planen er at sælge 150.000 plader, men det kunne være rart at blive værdsat af en anden gruppe mennesker, mener Sebastian. Indtil videre er det dog planen, at Port Friendly besøger helt almindelige spillesteder landet over i marts og april.

25.000 DANSKERE HAR ALLEREDE
KØBT DETTE PRISBELØNNEDE ALBUM!

THIS IS MY TRUTH TELL ME YOURS
MANIC STREET PREACHERS

INDEHOLDER BL.A. DE 3 HITSINGLER:
- YOU STOLE THE SUN FROM MY HEART -
- IF YOU TOLERATE THIS YOUR CHILDREN WILL BE NEXT -
- THE EVERLASTING -
SAMT DEN HELT NYE SINGLE:
- TSUNAMI -

www.sonymusic.dk

CD: 129,95

ÅLBORG: Algade 28, Tlf.: 88 18 00 41 • ÅRHUS: Ryosgade 8, Tlf.: 86 18 30 35 • RANDERS: Rasmussen 2, Tlf.: 88 41 83 68 • RANDERS: Storcenter, Tlf.: 86 44 70 18 • HERNING: Dredgade 44, Tlf.: 87 21 22 81 • KOLDING: Jernbanegade 20, Tlf.: 75 50 49 40 • ESBJERG: Kongensgade 25, Tlf.: 75 12 80 44 • HJØRNING: Åstorgade 11, Tlf.: 87 40 34 33 • OBLENDE: Vestergade 84, Tlf.: 88 11 72 20 • HORSENS: Søndergade 14, Tlf.: 75 88 16 80 • FREDERICIA: Jyllandsgade 31, Tlf.: 75 82 16 21 • VIBORG: Sct. Mathiasgade 45, Tlf.: 88 88 24 87 • SVENDBOURG: Svendborg Bycenter, Tlf.: 82 88 01 64 • VEJLE: Nørregade 5, Tlf.: 75 72 28 48

KØBENHAVN V: Gl. Kongevej 49, Tlf.: 33 24 83 35 • KØBENHAVN K: Østergade 32 (City Arkaden), Tlf.: 33 15 88 26 • KØBENHAVN K: Amagertorv 19, Tlf.: 33 11 88 22 • KØBENHAVN K: Åboulevard 50, Tlf.: 33 38 33 55 • FREDERIKSBORG: Raskildevej 38, Tlf.: 36 16 53 33 • AMAGER: Amager Center, Tlf.: 32 85 88 77 • RØDovre: Dødvale Center, Tlf.: 88 72 80 35 • HØRSHOLM: Hørsholm Midtpunkt, Tlf.: 45 76 33 77 • RINGSTED: Søgade 1, Tlf.: 57 87 82 81 • ÅKERSHUS: Nørstved Stor-Center, Tlf.: 65 72 81 44 • SLAGELSE: Vestsjælland-Center, Tlf.: 58 50 80 81 • HØNDISE: Høndise Stor-Center, Tlf.: 43 80 77 55

www.stereo-studio.dk

www.tpmusik.dk

Et stille stilskifte

Når PSYCHED UP JANIS udsender en unplugged koncert på CD, skal det ikke blot markere afslutningen på deres landsdækkende *Quiet Tour*, men også på en fase, der hedder Danmark. I skrivende stund er bandet nemlig draget til USA. Om dette tiltag, om livepladen og om den generelle forskel på unplugged og elektriske koncerter fortalte en veloplagt Sune Wagner, få timer efter at *The Quiet Album* var mixet færdig hos P3 i Odense.

- Psyched Up Janis live på Rytmeposten i Odense gjorde op med opfattelsen af, at når det er akustisk, så sidder publikum ned, holder sin kæft og lytter efter. Det havde gruppen ingen planer om, de spillede, som de plejer, med en god lydstyrke og samme intensitet, bare akustisk.

Af Jonas Breum
Foto: Per Houby

En mørk aften i december nittenoghalvfems nær Odense bane-gård. Et sort mørke, der sammen med den frysende aftenluft truer med snotnæse, hostehals og blærebetændelse ligger klistret til huden. At der i selv samme decemberrat befinder sig et spillested, som har smækket portene på vid gab og lokker med livekoncert, afterparty og en gratis fadøl virker mistænkeligt, for ikke at sige usædvanligt.

...Og enhver, der på denne aften lader sit dybfrosne legeme hugge ud af hverdagens kumefryser og slipper ind på en af de hede drømmes begrænsede siddepladser, får da også forvisning om, at det må være noget særligt: Et overvældende opbud af kameraer på skinner, båndoptagere, mikrofoner og piberygende teknikere møder den nyankomnes optøede øjenlåg. At denne aften er noget så usædvanligt som en kombineret cd- og fjernsyns-optagelse, sidste stop på *The Quiet Tour* og Psyched Up Janis' farvel til Danmark er efter de veloplagte bifald at dømme for-

længst gået op for publikum. Og det er ikke mindst med denne bevidsthed om dels at være afskeden nær, dels *in persona* at overvære et dokumenteret øjeblik, at publikum denne aften tager forskud på historiens vingesus.

Sangene bliver gentaget

Psyched Up Janis giver den nu heller ikke for lidt. Med deres bagudrettede retrorock, tydeligst udtrykt i en længere-frem-på-slaget-agtig fortolkning af The Ronettes' *Be my Baby*, sætter bandet både sig selv og dets tid i relief. Men Sønderborg-Kbh.-amerikanernes åbenlyse flirt med 60'er-stemmeføringer er alligevel alt andet end kvalm nostalgi. Fremført med tre western-guitarer og elbas i pikhøjde på Rytmeposten i Odense ligner det til forveksling kærlighed. En kærlighed, som i løbet af den to timer lange koncert opstår i udvekslingen mellem nye, gamle og tidligere uindspillede numre. Og det faktum, at nogle af sangene bliver gentaget flere gange, trykker på ingen måde tilhørerne -

langt snarere præges især forsamlingens yngre, kvindelige del af en udtalt bekymring ved den tragiske udsigt til måske alligevel ikke at skulle score Sune eller Jacob. Det giver anledning til småhysteriske optrin, der endnu engang bekræfter den sindsyge misforståelse, at nogen mennesker skulle høre ind under et begreb, der hedder "folkeeje".

"En livekoncert skal sgu ikke være perfekt"

Nok om folkeeje, for koncerten er bestemt en positiv oplevelse. Kabler, lydmand og fans alle vegne, temperaturer omkring de 100 grader celcius. Musikken driver i dråber fra væggene, og musikerne selv besidder en herlig spontanitet og indlevelse i materialet. Efter to en halv time takker Psyched Up Janis endegyldigt af, P3 slukker båndoptagerne og vodkaflaskerne hentes frem. Da GAFFA fire dage senere taler med Sune Wagner, har bandet netop afsluttet mixningen af *The Quiet Album* - optagelserne fra hin koncert i Odense. Og hvis Sune Wagner er kommet sig over sine tømmermænd, er han i hvert fald ikke kommet sig over resultatet af koncertoptagelserne.

- Det er gået kanon! Jeg blev nødt til at tage hjem i går aften, men de andre blev ved til den lyse morgen. Pladen skulle lige klippes sammen og pudsas og sådan lidt, men det er blevet kanongodt, mand! Det er ikke sådan en fuldstændig fejlfri plade, der er nogle bøfere, og det er det, jeg godt kan lide ved den, den er sådan dejligt ærlig og naturlig, fortæller Sune Wagner og fortsætter:

- Vi har hele tiden gerne villet optage noget fra *The Quiet Tour*, vi har bare ikke fået taget os sammen. Hvis det skulle have været, som vi ville have det, så havde vi optaget rimelig mange koncerter rundt omkring og taget det bedste, i stedet for blot at tage én koncert, hvor det hele så skal klappe, siger Sune Wagner, der ikke desto mindre blev vældig overrasket ved gennemlytningen af koncertoptagelserne:

- Jeg havde faktisk overvejet måske at lægge en ekstra guitar eller noget percussion ind her og der. Men vi har overhovedet ikke puttet noget ekstra på, for alle tingene lød sgu fine, da først de blev mixet op, der var slet ikke noget, der manglede. En livekoncert skal sgu ikke være perfekt, bare der er intensitet og hjerte med, så er det sgu fint nok for mig.

Ikke efter sætlisten

Livealbummet indeholder næsten 20 numre, hvoraf i hvert fald tre ikke tidligere har været tilgængelige på CD i Danmark.

- Det er nummeret *Psyched Up Janis* fra vores demobånd, og så *Chaos*, som vi ikke har udgivet før, og endelig *Carcasherhead*, som kun er på den japanske udgave af *Enter The Super Peppermint Lounge*. Det er numre, vi tidligere har haft svært ved at tilpasse en form, hvor vi så har tænkt fuck mand, nu spiller vi dem bare akustisk og ser, hvordan det lyder.

Psyched Up Janis har ikke spillet en eneste *Quiet*-koncert med en på forhånd givent sætliste, og det er der en ganske særlig grund til.

- Det er for at få spontaniteten med hver aften, og desuden er det meget fedt for publikum, for de råber jo tit nogle sange, de gerne vil høre, og hvis der lige er én der råber *Girls!*, jamen så spiller vi *Girls*, det er synes folk er

fedt, at de sådan kan få lov at høre nogle sange. Det bliver lidt mere intimt, folk føler, de har lidt mere at skulle have sagt, siger Sune Wagner, der i øvrigt ikke har meget tilovers for den gængse opfattelse af hvad en unplugged-koncert skal være:

- Mange har en opfattelse af, at når det er akustisk, så sidder man ned, så holder man sin kæft, og så lytter man efter, det bliver meget stille og ømt og sådan noget der. Det har vi ikke haft planer om, vi ville bare spille som vi plejer, med en god lydstyrke og samme intensitet, men akustisk.

- Det er en fed måde at fremføre numrene på, de får lissom - hvad skal man sige - et nyt liv på den måde, fordi de bliver spillet lidt anderledes, man har ikke lige den der distortion til at fylde så meget, man skal spille mere..

- Nogle gange vil man helst høre en elektrisk koncert, man vil helst stå og knalde ud, høre noget distortion og pis og lort, andre gange vil man så bare gerne høre noget med den samme intensitet, men med et lidt andet lydbillede.

America, here we come!

Med på *The Quiet Tour* har Psyched Up Janis haft Jesper Reginal (Thau) på trommer og Christian Bech (ex-Cactus Circle) på guitar. Og Koncerten i Odense var også en afsked med de herrer. For som nævnt er Sune, Jacob og deres amerikanske manager Charles nu draget til USA. Om dette tiltag siger Sune:

“En livekoncert skal sgu’ ikke være perfekt, bare der er intensitet og hjerte med, så er det sgu fint nok for mig.”

- Sune Wagner

- Vi har været derovre og spille før, og det er altid gået godt. Nogle af vores venner bor derovre, og vi har nogle gode undergrundskontakter. Det har været under opsejling i en del år, vi skulle bare lige finde tid til det, og derfor er den her liveplade også lidt afslutningen

på en fase, der er jo ingen nye sange, det er sådan en form for greatest hits. Nu kan vi så starte på en frisk, med nye idéer, ny inspiration og sådan noget.

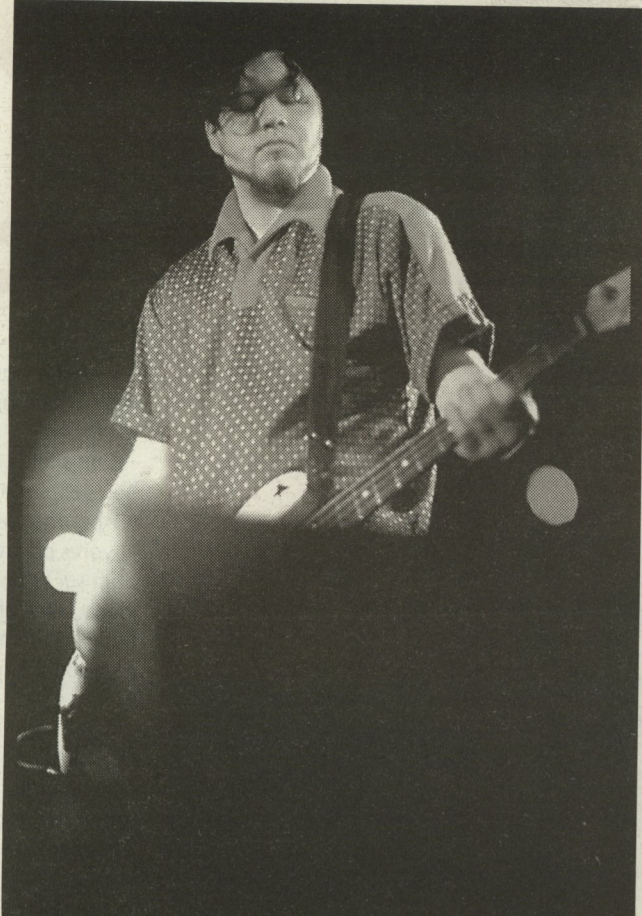
- Men vi har ingen faste planer, nu tager jeg først derover og rejser lidt rundt, så kommer de andre, og så ser vi, hvad der sker... Vi har bare brug for at komme lidt væk og blive ladet op, for jeg kan sgu stadigvæk godt lide København, byen bliver bare 10 gange federe, hvis man har været væk fra den et stykke tid.

Vil I fortsætte med at spille akustisk?

- Det ved jeg ikke, det er meget sjovt og spontant, og vi forbereder os heller ikke specielt meget på en koncert, vel. Vi er jo heller ikke det band, der øver mest. Faktisk øver vi næsten overhovedet ikke, kun lige hvis vi ikke har spillet sammen i to måneder og skal ud på tour. Jeg har som regel ingen problemer med at huske numrene, det er mere bare, hvis man mister koncentrationen, mens man spiller live. Det er bare charme, altså.

- Vores nye materiale bliver lidt hårdere, end det har været her. *Enter The Super...* var jo også en rolig plade, og efter sådan en unplugged tour, så får man trang til at vende tilbage til noget mere basalt, noget lidt mere sjovt. Så skal der larmes lidt igen.

En sammenbidt og koncentreret Jacob Jørgensen leverer et af de få elektriske indslag under koncerten.

En mand, en stol og en akustisk guitar. Sune Wagner følger i fodsporene på blandt andre Noel Gallagher fra Oasis, der blev træt af at stå op under koncerter.

NYT! NYT! NYT!

Lyd og Lys Designer

- et spændende uddannelsesstilbud til dig der er fyldt med energi, gåpåmod, lyst og interesse for at komme til at arbejde med lyd- og lysdesign!

Vi kan tilbyde dig...

et 40-ugers Teknisk Introduktionsforløb inden for lyd og lys, opdelt i følgende fire moduler:

- Intromodul
- Lyduniverset
- Lyshimmelen
- Kaskadeshow

...herefter følger en speciel tilrettelagt 2. skoleperiode inden for el-området på i alt 20 uger.

Uddannelsen starter...

mandag den 16. august 1999 kl. 9⁰⁰.

Adgangsbetingelser

Alle med lyst og interesse kan være med, minimumskravet er dog en afsluttet 9. klasse.

Hvis du er interesseret...

skal du ringe til os NU på telefon 9842 4233 og spørge efter Gitte Liljenberg - hun træffes bedst mellem kl. 10 og 13.

FREDERIKSHAVN TEKNISKE SKOLE OG TEKNISKE GYMNASIUM

E-mail: info@fhavnts.dk. WEB-adr.: www.fhavnts.dk.

Hånbækvej 50. 9900 Frederikshavn. Telefon 9842 4233.

SKUESPILLER

Drømmer du om at arbejde seriøst med teater - måske om at blive skuespiller.

Så er Ryslinge et godt sted at komme videre på.

Skuespillertræning bla:

- Krop- og stemmeudtryk
- Rolle og figurarbejde
- Monolog - dialog
- Retorik
- Skuespillets teori og praksis
- Teatersport og improvisation
- Praktisk kulturarbejde
- Teaterproduktion

17 intense uger afsluttes med en stor forestilling.

Mulighed for turné!

Studiestart: 24/8-1999 og 7/1-2000
Varighed: 17 uger.

Kurset giver dig en god forberedelse til evt. optagelsesprøve på en teaterskole.

Faglærer:

Ellen Lomholt
Tlf. 62 67 13 12

RYSLINGE HØJSKOLE
HØJSKOLEN 1 · 5856 RYSLINGE
TLF. 62 67 10 20

Liniefag 12 timer om ugen

Homepage:
www.ryslinge-hojskole.dk
E-mail:
ryslinge.hojskole@inet.uni2.dk

Lars' garage

Metallica / Orange scene
torsdag kl 22:00

Så kan vi godt kippede med Dannebrog og svælgelidt i den nationale selvfølelse. Kongeriget's eneste, ægte megastjerne, Lars Ulrich, udsender nyt materiale med kollegerne i METALLICA. Man finder dog kun uoriginale dele i *Garage Inc.*, der består af 29 cover-versioner.

Af Martin Robert Nielsen
Foto: Per Houby

Første gang, jeg mødte Lars Ulrich, var i vinteren 1986/87, hvor han stod sammen med Kirk Hammett udenfor FONA i Nørregade, Holstebro. Metallica skulle spille i Holstebro Hallen, og den vestjyske kulturby stod på den anden ende - af skræk. Rygter om et internationalt Hells Angels-træf og et massivt politiofbud fra hele Jylland svirrede gennem det lille samfund, der rustede sig til en invasion af frådende heavy-horder. Ingen tog notits af et par udbombede og langhårede hærgere, der iagttog Giacomettis skulptur foran det gamle rådhus. Ingen, på nær et par hardcore-fans og overtegnede. - Hold kæft et par båtnakker, tænkte jeg i mit stille, bondske sind.

Ny scene.
Hotel D'Angleterre, november 1998.

Båtnakken har i mellemtiden solgt et anseeligt antal plader og tjent endnu flere millioner, og respekten hos disse liniers skaber er vokset tilsvarende.

Lars Ulrich møder GAFFA samt et par kolleger fra pressen til en nøjagtig 29 minutter og 50 sekunder lang rundbordsamtale.

- De første ti år i Metallica gik med druk, orgier og en masse *fuckin' hard work*, fortæller den velklædte, men ulapsede trommeslager. De beskidte, stramme jeans og den plettede t-shirt fra firserne er udskiftet med et sort outfit, der ikke står tilbage for hotellets selvbevidste elegance.

- Da vi var færdige med *Black Album*-turen, havde vi behov for at lave noget *loose*... For at slappe af. Vi kunne simpelthen ikke holde til at blive ved - det ville have slidt os op. Da vi så opdagede, at *Load* ville blive et dobbeltalbum (kombineret med *Reload*, red.), besluttede vi at lave, hvad fanden vi havde lyst til og dele turnéerne op i mindre bidder.

Poleret 90'er-garage

Trashtromme-tæskeren fortæller veloplagt, professionelt på sit modersmål, selvom et par laaaaange amerikanske a'er afslører, at Lars Ulrich har boet i Californien, siden han dannede Meatallica i 1981. Stemmen er lys og blid, og den lille mand virker ikke som grundlæggeren af den største heavy-metal succes i nyere tid.

- Da vi udgav *Garage Days Revisited*-ep'en i 1986, var det for at genoplive stemningen fra bandets start. Vi begyndte som et coverband, og denne side af Metallica har altid eksisteret. Her i sommer fik vi igen behov for at komme tilbage til *the roots* og indspille vores gamle favoritter. *Garage Inc.* er blevet omtalt som et *Tribute*-album i pressen. Det er helt forkert. Det er udelukkende lavet for vores egen fornøjelse.

Garagen er dog blevet en del mere velordnet end i firserne, og alle dele er blankpolerede. Producer, Bob Rock, der afløste Flemming Rasmussen før indspilningen af *Black Album*, har slebet numrene til, og selv støjen og svineriet står iskrystallklart i lyd billedet.

- Bob hjalp os meget med at fastholde øjeblikket i indspilningsfasen. Lyden er måske

bedre på *Garage Inc.* end på ep'en, men energien er den samme. Vi legede og eksperimenterede os frem i seks uger, mens vi indspillede sideløbende. Et nummer som *Whisky In The Jar* indspillede vi i fire-fem versioner. Irsk, country, rock osv.

Brit-trash eller King D.-kopier?

Garage Inc. består overvejende af gamle punk- og heavynumre. *Mötörhead* og *Diamondhead* er rigt repræsenteret, men Metallica forsøger sig også med hyggejam på *Tuesday's Gone* med sydstats-veteranerne fra Lynyrd Skynyrd. Andre overraskende cover-ofre er Bob Seger og Nick Cave.

- Jeg kan godt lide Oasis, men jeg ville ikke engang overveje at foreslå det for James (Hethfield -red.). Der er ikke penge nok i denne verden til at få ham til at synge et Liam Gallagher-nummer. James foreslog til gengæld både et Kate Bush- og et Tom Waits-nummer, men efter et par minutter opgav vi det. Det er trods alt ikke der, Metallica har sine rødder. Rødderne kan blandt andet spores tilbage til Danmark. *Mercyful Fate* er repræsenteret med et medley, og Lars Ulrich fremhæver deres *Don't Break The Oath* som et album,

der stadig holder. Den satanisk-karismatiske King Diamond fik en *advanced sample* over telefonen.

- King syntes, det lød utroligt fedt. Ikke at det betyder så meget... Jeg mener, hvis Ozzy (Osbourne -red.) ringer om 14 dage og siger, at vores udgave af Black Sabbath's *Sabra Cadabra sucks big fuckin' cocks*, er vi sgu da ligeglade. Det afgørende er at vise vores fans, hvor vi kommer fra. Mange tror, at *Am I Evil* er et Metallica-nummer, og vi vil tone rent flag.

Kramgoda tonsere 2

Mange af numrene ligger meget tæt op ad originalerne, og man kan spørge, om Metallica forsøger sig som cover- eller kopiband?!

- *Garage Inc.* er ikke en kopi-plade på den måde. Den er sgu ikke ligeså uinspireret som Guns n' Roses' spaghetti-western-lorte-ting!!! Man kan sidde i ugevis og intellektualisere og analysere albummet, og det er ikke meningen. Det handler om nogle numre, vi synes er cool. Vi skal ikke flytte grænser eller lokke vores fans til at købe Blue Oyster Cults gamle plader. Fansene er sgu ligeglade med gamle plader.

For mange fans er salg synonymt med udsalg, og enkelte kritiske røster vil hævde, at Metallica har fjernet sig for langt fra udgangspunktet. Metallicas medlemmer er ikke virtuoser, og uden at nærværende artikel skal tage form som en anmeldelse, må det være klart efter en gennemlytning af *Garage Inc.*, at bandets kopi-force ligger i det hurtige metal-repertoire. Få kan som Metallica spille tørt, ondt og tungt, mens *note-by-note* fortolkninger som *Whisky In The Jar* faretruende nærmer sig heavy-kitsch.

Lars Ulrich er pisseligglad.

- Der er skrevet og sagt så meget lort om Metallica. Jeg ved ikke om, det er fordi, jeg er blevet ældre og har fået barn, men Metallica fylder ikke så meget i mit liv længere. Det skal være sjovt, når vi er sammen, men vi skal ikke længere bevise noget eller tjene flere penge. Min eneste ambition er, at vi kan tage ud og spille som 55-årige. Bare for at bevise, at *you never get to old to rock 'n' roll*.

Fornøjelse - et must

Selvom drivet er intakt minder Metallica om et band, der er ved at sende sig selv på pension for at nyde millionerne. Fra nu af skal det være skægt at spille, og provo-ånden lever i bedste velgående.

- Hvis Pepsi tilbød os en endorsee-kontrakt og en check på 10 millioner dollars, tog jeg den øjeblikkeligt. Om ikke andet får jeg fornøjelsen af at skubbe til de politisk korrekte småborgere.

Nok skal fremtiden styres af lysterne, men Lars Ulrich erkender, at Metallica må gå nye veje for at undgå stagnation. Bandets ottende studiealbum forventes i år 2000, og der skal *unbedingt* ske noget nyt.

- Vi har indspillet de sidste tre albums på samme måde. Studiet har været det samme, og trommesættet og forstærkerne har stået nøjagtigt det samme sted. Dertil kommer, at Bob Rock's produktion er meget karakteristisk. Næste gang må vi skifte producer eller vælge et andet sted at indspille. Til gengæld vil vi udgive flere cover-versioner, og der går ikke 7 år, inden vi laver en ny *Garage Inc.* igen. Indtil videre ruller Metallica ud af garagen igen. Deres fans kan i mellemtiden håbe, at serviceeftersynet har gjort dem godt og at olieskiftet holder til næste original-udgivelse.

GAFFA's udsendte huskede tydeligt det første møde med Lars Ulrich i Holstebro. Mindet var åbenbart ikke gensidigt...?!

SMUKKE KONFLIKTER

Lamb / Tech / søndag kl 20:00

Britiske LAMB går til angreb mod 4/4's tyranni på det nye album *Fear Of Fours*. Men man må gerne danse alligevel.

Af Jesper Nykjær Knudsen

OK, ligefrem frygt er der måske ikke tale om. Men Andy Barlow og Louise Rhodes fra den britiske duo Lamb er godt trætte af 4/4-rytmer. Deraf titlen på deres andet album *Fear Of Fours*, en titel som dukkede op under et interview med en amerikansk journalist sidste år.

Men er 4/4 simpelthen ikke bare bedre at danse til? Skulle Lamb i virkeligheden hellere have kaldt pladen *Fear Of Floors*? Er deres musik overhovedet dansemusik?

- Man kan godt danse til det, selvom det er lidt tricky indimellem, griner Louise Rhodes, og Andy Barlow tilføjer: - Vores mål er klart at få dansesgulvet til at styrte. Når vi gør tingene rigtigt, er der altid en eller anden pige, der vælter og ender oppe i ansigtet på os. Nej, hele det statement, der ligger i titlen er, at det er på tide at komme videre i den vestlige musik, i stedet for at være begrænset af den 4/4-fascisme, der har været inkorporeret i musikken i så mange år.

- Der er faktisk 4/4-tracks på albummet, indskyder Louise. - Det hele er lidt med tungen i kinden. En af mine yndlingsformer for musik er techno, hvor det hele i sagens natur er bygger op omkring fjerdedele. Så vi modsiger os selv lidt, erkender Andy.

- Men der er også andre måder at gøre det på. Man kan godt få det til at swinge på tre eller seks.

Vokalen i midten

Det er dog især hjemme i studien, at Lamb for alvor kommer til sin ret. *Fear Of Fours* er et svimlende lydmaleri af stoflige sange, synkoperede ryt-

mer, jazz-stemninger, storladne strygere og *nu-school science*. Ligesom debutalbummet *Lamb* fra 1996 er det et inspireret og inciterende møde mellem en smuk og sensitiv, klassisk sangskrivning og et udforskende, hypermoderne musikalsk fundament.

- Da vores første plade kom, var drum'n'bass meget rendyrket, og folk var ret skeptiske omkring vokaler. Nu hører man så mange drum'n'bass-producere lave tracks med vokaler, og som prøver at skrive sange. Men det lyder mere som instrumentalnumre med vokaler ovenpå, og det er noget helt andet. For mig har sange visse regler. Der er visse dynamikker, det skal leve op til, ellers bliver det sådan noget "det er vokalen, dér er tracket". For mig fungerer der ikke sådan. I Lamb lægger vi vokalen på tidligt. Den er i midten. Fyldet i sandwich. Selve tracket skal indramme den, mener Andy.

Da duoens debut-album udkom for tre år siden, kaldte en britisk journalist det for *future bebop*.

- Jeg mener, at alt hvor ordet *future* indgår allerede er outdated. Alle der kalder deres musik noget med fremtid er allerede lidt bagefter. Der er ikke fundet et medievenligt slagord, der opsummerer vores musik. Meningen er at lyde som Lamb, ligesom Björk lyder som Björk. At stemple sin identitet på hvert track, mener Andy. Det er bestemt lykkedes, blandt andet med den karakteristiske, jazzede kontrabaslyd under de opklippede, ofte drum'n'bass-baserede beats.

- Vores bassist Jon (Thorne) er jazzmusiker, og spiller normalt ren jazz, men når han spiller med os, så redefinerer han sit spil. Jeg tror, han vri-

der og vender sit jazzspil til dets maksimum til vores lyd, siger Louise.

Konstruktive konflikter

Den organiske basalyd står i kontrast til de maskinelle trommelyde, ligesom Louises blide stemme af og til nærmest sprættes op af de skarpe og savtakkede rytmespor. I det hele taget handler Lambs musik meget om konflikter, og det var da også sådan, de i sin tid blev bragt sammen. Louise havde arbejdet sammen med en række folk, men de fleste lavede musik, der passede til hendes stemme, og hun ledte efter noget, der stod i kontrast til den. En ven fortalte hende om den 10 år yngre Andy, som var tekniker i et studie i Manchester, og de fik et møde i stand. Andy havde boet tre år i USA, hvor han var blevet præsenteret for hip-hop-kulturen, mens Louise var vokset op med en mor, der var folksanger. Baggrundene var således temmelig forskellige. Og det gik bestemt heller ikke altid stille for sig, når de skulle have enderne til at mødes.

- Vi er vokset i løbet af den tid, der er gået mellem de to plader. Vi har stadig meget forskellige inspirationer, men vi har lært at respektere forskellene i stedet for at bruge

dem som våben mod hinanden, forklarer Louise, og tilføjer med et grin.

- Min lillebror er blevet en mand.

- Og min storesøster kan ikke holde kæft, svarer Andy igen, og fortsætter:

- Vi bruger det som friktion. På den første plade mundhuggedes vi meget. Selvom Louise sagde noget, jeg var enig i, ville jeg være uenig bare for at få lidt uro ud af det, griner han.

- Louise lader mig nok mere køre derudad, når vi er i studiet. På den første havde hun det nok sådan, at hun var nødt til at være der hele tiden.

- Det er bare noget med at give hinanden plads og stole på hinanden, når vi bevæger os ud af hver vores stier, og så udforske de forskellige aspekter af den musik, vi laver hver for sig, og så føre det sammen igen.

Kræsne med remixere

Lamb lytter selv meget til forposterne på den elektroniske scene.

- Jeg er ret imponeret af Boards Of Canada. Det er rent elektronisk, men de har på en eller anden måde fundet sjælen i maskinen på

- Man kan godt danse til vores musik, selvom det er lidt tricky ind imellem, siger Andy Barlow fra den engelske duo Lamb.

hvert track. Der er et band, der hedder Bola, som er ret godt, og så lytter jeg en del til Leila, fortæller Andy. Louise nævner Super Collider, som hun beskriver som Parliament for 90'erne med deres *weird funk*. Dem vil Lamb gerne have til at remixe for sig, og de kontakter ofte folk, de selv godt kan lide, og spørger om de vil remixe. Det er allerede aftalt, at Photek skal remixe nummeret *Alien*, som bliver en af albummets kommende singler.

- Det er svært for os at finde passende remixere, for vi er ret præcise med, hvordan vi gerne vil lyde, og vi vil ikke bare bruge det seneste store navn for at få folk til at købe pladen, siger Louise.

- Nogle gange kigger vi på personlige charts. Laurent Garnier sendte en fax, hvor vi var på toppen af hans chart, så vi spurgte ham, om han ville lave et remix, for så ved man, at han har respekt for det. Jeg remixer også ting selv, og hvis jeg laver noget for pengene, så er det, hvad det er. Men hvis jeg remixer noget, fordi jeg synes det er fedt, bliver det meget bedre. Vi sender også pladen ud til

folk, og når de så vender tilbage og siger 'Vi kan godt lide x og y', så svarer vi 'Fint, så remix x', fortæller Andy.

Gravid på tour

Siden sidst er Louise blevet mor til sønnen Reuben. Hun var gravid under en del af Lambs 18 måneder lange turné, men de er alligevel begge enige om, at det var fedt at turnere.

- Det er et kick at skrive et album, men det er trods alt kun os to i en lille boks. Det kræver meget, og bagefter ved man ikke rigtigt, hvor godt det er. Når man spiller live, er det direkte. Den energi, man projicerer ud til en flok af mennesker, får man tusindfold tilbage. Fysisk og åndeligt kan jeg gå fra scenen og være højere end noget stof ville kunne tage mig.

Med *Fear Of Fours* er der 14 nye tracks at tage på landevejen med. En vej, der bl.a. fører gennem Roskilde Festivalens nye "teknologiske område". Men forvent ikke at høre dem tælle til fire.

Fingrene væk!

Hotel Hunger / Gul scene fredag kl 01:15

Trods det kommercielle gennembrud med *Sitting In A Room* fra 1995 er **HOTEL HUNGER** stadig Danmarks mest elskede undergrundsband. De lader sig ikke påvirke af noget pladeselskab, men følger deres eget humør. Pladesalget af de fire første albums løftede ikke mange øjenbryn, men alt tyder på, at det teknologisk toptunede 5 album, *Get Your Hands Off*, vil skaffe bandet den fortjente hitlisteplacering.

Det efterhånden aldrende rockhotel var på det nærmeste fyret på deres pladeselskab EMI, inden Nick Foss (A&R manager på EMI) hørte deres demobånd og blev så begejstret for dem, at EMI for alvor blev deres selskab.

**Af Mette Castbak
Foto: Per Houby**

Det er jo en utrolig lang historie. Jimmy Jørgensen, karismatisk frontfigur i det københavnske rockband Hotel Hunger, ved næsten ikke, hvor han skal begynde. Mange ting kræver sit svar. Og det er ikke let at få formuleret sig, når man egentlig ikke er sikker på, hvor meget man vil fortælle. Fra 1986 blev Jimmy fra Vanløse vant til at kunne boltre sig som ikke mange andre rockmusikere. Han fik sit barneønske opfyldt om at lave plader og give koncerter, og begge dele uden at være overrendt af pressen. For selvom Hotel Hunger havde sin faste fanskare, var de ikke helt accepterede nok til at optræde i avisernes sparsomme musikspalter. Opmærksomheden var fortrinsvis rettet mod Jylland, hvor navne som Thomas Helmig, Anne Linnet og TV-2 holdt hof. I dag er Jimmy ikke alene kommet ud af undergrunden sammen med Hotel Hunger og deres harmonisk iørefaldende sange. Hans karakteristiske ansigt er også blevet synligt i teaterstykker og TV-serien Taxa. Spotlyset er stillet ind på ham, og de færreste tænker på, hvad der ligger før landeplagen *Sitting In A Room*.

Ting tager tid

- Vi kunne da være gået i opløsning mange gange. Men vi er jo stædige af helvede til. Vi har altid været tro mod det, vi ville, fortæller Jimmy under en pause i studiet.

Kan man kalde jer ambitiøse?

- Det kan man sagtens. Hvis man siger det og så løber, griner Jimmy og ser hen på resten af bandet: Henrik Botoft, guitar, Michael Ziegler, bas og Kasper Foss, trommer. Alle nikker og ler indforstået med.

- Vi vil gerne blive ved med at forny os, og det er grunden til, vi overhovedet startede med at spille musik. Vi har prøvet alle mulige ting. Men det var skide skægt. Jeg ser den periode med Anders Eigen (tidligere manager og ejer af pladeselskabet AGM, red.) fra 1993 som den største fest, jeg har været med til, og som jeg ikke ville være foruden. Vi fik jo lov til at være teenagere igen, og derfor kan vi være, hvor vi er i dag.

Var der bedre vilkår for debuterende bands, da I startede?

- Der var også musik den-

gang, som, vi syntes, var noget lort, og som ødelagde det hele for andre. Vi var jo punkere, og så var der noget, der hed nordkystrock, som vi opponerede imod. I dag er der også musik, som folk starter med at opponere imod. For eksempel har der altid eksisteret compilations. I dag hedder det Absolute Music, da jeg var lille, købte jeg For

Fuld Musik, husker Jimmy. Henrik supplerer:

- Vilkårene er hårdere for debutbands i dag. Hvis debutpladen ikke lige går, som selskabet vil have, så er de ude. I 1986-87 fik man lov lidt længere.

Ud af dvalen

Det dengang langhårede

Hotel Hunger når at tumle med rå og beskidt sex, drugs & rock'n'roll på tre plader, inden en norsk sangskriver og producer-in-spe kommer til i 1993 i skikkelse af Knut Haavik. En ny og mere bredt favnende sound flytter ind på det altid sultne Hotel og bliver hængende på de tre næste plader, indtil producerfagets sirenesang lokker Knut Haavik til at checke ud i januar 1997. Hvad betyder det for stilen på det nye album, at bandets sangskriver er gået og nu kun producerer? Jimmy forklarer:

- Det, der er sket, er, at Henrik og jeg har ligget i dvale som sangskrivere. Knut er jo en mand, der kan nå at lave ti numre, mens vi andre laver ét. Siden Knut kom ind i bandet, har Henrik og jeg ikke været vant til at skrive numre,

Diskografi:

**Baby Hotel Hunger:
Who Loves You Baby (EP), 1986**
**Hotel Hunger:
This Is Where the Fun Starts, 1989**
Waiting For Alice, 1991
Frankie My Dear, I Don't Give A Damn, 1994
Mars Needs Guitars, 1995
Happy Hour, 1996
Get Your Hands Off, 1999

- På den nye plade har vi taget en masse ting med, som vi ikke lige kan forklare. Som vi eventuelt har drukket os til.

- Jimmy Jørgensen

så vi skulle lige i gang igen. Men så kørte det også! Meget af musikken har vi lavet i vores hjemmestudie, og derved havde Henrik og jeg ikke rigtige trommer til at starte med, kun meget firkantede beats. Den tog Knut og René så op.

René Cambony producerede også Hotel Hungers grammy-nominerede *Mars Needs Guitars* sammen med Knut Haavik.

- Derfor blev *Get Your Hands Off* nok mere teknologisk, end vi havde skudt efter i starten. Men vi ville lave noget, man kunne danse til, understreger Jimmy.

- Normalt ville vi have øvet alle numrene i øvelokalet med trommer, bas og guitar, men det led har vi slet ikke været igennem. Så vi ved faktisk ikke, om vi kan spille det live endnu. Det bliver nok

noget med at tage en boks med og en vidunderdame eller -mand, som kan styre den. For vi er jo kun fire nu.

Farvel undergrund

Det er ikke kun internt i bandet, at Hotel Hunger har haft sine udfordringer. Forholdet til pladeselskabet EMI skrankede, og til sidst blev bandet fritstillet.

- Vi blev uenige med EMI. For der lå et forskud og ventede på os, som vi kunne bruge til nye ting i studiet. Men på det tidspunkt havde vi kun lavet tre eller fire numre. Vi har jo lavet mange plader, så vi mente, det var nok. Men EMI

syntes ikke, numrene var gode nok. Det blev vi en smule bitre over. Så vi fik en meget dårlig dialog, og det endte med, vi ikke var der mere. Problemet var også, at vi ikke havde nogen mand på EMI. (Hotel Hunger var tilknyttet datterselskabet AGM, red.) Vi var lidt ude at svæve. Men vi blev ved med at lave numre, og en dag kom der en mand og sagde, han havde 200.000 kr. Han havde hørt os live og ville gerne smide penge i os. Og vi havde jo aldrig givet op eller noget, så vi begyndte at forhandle med andre pladeselskaber og fik Jesper Mardahl som manager. Han begyndte at rydde op i

vores rod, forklarer Jimmy tilfreds og fortsætter:

- Rainbow Records var så inde over på et tidspunkt, men kun indtil Nick Foss (A&R manager på EMI) kom forbi en dag helt tilfældigt. Og han havde ikke hørt noget som helst om noget som helst. Han hørte så

vores numre og blev ret vild med dem. Og vi kunne se en mulighed i at få en fast mand på EMI.

- Så nu er vi for alvor på EMI, fastslår Kasper.

Bliver marketingsstrategien så mere fordelagtig nu?

- Vi har fået en meget bedre

kontrakt og er rykket op i prioritetsgraden. Og selvfølgelig vil vi gerne til udlandet. Der er bare det, at man kan sende pladen til EMI i USA og i Tyskland...og ingen kan garantere noget, fortæller Jimmy.

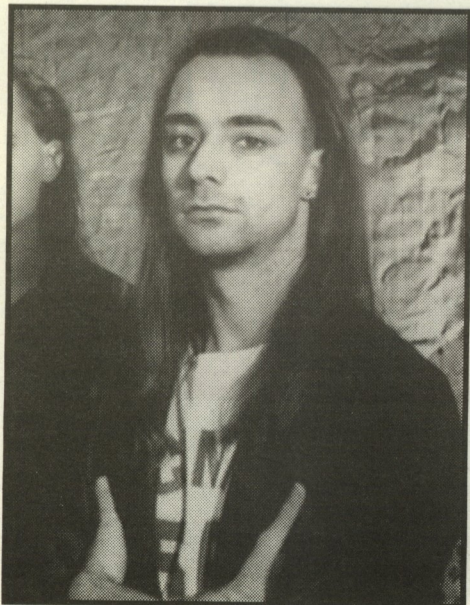
- Men der er sat penge af denne gang til at lave en video, afrunder Henrik.

Here's the song, where's the video?

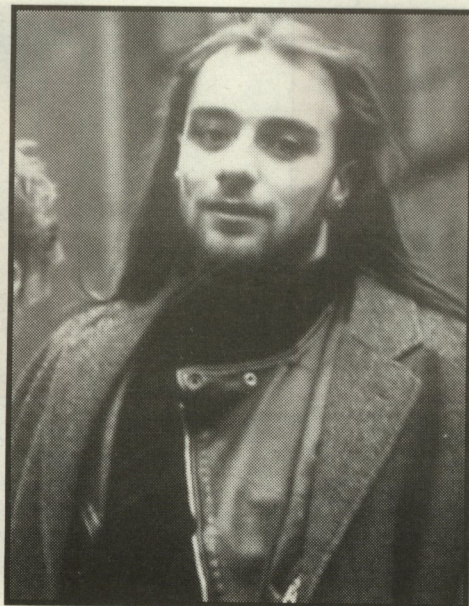
Get your hands off, get your hands off...

- Jeg går meget ud. Jeg er utroligt nysgerrig og kan ikke sidde hjemme. Hvis min kæreste går i seng klokken tolv en lørdag, bliver jeg helt hvid i hovedet og begynder at ringe rundt til de andre for at prøve at lokke dem med i byen.

- Jimmy Jørgensen

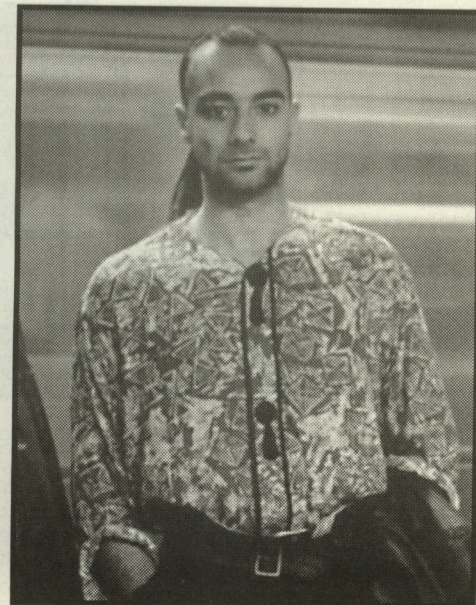
Pophår?

Heavygarn?

Svenskerhår?

Ja, det er blevet for tyndt. Det skal væk.

VOICES *of* WONDER

PRÆSENTERER PÅ

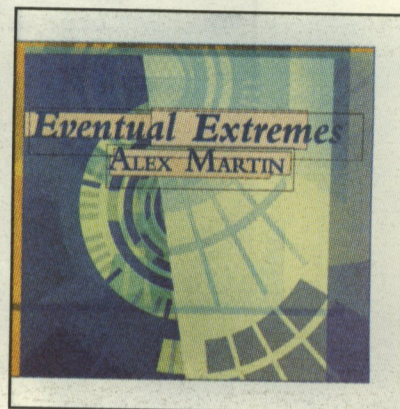
ROSKILDE 999

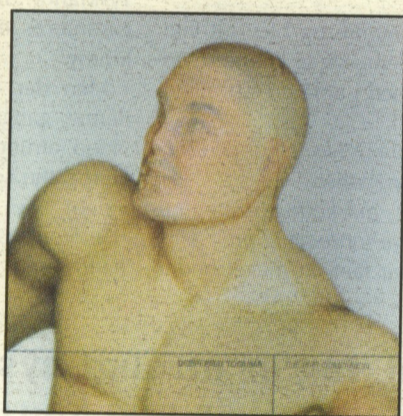
BJØRN SVIN "Benene På Nakken"
APRIL
 Efter netop afsluttede koncerter i Danmark og Tyskland er Danmarks største technostjerne nu klar til Roskilde. Oplev ham med DJ Lab.
TECH II fredag kl. 24:00

COLDCUT "Let Us Replay"
NINJA TUNE
 Pålægsdrene fra London smører tykt på med deres 11-mand store besætning. Spiller for første gang i Danmark.
TECH II lørdag kl. 24:00

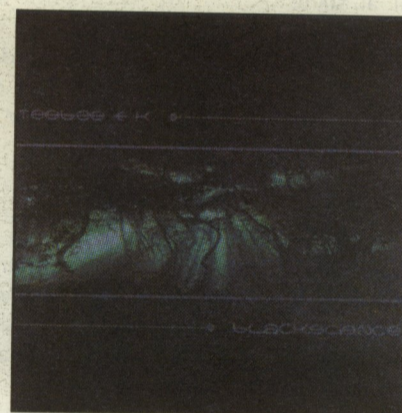
ALEX MARTIN "Eventual Extremes"
PAGODA
 Barcelonas elektroniske stjerne kommer med sit ensemble og leverer ambient funk, breakbeats og jazzy lounge spillet på rigtige instrumenter.
TECH II lørdag 15:30

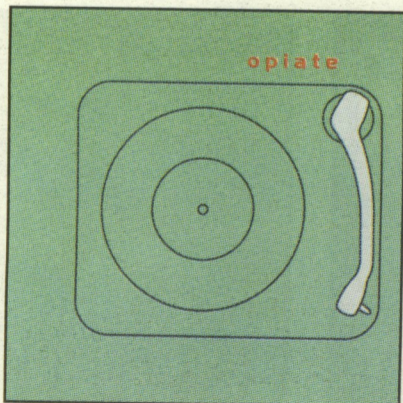
DEEPFRIED TOGUMA
"The Hi-Fi Companion"
PLASMA
 "Landets for øjeblikket bedste live band" (Ekstra Bladet) åbner Tech I fredag eftermiddag med deres smukke poetiske lydlandskaber.
TECH I fredag 16:30

HÜEBSCH ORIGINATORS
"Trajectories"
APRIL
 Åbner ballet på April Club. Hansen og Daniel leverer Detroit-orienteret tech/ house, der nok skal få gulvet til at gynge.
TECH II fredag 24:00

TEEBEE & K "Black Science"
BEATSERVICE
 Et af skandinaviens hotteste drum & bass-acts, som også er en del af Moving Shadows crew, trykker den af med deres 7-mand store orkester.
TECH I søndag 17:00

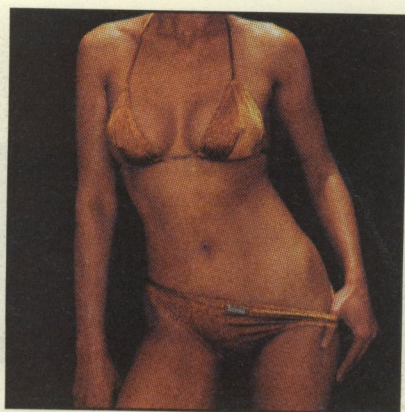
OPIATE "Objects For An Ideal Home"
APRIL
 Med "Objects For An Ideal Home" har Future 3's Thomas Knak skabt en ny April-klassiker. Oplev ham med gæster på April Club i en eksklusiv livekoncert.
TECH II fredag 24:00

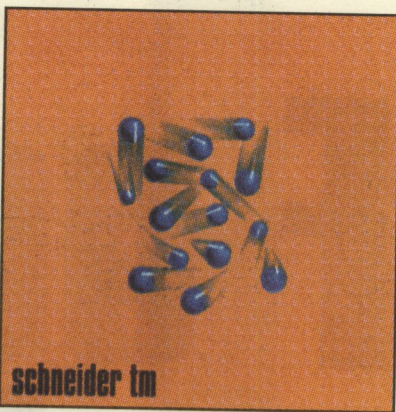
CORNELIUS "Fantasma"
MATADOR
 Japans musikalske tryllekunstner og superstar tager dig med på en multimedierejse gennem pop og rockhistorien. Check også hans 2 remix-CD'er "FM" og "CM".
HVID fredag 01:30

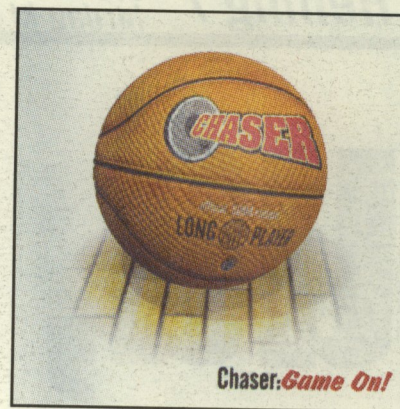
DJ 360° "33 Revolutions Per Minute"
APRIL
 Danmarks bedste big beat-DJ Morten Remmer, som netop har udsendt sit solodebutalbum, fylder Tech I med 33 revolutioner i minuttet.
TECH I fredag 17:30 + 20:00

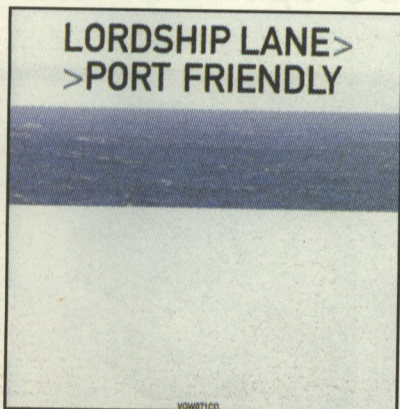
A1 PEOPLE "Fresh Juice"
HYDROGEN DUKEBOX
 Pornoelectronica med en snert af 80'er romantik. A1 People presser appelsinen.
 TECH II søndag 20:30

SCHNEIDER TM "Moist"
CITY SLANG
 Lyde fra det ydre rum mødes i Schneider TM's fusion af elektronik og rock. Tysk elektrokrout i stil med Mouse On Mars og Kreidler.
 HVID søndag 17:00

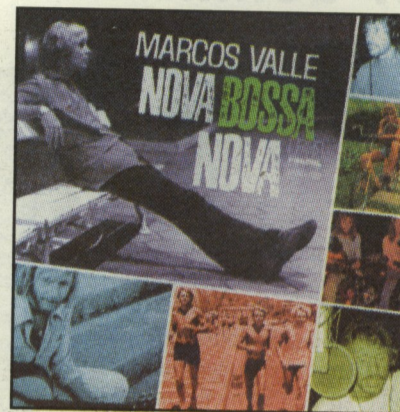
CHASER "Game On!"
SOMA
 Chaser og Silicone Soul åbner Tech I lørdag med deres dejlige sammensmeltning af electronica og jazz. Ren sommer og bare tæer.
 TECH I lørdag 16:30

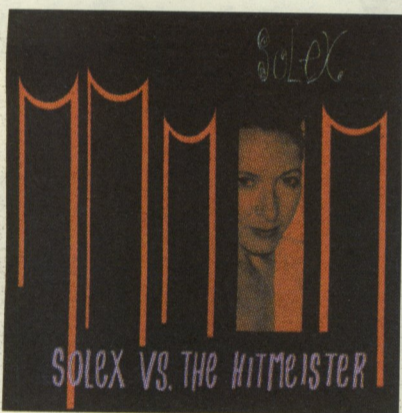
LORDSHIP LANE "Lordship Lane"
VOICES OF WONDER
 Vores egne folk-troubadourer leverer deres sange i rock-setup. Gå ikke glip af dette fine orkester.
 HVID søndag 13:00

BUILT TO SPILL "Keep It Like A Secret"
CITY SLANG
 Skæv alternativ guitar-rock af højeste klasse. Disse amerikanere har bestemt ingen ambitioner om at forblive en hemmelighed.
 HVID lørdag 21:30

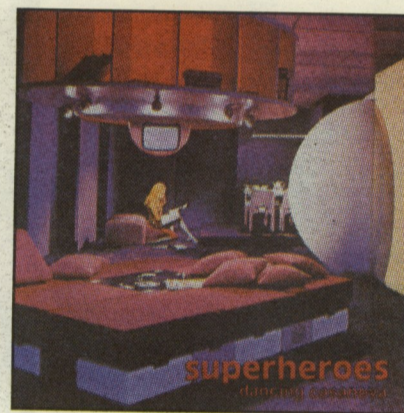
MARCOS VALLE "Nova Bossa Nova"
FAROUT
 Marcos Valle fører bossanovaen ind i 90'erne. Tag danseskoene på - det bliver svedigt.
 BALLROOM søndag 16:00

SOLEX "Solex Vs. The Hitmeister"
MATADOR
 Belgiens ukronede indie-pop/samplerdronning Elisabeth Esselink. Nyt album ventes med spænding i september.
 HVID lørdag 03:00

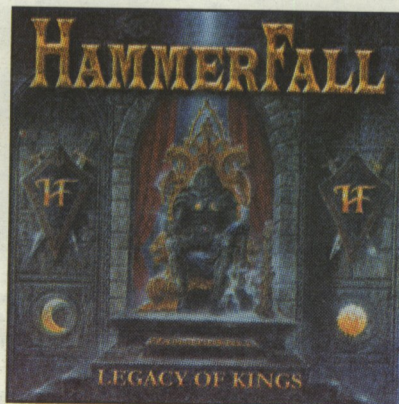
THE CREATURES "Anima Animus"
 Legendariske Siouxsie Sioux og hendes livslange partner Budgie. Melodisk og uortodox drum & voice - et forrygende comeback.
 GRØN lørdag 16:30

SUPERHEROES "Dancing Casanova"
CRUNCHY FROG
 Danmarks cooleste up-and-coming popstjerner og bedste exportvare siden bacon.
 HVID fredag 13:00

HÅKAN LIDBO "Before The Beginning"
APRIL
 Oplev svensk techno når det er bedst med Aprils nye signing Håkan Lidbo. "Before The Beginning" udsendes i august.
 TECH II fredag 24:00

HAMMERFALL "Legacy Of Kings"
NUCLEAR BLAST
 "Legacy Of Kings" er 2. album og endnu en genistreg fra svenske Hammerfall, som kort og godt er de nye konger i true heavy metal.
 GUL fredag 13:30

WITHERING SURFACE "The Nude Ballet"
EUPHONIOUS
 Fortryllende og iørefaldende death/heavy metal i absolut særklasse. Husk kirsebærvinen.
 HVID søndag 15:00

Gud, GF og Renée

Skiver for Spørgsmål er GAFFAs nye interaktive artikelserie. Reglerne er enkle - læserne indsender deres spørgsmål, og vi stiller dem... måske. Thomas Helmig var vores første offer.

Af Martin Robert Nielsen
Foto: Steffen T. Nielsen

Når plathederne flyver rigtig lavt, har jeg det temmelig fint.. Thomas Helmig smiler kålhøgent og læner sig afslappet tilbage i stolen. Dette sker få minutter inden han får serveret de udvalgte spørgsmål fra de mange læsere, der håber på at få Skiver for Spørgsmål. Kriterierne for at få netop sine spørgsmål udvalgt er lige så simple, som de er pivende uretfærdige. GAFFA-redaktionen udøver censur, som det ikke er sket, siden Pravdas oplag toppede, og alle "nu-stiller-jeg-et-fornuftigt-spørgsmål-og-får-en-cd"-henvendelser ryger direkte på fyldpladsen.

Anderledes er der dog også en bundgrænse. Her tænker vi ikke mindst på et spørgsmål fra en vis P. Nielsen i Holstebro, der vil vide, om Helmig og Renée har overvejet at antage en husven i Risskov-villaen!!! Nå, videre i teksten. Offeret venter, og bøddlen gør sin pligt.

Hvordan scorede du Renée Toft Simonsen?
Dorte Pedersen, Århus V

- Ha, ha. Det var sgu ikke så svært. Jeg mødte hende tilfældigt til et arrangement, og så gik jeg hen og spurgte, om jeg måtte få hendes telefonnummer. Så var den hjemme...hø, hø. Så har man hørt det med. Lidt for sent, vil nogle mene! Vi iler videre til en læser, der i bedste undercover-musikpoliti-stil vil have svar på følgende:

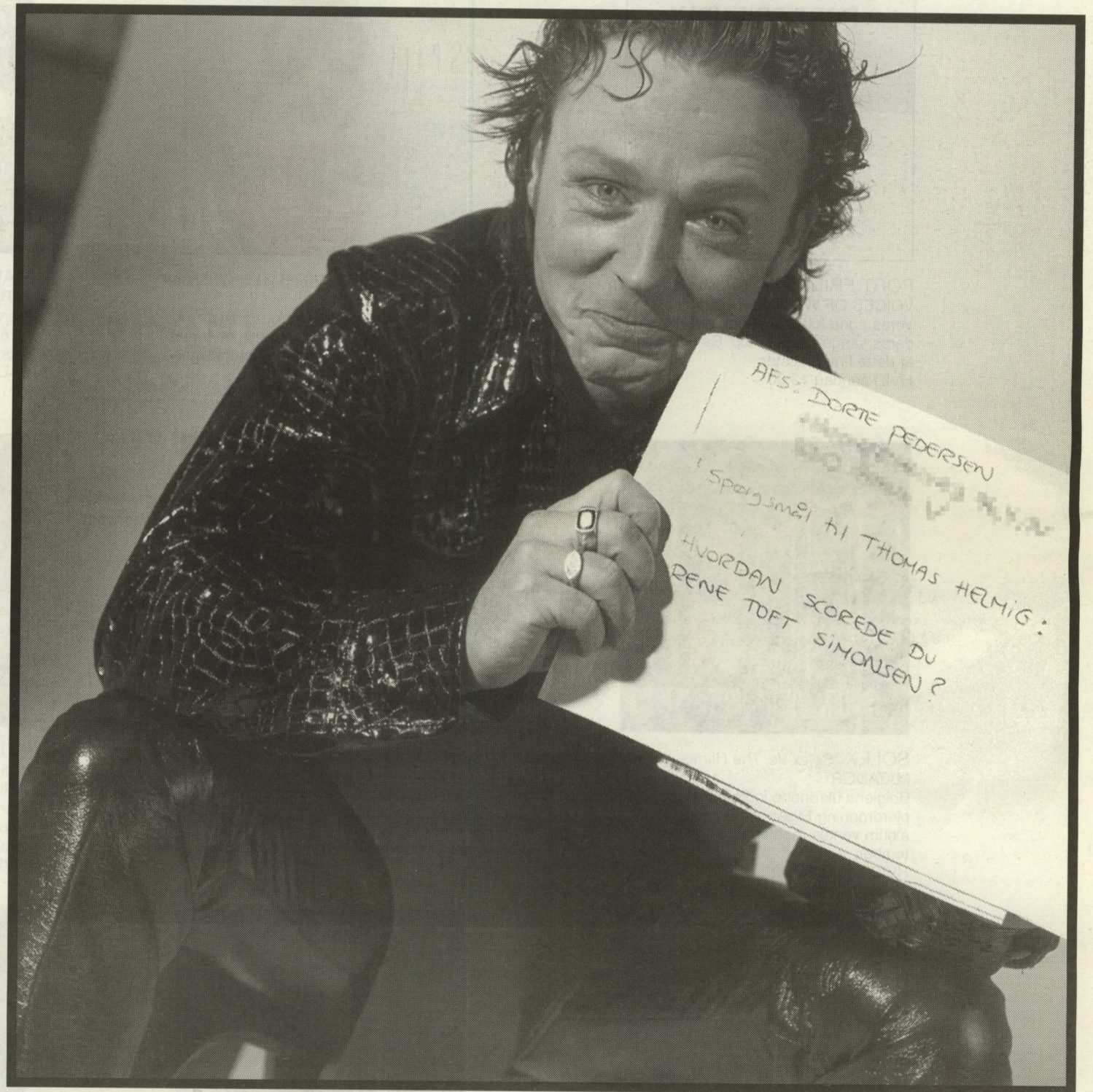
Er dit nummer Young Little Fascist fra Say When ikke planket fra John Lennons God?

Peter Bjørn Jensen, Odense C

- Det synes jeg bestemt ikke. Jeg kender udmærket God, men numrene er fuldstændigt forskellige hvad angår tekst og musik. (Spørgsmålet provokerer tilsyneladende Helmig mere end score-tingen, og han læner sig iltet frem i stolen):
- Jeg tror, det Peter tænker på, er, at begge numre har en 2/4-dels fornemmelse. På de første 2-3 soloplader brugte Lennon mange tunge klaverakkorder, som også findes på Young Little Fascist, og der er også en vis lighed i tromme- og basarrangementet. (Helmig synker tilbage i sædet og lægger ansigtet i tænksomme folder).

- På Young Little Fascist er der en hel delay på vokalen - lidt i stil med de første Lennon-plader. Faktisk er det meget godt hørt af Peter. Der er en lighed, men planket - bestemt nej!

Hvordan kan det hænge sammen, at et af dine foretrukne albums er Stones' Get Yer Ya-Ya's Out (live), og at din egen stil er pop og soul med ren lyd og ofte programmerede trommer?

Elena Sangüesa, Odense N

- Det er ganske rigtigt min foretrukne liveplade, og jeg er vild med næsten alt, hvad Stones har lavet. Get Yer Ya-Ya's Out er resultatet af, at man har fanget Stones på en fantastisk aften. De spiller totalt råddent, men er alligvel engagerede. (Helmig forsøger at snakke uden om spørgsmålets anden halvdel).

- Jeg mener bestemt ikke, at min egen stil er programmeret pop. Det er helt sikkert pop, men der er også beskidte elementer. På det nye album er der fandeme mange grimme klodser, men okay... Jeg har da også lavet nogle rigtige pop-snot-numre. Ha ha.

Helmig er ved at være mundvarm og venter

"To Lys På Et Bord med Otto Brandenburg er en af de bedste danske sange overhovedet"

forventningsfuldt på endnu et musikrelateret spørgsmål. Det udebliver:

Jeg har hørt, at du er 53 år gammel. Er det rigtigt? Og hvis det er, hvordan kan det så

være, du holder dog så godt?

Josef Jackson, Tranekær

- Det er fandeme utroligt - jeg er blevet gennemskuet. Jo, den er god nok... jeg er 53. Grunden til, at jeg holder mig så godt er, at

jeg drikker rigeligt med vand. Det virker i alle livets forhold.

Vand er godt - det må man lade. Josef tigger om en autograf, men alderen trykker, og Helmigs hænder ryster for meget. Det var rigtig nok ærgerligt, Josef!

Hvorfor holder du med (A)GF?

Jesper Rasmussen, Odense C

- Det er min klub!!! (Svaret falder hurtigere, end Stig Tøfting kan bunde en fadøl). Jeg har fulgt AGF i 25-26 år, og den slags forpligter. Som tilhænger hører jeg hjemme på Århus Stadion, og så er det ligegyldigt, hvordan de spiller. Man er ikke rigtig tilhænger, hvis man bliver hjemme, bare fordi holdet har nedtur. (Helmig får blanke øjne ved tanken om bysbørnene og fortsætter eftertænksomt og alvorligt).

- Det er fornemmelsen af at støtte en klub...et fællesskab, og det kan ikke erstattes. Fodbold er et genialt spil, der indeholder alle menneskelige sider. Jeg har desværre ikke selv mulighed for at spille lidt hyggebold på grund af turnéer og mærkelige arbejdstider. Det er træls, men man kan ikke bare lige tromme 5-6 mand sammen, fordi man lige har et par timer tilovers. (Helmig bliver helt melankolsk, men får dog fortalt, at han spiller lidt tennis i stedet).

Hvad ville du spørge Gud om, hvis du fik lov til at stille ham ét spørgsmål?

Sharni Breinholt, Åbyhøj:

- Puha. (Dyb indånding). Jeg tror ikke på Gud. Hele kristendommen er noget af en røverhistorie, men til gengæld tror jeg på det, som Biblen står for. Jeg ville ligesom alle andre gerne tro på et liv efter døden, men jeg er ikke religiøst bundet. (Tænkepause).

- De 10 bud er på en eller anden måde tidløse - de er utroligt godt ramt. Det er godt at have noget at tro på, og jeg tror, at alt det, vi rummer, på en eller anden måde er guddommeligt. Anderledes er det også en smuk tanke, at man kan lægge ansvaret i hænderne på noget større. (Spørgsmålet har tydeligvis ramt noget i Helmig, og han smager omhyggeligt på ordene).

- Religion er vældig populært på grund af menneskets behov for at gøre livet udholdeligt. Vi vil gerne være gode ved hinanden, men det kan være svært, hvis man er tvunget i knæ. På den anden side klæder ydmyghed mennesket godt, og religionen lærer os at være ydmyge overfor vores egen eksistens. Ligesom med fodbold er fællesskabet det vigtigste, og derfor er mine børn også døbt. Dåben er en indrullering i fællesskabet, og derfor er den god.

Hvad er din yndlingsang?

Mette Foged, Allerød

- Hmmm. For tiden... Nej, i noget tid har det været *Have I Told You Lately That I Love You* af og med Van "The Man" Morrison. Det er simpelthen for stort. Især teksten, der handler om svigt, rammer mig på en eller anden måde (Helmig lægger sin hånd på brystet).

- Det er et fremragende nummer. Af nyere ting kan jeg godt lide *New Radicals*, der har lavet et nummer, som vist nok hedder *You Get What You Give*. De bliver rigtig store. Nummeret er enormt enkelt med en enormt fed tekst, og det er et af de sjældne popnumre, hvor man ryger direkte ombord i en god melodi. Lige for tiden tromler nummeret afsted i radioen, og hver gang skruer jeg op på fuld styrke.

Hvilken dansk sang, som du kender, synes du er den bedste, der handler om ulykkelig kærlighed?

Susanne Olsen, Tåstrup:

- Det er meget enkelt - *To Lys På Et Bord* med Otto Brandenburg. Det er en af de bedste danske sange overhovedet, og den handler i

“Jeg tror ikke på Gud. Hele kristendommen er noget af en røverhistorie, men til gengæld tror jeg på det, som Biblen står for”

den grad om ulykkelig kærlighed. Jeg læste en eller anden Vilstrup-agtig analyse i Jyllands-Posten om, hvilke sange danskere holder mest af. Det er mærkeligt, men folk har virkelig en short-term memory, og alle sange var ret nye. (Helmig ser forarget frem for sig og fortsætter indigneret).

- Der er faktisk skrevet mange gode sange før 1970. Personligt mener jeg, at *To Lys...* og *Glemmer Du, Så Husker Jeg* er de to bedste sange, der er skrevet herhjemme. Der var masser af skidegode sange i 30'erne og 40'erne, som blev brugt i film og revyer. Tænk bare på *Mød Mig På Cassiopeia* af Kai Normann Andersen - det er jo en lang stribe af hits. Eller Ludvig Brandstrup. Engang i mellem dukker de gode, gamle sange op i Giro 413 mellem Richard Ragnvald og alt det andet lort. Det kan jeg godt nyde.

Når du laver tekster, får du så idéen under aftenmanden, under bruseren eller hvordan?

Kim Larsen, Fredericia

- Hæ hæ. Jeg ved aldrig, hvor idéen kommer fra, men det er ikke sådan noget med, at jeg bliver ramt af en bus. (Klør sig i de daggamle skægstubbe)

- Jeg arbejder meget disciplineret, og når jeg laver musik, så laver jeg musik, og det er det samme med teksterne. Jeg prøver at åbne op på øverste etage og få fat i alt det, der har ligget og oplagret sig. Det er et spørgsmål om at forfølge idéen og få rensset ud. (Skodder cigaretten og signalerer, at svaret er afsluttet).

Hvorfor er det umuligt for kvinder at gå som en grillfrø?

S. Andersen, Aalborg

- Ha ha. Det var satans. Hun må være hardcorefan, eller også ser hun for meget fjernsyn. For mange år siden deltog jeg i et talkshow, hvor jeg gik ligesom en grillfrø. En grillfrø er en opdigtet figur - en prototype på en stadionforstadstype, der lever af frankfurtere. Bestemt

ikke et af skovens hurtigste dyr, hø hø. (Helmig knækker sammen over sit eget vid og uddyber):

- Grillfrøen var noget min gamle bassist, SP og jeg opfandt på en turné. En grillfrø kan kendes på sin bøvede gangart, og så er den typisk amatør-automobilmekaniker i sin fritid. Jeg har selv en *STOR* indre grillfrø, ha ha.

Hører du nogle gange klassisk musik - når du for eksempel går derhjemme og hygger dig?

Ella Andersen, Århus C.

- Nej. Slet ikke, hvis jeg skal hygge mig. Jeg hører ikke til dem, der lyver og påstår, at de elsker klassisk musik, for det gør jeg ikke. Renée lytter sommetider til klassiske cd'er, men ikke sammen med mig. (Helmig vrider beklagende sine hænder).

- Jeg kan godt se skønheden i den klassiske musik, og de største komponister arbejdede med den, men min musik bliver det aldrig. Det er underligt, for begge mine forældre spiller klassisk klaver, oven i købet godt, men jeg har aldrig selv spillet det. (Bliver en anelse hård i tonen).

- Jeg bryder mig heller ikke om opera... Det er jeg virkelig ikke vild med. De synger pisse-godt og alt det der, men det er ikke mig. (Bliver endnu grovere i mælet)

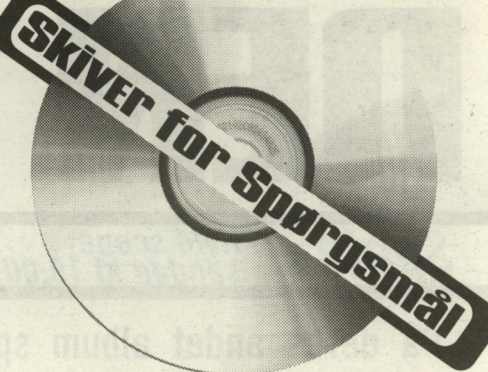
- Sådan har jeg det også med ballet. Det kan jeg slet ikke klare. Bevares, de danser godt, og det er helt fint, bare jeg ikke skal se på det, hø hø.

Har du selv nogle idoler indenfor musikbranchen?

Hentik Boll Madsen, Kastrup

- Jeg har mange, men mit største idol er Keith Richards fra Rolling Stones. Han er for fed. (Keith Richards' furede ansigt hænger på væggen i Risskov-villaens annek, hvor Helmig har indrettet hjemmestudie, og hvor interviewet foregår).

- Jeg *ER* jo vild med Stones. Mick Jagger og

Keith Richards er vel nok det mest dynamiske par, som rockscenen har oplevet, og de bliver bare ved og ved. Der var en overgang i slutningen af 70'erne og starten af 80'erne, hvor de ligesom gik i tomgang, men jeg synes sate-me, at de er kommet stærkt igen. De seneste tre albums hører til blandt de fedeste udgivelser i 90'erne. Johh... Ikke et ondt ord om Stones - ikke her i huset.

Kan du ikke lige hjælpe mig ved at give 5-10 fif eller gode råd om, hvordan du skriver dine altid så succesfulde popnumre?

Tina Thor Jørgensen, Gedeby

- (Dybybt suk,) Det var en svær en. (Lang pause...) Jeg kan ikke fortælle om selve sangskrivningen af den simple grund, at jeg ikke kan sætte ord på det. I bund og grund er det jo vældigt banalt - man skal åbne hjertet, før det bliver ordentligt. Jeg har altid skrevet om meget personlige ting ligesom *Det Er Mig Der Står Herude...* Dét er nødvendigt, for at det virker. Det kan sikkert lade sig gøre, men jeg kan ikke fake noget, jeg ikke indeholder.

Så let slipper Helmig ikke, og han bliver fluks bedt om at åbne for godteposen og slippe et par gode råd:

- Der er alt for mange demoer, der lyder som noget, vi har hørt før. Sats på det originale - der er ingen mening i at efterligne andre. Se på Aqua! De ramte noget virkelig originalt, og straks kommer der 15 kloner og prøver at få succes ved at plagiere dem. Det er ikke vejen frem. (Tænder en ny smøg og tænker over fortsættelsen).

- A&R-folkene på pladeselskaberne vil høre noget nyt. De lytter efter det sjældne, og uden at være ekspert tror jeg godt, jeg tør sige, at alle kopierne ryger i skraldespanden. Der er kun ét Aqua. Der er kun ét Rolling Stones, og der er kun én mig. Der er ikke nogen, der kan gøre det bedre end originalerne, og derfor skal man søge at finde sit eget særpræg og udtryk.

Så langt, så godt. Hvordan gør man bedst det? - Jeg plejer at sige, at menneskets sind er ligesom en faldskærm... Det fungerer kun, når det er fuldstændigt åbent! Man skal holde sindet åbent for påvirkninger, men de må ikke få overtaget, så man alligevel ender med at plagiere. Kort sagt - hvis man tror, man har en fremtid som kunstner, skal man være sig selv bevidst. Hvad er jeg god til? Hvad er jeg knap så god til? Hvad vil jeg med min musik? Mennesket er utroligt individuelt, og herinde (klapper på hjertet) gemmer vores særheder sig. Det er dem, der skal ud.

Med disse poetiske ord lader vi Thomas Helmig slippe for denne gang. De heldige spørger kan om føje dag fornøje sig med med et gratis eksemplar af *Dream*, mens de øvrige selv må til lommerne. Hvis ønsket om at se Helmig i virkeligheden er påtrængende, kan vi oplyse, at han tager på en lille forårstour, inden den egentlige turné rammer kongerigets koncertsale sidst på sommeren eller først på efteråret.

Og til allersidst... Vi skulle hilse fra Helmig og sige tak for de mange spørgsmål. Han var oprigtigt rørt over den store interesse for hans inderste væsen.

DEN LYSEBLÅ TIME

Spain / Hvid scene
søndag kl 19:00

På deres andet album spiller SPAIN stadig en næsten skræmmende smuk slo-fi med cigaretrøg i rillerne.

Af **Jesper Nykjær Knudsen**
Foto: **Per Houby**

Med det fine debutalbum *The Blue Moods Of Spain* fandt amerikanske Spain sin egen blå niche i 1995. Sangene var så sarte som røgringe, der vægtløst, langsomt og snigende bevæger sig gennem rummet, og stemningen var en slags "Tindersticks møder jazz og blues". Blå er stadig den gennemgående farve på gruppens nye album *She Haunts My Dreams*, men den er måske blevet lidt lysere. - Det håber jeg. Blå kunne ikke eksistere uden rød og grøn. Glæde betyder sorg, og sorg betyder glæde. Der er ingen ren blå. Men sangene er blevet lidt kortere og tempoet lidt hurtigere ind imellem. Jeg har aldrig ønsket, at *The Blue Moods Of Spain*

skulle være definitionen på Spains lyd, men jeg tør godt love, at der aldrig bliver dobbelt stortromme eller store, forvrængede guitarsoli hos os, fortæller gruppens sangskriver og frontfigur Josh Haden.

Mens sangene på den første plade var op til 14 minutter lange, er de 10 numre på *She Haunts My Dreams* alle på omkring fire minutter. Men det er ikke et bevidst forsøg på at nærme sig et popformat. - Jeg kan virkelig godt lide den måde, en country- eller bluesmusiker skriver sange på. Jeg prøver at lave country-blues-gospel-sange. Jeg prøver at være opmærksom på formlerne, og så ændre dem på en spidsfindig måde.

Smider 90% væk

Der er gået fire år siden debuten. Fire år, der ifølge

Haden er gået med at lytte til en masse musik, tænke, læse en masse filosofi og litteratur, kigge på god kunst, spise god mad osv.

- Jeg tænker ikke på det, som at det tog lang tid. Det var bare den tid, det tog. Jeg vil være helt parat. Hvis jeg forhaster det, kommer det ikke til at lyde lige så godt, og jeg tror - jeg håber i hvert fald - at folk forventer noget smukt af os, siger Haden, som helst skriver sange fra sit eget udgangspunkt.

- Jeg vil gerne se mig selv som professionel sangskriver, og jeg vil gerne tro, at jeg kan skrive en god sang om hvilket som helst emne. Men desværre kan jeg kun skrive om ting, jeg går igennem. De sange jeg beholder og indspiller er dem, jeg skriver om ting, der sker for mig personligt. Jeg skriver meget, og omkring 90% af det smider jeg ud, fordi de ikke lever op til mine egne standarder.

Clinton mangler kærlighed

Josh Haden er søn af jazzlegenden Charlie Haden. Han dannede Spain i 1993

efter at have spillet i et punkband, hvor musikken på alle måder pegede helt andre steder hen.

- Teksterne havde meget direkte adresse til politiske emner, f.eks. situationen i Mellemamerika og hvordan man behandlede indianerne. De sange skrev jeg af kærlig-

hed til de grupper og til humanitet i almindelighed. Jeg mener at et band som Rage Against The Machine, som laver noget lignende rent tekstmæssigt, er meget vigtigt. Men jeg nåede bare et punkt, hvor jeg talte om alle de her politiske emner, men ikke om mine egne emner.

Jeg var deprimeret og forvirret. Jeg prøvede at få orden på hele verden, men kunne ikke engang få orden på mig selv. Så jeg kvittede bandet og tænkte på andre måder, jeg kunne udtrykke mig på musikalsk. Jeg bliver ved med at sige det her, men det er sandt; Bill Clintons kærlighedsliv er forfærdeligt. Det kan jeg se på hans forhold til andre lande, som er virkelig dårligt, og det vil blive reflekteret i hans kærlighedsliv. Jeg ved ikke noget om Milosevic eller Jeltsin, for nu at nævne to, men jeg tvivler på, at de har konstruktive kærlighedsliv. De store problemer kommer fra de små problemer, folk har i deres egne liv. Så jeg ender med at skrive om, hvordan to mennesker, der gerne vil forelske sig, ikke kan gøre det. Og hvorfor to mennesker, som gerne vil være sammen 24 timer i døgnet, bare ikke kan, slutter Haden.

Store følelser i små sange af næsten skræmmende skønhed. *She Haunts My Dreams* er en passende varetegnelse på en musik, som ikke bare giver slip på én.

Med nosser & nerve... Alle fabler om musikalitet og drive i hifi systemer. Vi leverer det. Med Garanti...!

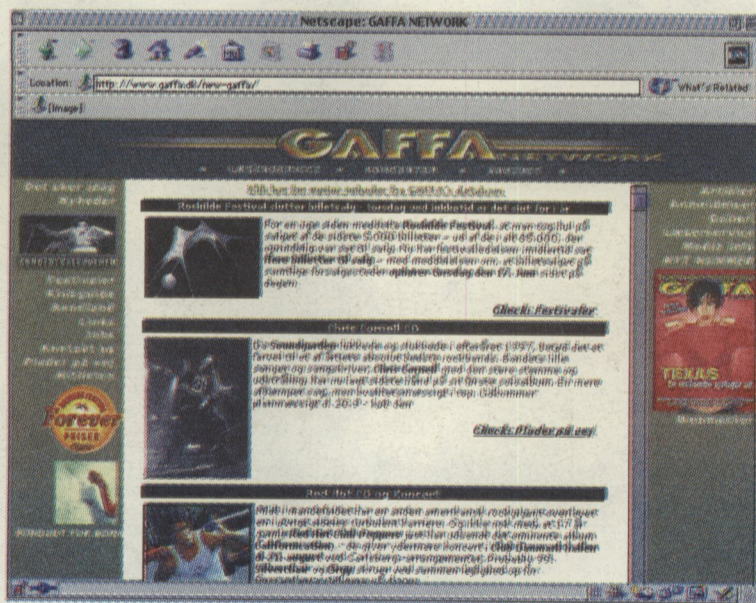
Vi har i 23 år koncentreret os om at skabe lyd med ægte musikalsk drive. Med nosser og nerve. Med rygrad og røv. Med harpiks på buerne og trylle-bindende intimitet i stemmerne. Eller hvad man nu ellers kan finde på af utilstrækkelige udtryk for den hifi-oplevelse, der rykker for alvor.

Parasound ♦ Exposure ♦ Heybrook ♦ Project ♦ Creek ♦ Grado ♦ Tekni-fi ♦ Nottingham Analog ♦ Shahinian ♦ Cambridge ♦ Tekni-fi ♦ ATC ♦ Acoustic Energy ♦ System Audio ♦ CEC ♦ Zikra ♦ Pioneer ♦ Royd ♦ Tiny Tube ♦ Thorens ♦ Ruark ♦ Panasonic ♦ Technics ♦ Gale ♦ Cable Talk ♦ Croft ♦ Magnum ♦ Musical Fidelity ♦ Loewe ♦ Akai ♦ SD-Acoustics ♦ Alt i rør ♦ Serios Surround ♦ Vild Vinyl ♦ 3 demorum ♦ Stærk kaffe ♦ Rygning tilladt

Lydbutikken

Frederiksberg Alle' 25, 1820 Frederiksberg C.
Telefon.: 3324 1576, Fax 3325 1576
www.lydbutikken.dk

Er der et liv efter Roskilde?

åbent 24 timer i døgnet

www.gaffa.dk

MUSIKNYHEDER • KONCERTKALENDER • FESTIVALKALENDER • TOP100
BANDLAND • MUSIKLINKS • ARTIKLER • FOTOARKIV • LÆSERSERVICE

Suede / Grøn scene
Fredag kl 18:00 Orange scene
lørdag kl 22:30 Gul scene
søndag kl 15:30

LIVET

SUEDE udgiver sit fjerde album *Head Music* den 3. maj. En begivenhed, der ikke mindst i Danmark har været genstand for et mediemæssigt tæppebombardement. I samme anledning testede GAFFA Brett Andersons Danmarkskundskaber - giv ham kamp til stregen i quizen på de følgende sider. Brett havde dog meget andet at fortælle, blandt andet at tilværelsen er enkel og at hans indre ur går baglæns.

ER ENKELT

Af Henrik Tuxen
Foto: Morten Larsen

Fordelen ved at møde bandmedlemmer hver for sig er, at de i sagens natur ikke kan dække sig ind under hinanden. GAFFA gik i første omgang i clinch med Brett Anderson og drak senere på dagen kaffe med guitaristen Richard Oakes og trommeslager Simon Gilbert. Og på trods af en tilsyneladende samhörighed, er der ingen unison bandforklaring på, hvad *Head Music* er for en plade. Suedetraditionen tro indeholder albummet en række klokkerene ørehængere, men derudover er den relativt teknologiske *Head Music* et mere krævende, kompliceret og sværere tilgængeligt album, end forgængeren *Coming Up*. Det mener de fleste, men ikke Brett Anderson.

- Slet ikke. Det sidste jeg er interesseret i, er at udfordre publikum, det er efter min mening for "wankers". Det er en instinktiv ting at lave en plade, hvor man følger sine umiddelbare idéer. Jeg oplever *Head Music* som en meget naturlig plade, hvor specielt den første halvdel er meget enkel og direkte. Den er langt fra så obskur som *Coming Up*. En opfattelse, der ikke matcher Richard Oakes' karakteristik:

- *Coming Up* var en radiovenlig transistorpopplade, hvor *Head Music* er mere udfordrende, den er ikke så let at fange for øret. Men det synes jeg kun er godt, albummet er i det hele taget kolde og mere brutalt. Det er en mere moderne og åben plade. Den er skabt ud fra en eksperimenterende sindstilstand, men er ikke en eksperimenterende plade.

Ja, som bekendt kan selv ikke de bedste venner være enige om alt her i verden. Samtidig skal uenigheden ikke overdri- ves, da Anderson helt tilbage i tiden efter *Coming Up* bebudede, at opfølgeren ville blive en mere kølig affære, hvilket skabte en del furor. Bretts udmeldinger skal nok nærmere ses i lyset af, at det enkle og simple er selve kernen i hans univers - det han søger såvel i sin musik som i sit eget liv. Et fænomen der, i følge manden selv, relaterer til såvel kulde som følelser.

- Jeg mente ikke koldere, som mindre emotionelt, men som det at forsøge, at trænge ind til simpliciteten i de enkelte sanges mening. Som i moderne kunst, hvilket handler om enkle anstrøg af form og farver - koldere som et billede af en firkant eller en cirkel frem for et billede af en markedsplads. Noget som er mere enkelt - ikke abstrakt, men ægte. Nogen troede, at jeg snakkede om fix og stoffer, det var i tilfældet en misfor- tolkning. Musikken på *Head Music* er meget enkel i passager, og jeg vil gerne have at den bliver enklere endnu. Det er et af livets paradokser, i takt med at man bliver ældre begynder man at se livet som en mere enkel ting. Jeg føler mig helt sikkert væsentlig yngre i dag end for ti år siden. *Forklar...*

-Det er svært at sige, jeg har mere "Lust for Life". Jeg ser livet som en mere enkel ting, selvom jeg er klar over alt det hundelort som bliver smidt efter en. Men det kan jeg leve med, og samtidig er der en simplicitet ved livet, som jeg pludselig har forstået.

Butler og smerten

Filosofi à la Anderson. En ung mand på 31, eller er det 21... Kulde, brutalitet og distance eller ej - at møde "weltschmerzens" 90'er konger er en særdeles levende og munter affære. Brett, der for nyligt har indrømmet et tidligere heroinmisbrug, er naturligvis ligbleg, sortklædt og surrealistisk radmager. Det forhindrer ham ikke i at være i overgear perlehumør, svingende fra at bevæge sig ud i lange, relativt filosofiske udrudninger til pludselig at slå over i total drengerøvsstil, hvor laveste fællesnævner kun kan være for høj.

22-årige Richard Oakes ligner med sine briller, lille topmave, ufarvede hår og munter veltalenhed mere en elite-matematikstuderende end en af tidens mest feterede guitarhelte. Den homoseksuelle trommeslager, Simon Gilbert, kan - trods sin hang til joints og sexshops - ikke løbe fra at han er en flink fyr, dertil er smilerynkerne for tydelige. Han fortæller i øvrigt, at ingen i bandet er på stoffer, og at alle lever sundt for tiden, men forudsiger samtidig med et smil, at det sikkert ændrer sig drastisk når Suede har været på landevejen et

halvt års tid.

- Til den tid er vi nok afhængige alle sammen!!!

Med andre ord er død, smerte og elendighed ikke hvad det har været. Det har dog ikke afholdt andre fra at karakterisere Suede som et mekanisk køleskab. En af de hårdeste kritikere er bandets så forgudede tidligere guitarist Bernard Butler. Da over- tegnede mødte ham i London sidste år, sagde han, at han frem for alt ønskede at lave musik med hjerte og sjæl. For var der noget, som efter Butlers mening ikke var tilstede i Suedes produktioner, var det netop disse elementer.

- Jeg er totalt uenig i den udtalelse. Jeg synes der er helvedes masse hjerte og sjæl i Suede, faktisk for meget nogen gange. Derfor har det netop være min hensigt at skære ned på de overdrevne følsomme elementer. Jeg syntes det er en fuldstændig vanvittig påstand, fnyser Brett Anderson, da GAFFA konfronterer ham med den tidligere sangskrivermackers kritik.

Det er tydeligt, at der ikke hersker de mest hjertelige følelser mellem Suede og ex-guitaristen. Da Butler under stort medieståhej forlod bandet kort efter udgivelsen af Suedes andet album, *Dog Man Star* - og blev erstattet af den gang 17-årige Richard Oakes - bebudede Brett at alt var i den skønneste orden. En påstand han nu indrømmer var nødvendig for at overleve.

- O.K., jeg lod som at alt var all right, men jeg anede ikke om jeg var i stand til at skrive en sang med Richard, det var en uprøvet model. Men jeg har altid haft en stor portion selvtillid, og mange misfor- stod situationen. For det første havde Bernard ikke altid været i bandet, og fordi han var den stille type, fik han rollen som bandets hjerte i pressen. Det er ikke for at nedgøre ham, men det er den slags stereotyper offentligheden arbejder med af bekvemmelighedsgrunde, mere end et udtryk for hvordan tingene rent faktisk forholder sig.

På de første to plader stod der Anderson/Butler på sangkrediteringerne, sidenhen er Bulter skiftet ud med Oakes. Men ingen af delene svarer til virkeligheden, fortæller Oakes.

- Der hersker en generel misforståelse omkring Suede, og

det har der altid gjort. Den går på at der ét geni (læs: Brett) som styrer det hele og så 3-4 session-musikere. Det er meget trist og har aldrig været sandt. Suede er et musikalsk kollektiv, et band, og vi bidrager alle med vores elementer og bygger sangene op i fællesskab.

Hvorfor stod der så Anderson/Butler eller -Oakes på så at sige alle sangene?

- Af kontraktmæssige årsager, det var ikke anderledes med Bernard i sin tid. Tag *The Drowners* fra det første album. Jeg kom med trommefiguren, hvilket startede den sang. Den stammede i øvrigt fra et band jeg havde været i 10 år tidligere, fortæller Simon Gilbert.

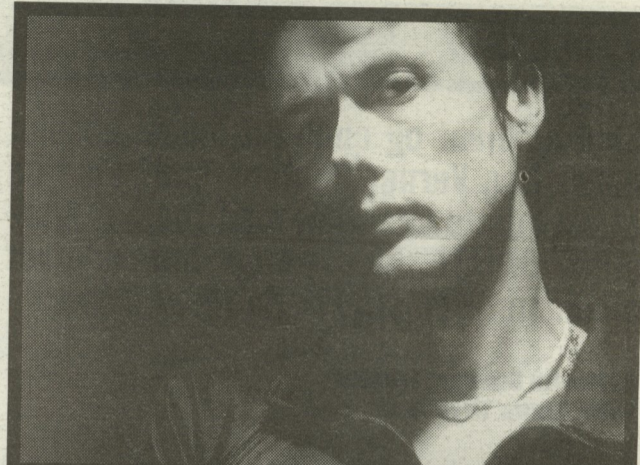
Outsidernes talsmand

Brett Andersons tekster har altid portrætteret de unge, smarte outsiders - med lige dele sex, smerte, afmagt, excentricitet og elegance. Forevigede i hooklines som "We're trash you and me, We're the litter on the breeze, We're the lovers on the street" fra *Trash*. En udstråling og formuleringsevne der alle dage har skærpet Suedes identitet og gjort dem til lederskikkelser for en dedikeret fanskare. *Head Music* er ingen undtagelse. Det er stadig de udsvævende, deprimerede og stilfulde eksisterer, der bolttrer sig på godt og ondt i Andersons fortællinger. Og på trods af at han, rimelig konsekvent, skriver i 3. person, mærker man tydeligt at teksterne er stærkt personlige, når Brett fortæller. Simon Gilbert udtrykker det på følgende måde.

- Brett skriver om den verden han lever i, og de mennesker som er omkring ham. Men hvordan er det muligt at identificere sig med de unge outsiders, når man er blevet en 31-årig internationalt kendt celebritet?

- Det er intet problem, man bliver ikke mindre outsider fordi man har fået lidt penge og berømmelse. Jeg er, ned- arvet, den type jeg nu en gang er. Når jeg er hjemme, hænger jeg hellere ud med gamle venner, der arbejder i en grillbar, end med Elton John - det er ikke min scene. *Du har altså bevaret kontakten til dine rødder.*

- Mine rødder er meget arbejderklasse og meget

Sexsymbolet Brett Anderson har altid spillet på den tvekønnede seksualitet, hvilket givetvis har tiltrukket bejlere af begge køn.

mærkelige, hvilket jeg aldrig kan undslippe. De første ti år af et menneskes liv er let de mest indflydelsesrige man nogensinde oplever, uanset hvor meget man ønsker at forandre sig senere. Det er derfor at børnemishandling er så fundamentalt utilgiveligt, da det påvirker én for livstid. Det er den periode hvor man former sin identitet og bliver den person man er for resten af livet. Man kan aldrig undslippe sin baggrund, men jeg foretrækker at tro på at man kan udvikle sig. Jeg forestiller mig at jeg er et andet menneske om 10 år, og jeg mener ikke at jeg er den samme person i dag som for 10 år siden.

Nej, du er yngre...

- Ja, næste gang vil jeg være 15 år gammel, kvitterer Brett hurtigt med et skævt smil, og begiver sig efterfølgende ud i et længere resume af en bog han lige har læst - *Time's Arrow* af Michael Anders - hvor pointen er at tiden går baglæns, hvilket (fortællerteknisk) får en nazibøddel til at give liv til alle de jøder han dræbte under krigen.

Pubtræning

Brett & Co. er i godt humør, og det har de al mulig grund til at være. Opmærksomheden omkring *Head Music* er massiv, og alt tyder på, at resten af året står i Suedes tegn. Men sådan har det ikke altid været. Historien om Suede er en pendant til den grimme ælling, der til sidst sprang ud som smuk svane. Suedes glamourøse stil var hadet i England i starten, og den dag i dag udgør "Suede-hade-jokes" en vittighedskategori for sig selv. Men mange hævder at den svære

start, paradoksalt, er en af Suedes absolutte forcer i dag. Bladsmøreri og/eller et band synspunkt?

- Vi brugte fire år på at spille for to mennesker i en pub og det er temmelig karakteropbyggende, da man lærer at fokusere på sine tanker og idéer - og frem for alt sin sangskrivning. Så på den måde har de hårde år gjort os tjenester. Jeg er hvad jeg er og har altid sagt min mening, og vi har ikke været bange for at skille sig ud, hvilket også skaber fjender. Men det at være et objekt som folk kan hade, betyder at du tilsvarende bliver et objekt som andre kan elske. Da jeg gik i skole var der mange bander; enten var man punk, skinhead eller headbanger. Det relaterer til princippet om at polarisere sit publikum. Det er vigtigt for folk at have en identitet, og heldigvis er Suede et band som mange kan identificere sig med. Et band som siger noget om den person du er, eller den person du er i færd med at blive.

Og hvad karakteriserer så den typiske Suede-fan?

- Jeg foretrækker at tro at den typiske Suede-fan ikke eksisterer, men at der er tale om en række individualister, hvilket kun er godt. Selvfølgelig er der den stereotype fan, der ligner mig, men den ægte fan har sin egen tankegang. Det foretrækker jeg at tro, for har der været et budskab gennem årene, er det at hele dit liv er inde i dig selv - nøglen til din egen frigørelse befinder sig i dit eget sind. Ikke gennem at gå i det samme slags tøj som et eller andet band, afslutter Brett Anderson, en af samtidens helt store sexsymboler og rollemodeller.

Livet er enkelt - Life is simple

En Knak med det hele

Opiate / Tech II
fredag kl 24:00 (april club)

Skal ambient og chill-out musik absolut høres i en Verner Panthon-stol? Find ud af det i dette interview med Thomas Knak alias OPIATE, der netop har udgivet albummet *Objects For An Ideal Home*.

Af Morten Schwarz Lausten
Foto: Klaus Thymann

Vi mødes en søndag aften på Café Riga. Et mærkeligt sted på Istedgade, der vistnok er en blanding af galleri og café - uden spiritusbevilling. Ikea-møbler, hallogenspots og gamle sofaer - cirka som et forvokset køkken på et kollegium. Da jeg kommer, er der ingen andre gæster end os, men nogle stykker, der går rundt og tænder stearinlys, rydder op og flytter stole. Opiate, alias Thomas Knak, skal være DJ i aften og står i det bagerste lokale og forsøger at sætte strøm på mixeren. Han sender mig et opgivende blik, og musikken kommer først i gang en halv time senere. Undervejs ryger lyden i den ene højttaler... Thomas Knak kommer over til vores bord:

- Det bliver jo nok ikke til så meget musik, jeg kan præsentere for jer i aften... Thomas Knak havde tidligere fortalt mig i telefonen, at når han spillede netop der, var det fordi, at der kom flere af hans DJ-kolleger, så det mest af alt mindede om et fagligt møde i vinyl. Efter sættet, der overvejende kan karakteriseres som dub, og det der ligner, fortæller Thomas Knak om stedet:

- Fordi folk spiller her gratis, kan man være mere åben, man kan gøre som det passer en. Andre DJ's kommer op for at høre, hvad det er, man spiller, og næste uge er det ham, der har noget nyt med. Så breder ringene sig i vandet. Jeg har spillet her nogle gange, der er aldrig check på noget. Tingene sker bare. Men det er lige akkurat i skarp modsætning til musikken på Opiates stærkt anmelderroste, nye album *Objects For An Ideal Home*, der udkom den 22. februar.

Ideelle harmoni

På *Objects For An Ideal Home* virker det nemlig, som

om er gennemarbejdet og gennemtænkt. Som om musikken var formet efter en model med nogle fastlagte bevægelsesmønstre. Som en mobile, hvor figurerne er bundet sammen af tynde, næsten usynlige tråde og hele tiden drejer om hinanden og mod hinanden - men hele tiden i perfekt harmoni. For hvis bare en af dem ikke er tilstede, virker nummeret ikke. Thomas Knak forklarer, hvad han mener, det er for nogle "ting" og "objekter, der skal tilføres det ellers ideelle hjem:

- Musik kan sagtens være et objekt. En ting, der underholder folk. En radiator med lyd i, som bare varmer folk - eller får dem til at fryse, hvis de altså hader lige den musik. Jeg mener dog ikke, det hele skal være et møbelkatalog, men summen af mine tanker, der er omkring pladen for at gøre den komplet.

Den proces, det tog Thomas Knak at nå til det endelige resultat, er altså samtidig en del af det færdige værk. Processen, det kunstneriske forløb, de luftige ideer er blevet materie. En måde at tænke musik på, der mere ligner de tanker, en malerkunstner eller nærmere bestemt en moderne billedhugger måtte gøre sig om sin kunst. Thomas Knak fortæller om denne skelen til andre kunstarter:

- Design præger mig meget på den måde, at det minimale går igen i min musik og i *Future 3's*. Da jeg gik på biblioteket som meget ung, læste jeg i et blad, der hed "Ideal home", en slags "Bo Bedre" på amerikansk. Titlen *Objects For An Ideal Home* er derfor ironisk, men der naturligvis en dybere mening med den. Den hentyder til den opfattelse af ambient og chill-out musik som værende noget, du SKAL høre i en Verner Panthon-stol. Musikken

skal være en lille brik i den store helhed, der gør dette "hjem" komplet.

Ambientskulpturer

Der er cirka tre overordnede lydfigurer på denne Opiates første albumudgivelse. 1) nogle melankolske, enkle melodier eller melodifragmenter, der repeteres meditative, 2) nogle karakteristiske mærkelige lyde, spøjse og skæve samples, og 3) nederst, ulmer nogle tunge beats - dubbede baslinier, nogle gange med skæve breakbeats, andre gange ambient, drømmende og svævende. Thomas Knak nikker genkendende til denne "3-fasede" struktur og uddyber sit arbejde med musikken.

- På denne måde er det muligt hele tiden at overskue, hvad det er jeg sidder og laver rent teknisk og teoretisk på computeren. Det har jeg vel at mærke aldrig gjort før. Den første plade, jeg lavede (*James Bong*, red.), var helt igennem optaget live. Derfor

havde den heller ikke den samme klarhed eller "konkretthed", som den nye plade. De tre elementer skal være der hele tiden. Vigtigst er et beat, der ikke nødvendigvis er så funky, at man skal danse til det, men i hvert fald så interessant, at det holder lytteren beskæftiget. Hvorfor musikken er så simpel, er måske, fordi jeg ikke selv er uddannet til at spille de store skalaer, og de små mærkelige lyde kommer måske fra de intro'er og sådanne nogle ting, som jeg selv arbejder med som DJ.

Thomas Knaks musik er på denne måde et skoleeksempel på, at computerteknikken altså har genereret en hel ny arbejdsform, hvilket jo igen - og det er mere interessant - har skabt en ny lyd, en ny musikform. Kald det ambient, kald det techno, kald det electronica.

30% til fantasien

Nu kunne det lyde som om Thomas Knak var en robotag-

skal der altid være 30 procent overladt til publikum selv, så de kan drømme videre om den næste tone eller den næste trommelyd. Det er enormt vigtigt for, om folk holder ved. Hvis man får en plade ned over hovedet, hvor alt er superperfekt, er det sgu' ikke særligt sjovt, og det bliver man hurtigt træt af, understreger Thomas Knak. Derfor overlader han også en del til maskinen selv at finde ud af.

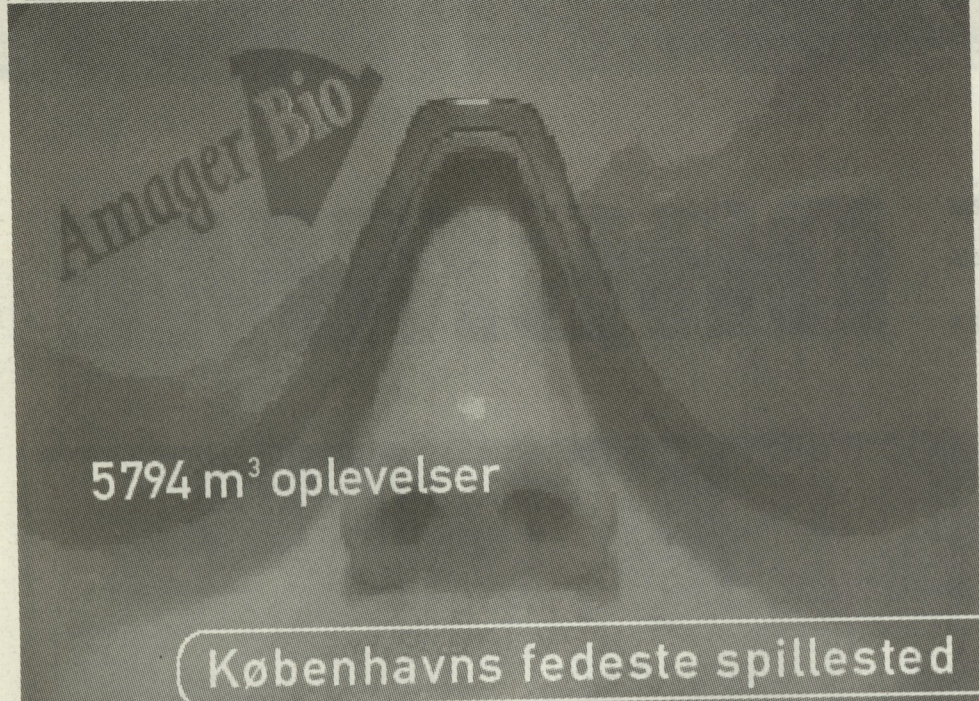
- Lydene finder jeg som regel på forskellige soundeffektplader, og når de så kommer over på min sampler, indeholder de et væld af over- og undertoner, jeg så looper og vender loop-punktet, så den til sidst bare står og vælger sin egen vej. På den måde bliver sampleren mere organisk, fortæller Thomas Knak energisk videre om sin arbejdsform.

Studentikos søndagsstemning

Den underlige café er faktisk ved at blive helt fuld af mennesker, der drikker urtete og hyldesaft - økologisk, naturligvis! Men der ligger alligevel en rar søndagsmæthed over forsamlingen. Opiates musik er som skabt til sådanne søndage på sofaen, eller hvor man nu foretrækker at hænge ud.

- Jeg håber da, at man også kan lytte til pladen på alle tider af døgnet og på alle de andre ugedage. Men selvfølgelig er der noget tilbage-lænet og noget melankolsk eftertænksomhed. Det er sådan et studentetraume, jeg har. Men jeg vil ikke give mit "studentetraume" videre til lytteren, og de må meget gerne tænke tilbage på nogle gode tider, når de hører *Objects for an ideal home*, men jeg vil også have, at de gennem min musik skal erfare, at livet består af både det gode og det onde, så der vil givet også komme nogle negative tanker frem, når man hører min plade. Ikke melankoli som smerte, men som et billede på følelse. En slags positiv melankoli... Hvis jeg studerede, ville jeg også vælge den længste uddannelse for at blive hængende i det der studentikose, griner Thomas Knak og runder vores snak af.

AMAGER BIO

5794 m³ oplevelser

Københavns fedeste spillested

Tuborg - gør noget ved MUSIKKEN

GO' SOMMER

Amager Kulturpunkt

www.amager-kulturpunkt.dk Øresundsvej 6

DKB PRESENTS

R2-D2™

QUEEN AMIDALA™

DARTH MAUL™

THOR MYTH

MYTOLOGIENS STAR WARS EPISODE I

KELLYGAT

KING ARTHUR LEGEND

QUI-GON JINN™

FORUM

TORS DAG DEN 15. til SØNDAG DEN 18. JULI
kl. 10 - 20 (Ny tur hver 20. minut)

GUIDED TUR (CA. 2 TIMER) GENNEM HELE DET FANTASTISKE STAR WARS™ UNIVERS
DEN ULTIMATIVE STAR WARS™ OPLEVELSE!

Se den fantastiske NABOO FIGHTER™ i naturlig størrelse • Oplev DATH VADER™
og STORMTROPPERNE™ kæmpe! • Gigantisk gratis spillearena med over 100 nye, store
STAR WARS™ spillestationer • Eksklusiv premiere på filmen om EPISODE 1
med interviews og nye optagelser • Gratis STAR WARS™ gavepose

www.starwarsforum.dk

Forsalg: Posthuse samt BilletNet 7015 6565 • Billetpris: Voksne kr. 150,- børn u/12 år 110,-

© Lucasfilm Ltd & tm. All Rights reserved. used under authorisation.

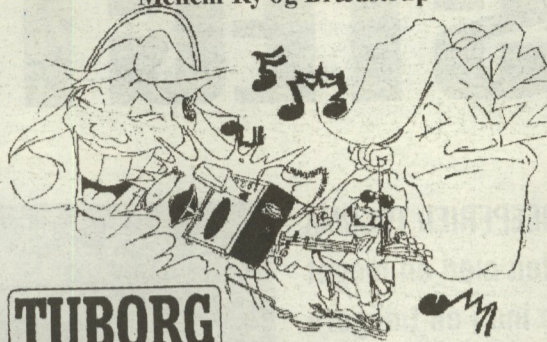
Danmarks Ældste & Største amatør musikfestival

MOSSTOCK FESTIVAL

30. juli - 1. august 1999

Forsalg 175,- Kr. Indgang 225,- Kr

Mellem Ry og Brødstrup

Forsalg via Billet-Net

Info. tlf. 75754451 Fax. 75754452

E-mail mosstock@post6.tele.dk

Homepage: www.mimer.dk/mosstock

MUSIKFORENINGEN 5-ØREN
præsenterer

Lørdag d. 24. juli kl. 14-20

**RUNRIG (SKOTL.),
OLESEN-OLESEN,
M.FL.**

Lørdag d. 7. august kl. 14-21

**JOHN HIATT (US),
THE JEFF HEALEY
BAND (CAN),
ALLAN OLSEN,
TEMPLE TASK**

**FORSALG: BilletNet 70 15 65 65,
GUF, T.P. Musikmarked,
Musikhuset Aage Jensen, Café 5-**

øren

5-øren

Amager Strandpark

STATION
AMAGER
103,4 Mhz

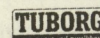
inter-travel
Lørdag d. 24. juli 1999
Kl. 14-20
33 15 00 77

SPOT 06

8.- 9. oktober 1999

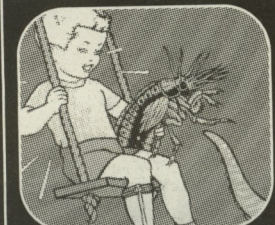
Ridehuset & Vox Hall
DK-8000 Århus C

Info: 86 12 84 44 • www.gaffa.dk

motor præsenterer

THE OFFSPRING

Special guests:
NO FUN AT ALL + LIT
VALBYHALLEN
23. august kl. 20

FILTER

VEGA
13. september kl. 21

MEGADETH

STORE VEGA
19. september kl. 20

Jamiroquai
synkronized

VALBYHALLEN
27. oktober kl. 20

SNOWBOY

Copenhagen Jazz Festival
Konsistoriegården 9.7.

BILLY BRAGG

and the Blokes
Pumpehuset 10.7.

FREDDY FRESH

Club Lust Special
Rust 23.7.

MUSAFIR

"The Gypsies From Ratasthan"
Folkets Park, Nørrebro 27. 7.

SUPER CAYOR de DAKAR

Loppen 18.8.

TRANSGLOBAL UNDERGROUND

YULDUZ USMANOVA
Den Grå Hal 20.8.

THE PHARCYDE

Pumpehuset 22.8.
Arr. i samarbejde med Stop Volden

KIDS WANNA RIOT TOUR

DROPKICK MURPHYS
59 TIMES THE PAIN
BOMBSHEEL ROCKS
VOICE OF A GENERATION
Loppen 1.9.

FORSALG:

BILLETNET 7015 6565
SEXBEAT 3312 8292

GAFFA NETWORK

www.gaffa.dk

MUSIKNYHEDER • KONCERTKALENDER • FESTIVALKALENDER • TOP100
BANDLAND • MUSIKLINKS • ARTIKLER • FOTOARKIV • LÆSERSERVICE

DYBSTEGTE DRØMME

Den danske elektroniske trio DEEPFRIED TOGUMA udkom for et par år siden med en meget anmelderrost cd, løb ind i en tidligere verdensmester i bordtennis med en masse millioner, men han gik ned. Nu er de tilbage med deres andet album *The Hi-Fi Companion*.

Af Morten Schwarz Lausten
Foto: Mark Lewis

Oftermiddag syder og bobler det i Hacienda - den københavnske elektroniktrio Deepfried Togumas lydlaboratorium, der ligger i en gammel fabriksfabrik på Nørrebro. Store langstrakte rektangler af skarp forårssol dekonstruerer maskinparken af samplere, mikrofonstativer, underlige ældgamle keyboards, en kontrabas, en guitar med en streng til en flimrende kubistisk hallucination. Nogle unger løber rundt og leger. Det nye albums melankolske, mærkelige bagvendte poptoner flyder ud af højttalerne som bløde røgskyer.

Og drengene...de sidder omkring et kæmpe tv midt i det hele. Der er sne på skærmen. Sne der flyder ud.

- Det er vores næste musikvideo. Er den ikke vild?, modtager sangeren Gustav "El dub" Henningsen mig smilende, da jeg møder op for at tale om det særdeles kritikerroste bands længe ventede opfølger til debuten *Subtic* (1996) som Klaus Lynggaard (digter, ungdomsbogsforfatter og musikbladsredaktør) ville tildele dem Nobelprisen for i Dagbladet Information. Mens andre blot nød de følsomme, ambiente, trip-hoppende breakbeats tilsat storladne, eksotisk flamencosang, der hentes til forladte, forblæste sandstrande, forlængst lukkede og forfaldne hoteller, ulykkelig kærlighed til en turist fra fremtiden, der pludselig forsvandt som sommeren.

Elektronik er næste trin

- Vi kan jo ikke lave det samme to gange, bestemmer sampler-operatøren, keyboardspilleren m.m. Frithjof Toksvig hurtigt på spørgsmålet, om hvor dette etniske snit er blevet af på *The Hi-Fi*

Companion - som Deepfried Togumas nye, blændende album er døbt. Udover de to nævnte tæller gruppen også guitaristen m.m. Martin Lind (Sort Sol, Caro-line Henderson) som mediterer i Haciendaens tilstødende lounge og derfor ikke - sådan rigtig i hvert fald - er tilstede.

Det virker som om der er meget mere elektronik involveret på de 9 nye tracks. På bekostning - vil nogle nok sige - af den fantastisk smukke, helt unikke flamencosang, der dominerede debuten. Dog er lyden umiskendeligt den samme:

Eftertænksomme, ufunkede breakbeats, til tider temmelig udstøvet trip hop, ambiente klangflader og underlig messen fra en glemt sydamerikansk robot, faret vild i en jungle af forliste følelser.

- Det var jo egentligt ikke meningen, at det skulle være sådan noget etnisk noget. Sangen skulle blot fungere som et instrument, fortsætter Frithjof Toksvig som hans søde kone uvist af hvilken grund kalder for Carsten, da hun i det samme henter ungerne, der ikke engang nåede at smadre nogle af instrumenterne.

- Det er et naturligt, næste trin, fortsætter "El dub", der udover at være sanger her, synger og optræder med flere forskellige flamencogrupper fra Danmark og Sverige:

- Det er der jo også stadigvæk. Men i en anden, mere nedtonet form. Det her etnoelement, man finder flere og flere steder i musikken vil med tiden også blive absorberet og blive en del af musikken som de andre dele i musikken", fortæller han filosofisk tåget.

Ind i sampleren

- Deepfried-lyden er meget melankolsk. Det har den

"Deepfried-lyden er meget melankolsk. Det har den været lige fra starten. Det er egentligt dét, der kendetegner os i forhold til resten af den elektroniske scene."

været lige fra starten. Det er egentligt det, der kendetegner os i forhold til resten af den elektroniske scene. Den der underlige luft, der går igen i numrene. Det er de samme melankolske temaer der går igen, forklarer "El dub" om de nærmest hårresende, tungsindige orgeltoner på *Mellow Pitbull*, der tuder en lille melodi i mol som efterrekkøer af tågehorn over dybder af dubbede beats.

- Vi er kommet dybere ind i sampleren. Og hele det her computervæsen. Lært den bedre at kende. Da vi lavede den første plade var vi ikke så meget inde i det. Men jo mere, vi arbejdede, jo mere fandt vi ud, hvor langt, man kunne komme, supplerer Frithjof Toksvig.

- Samtidigt havde vi en periode, hvor det syntes fedt, når numrene bare nedsmeltede. Vi sad bare og stenede og stirrede ud i rummet her til de der perioder i numrene. Vi lavede de der langstrakte klangflader som man kan høre på den nye plade bl.a. ved at behandle guitarlyde på forskellige måder, og det fik man bare lyst til at sidde og lade køre i timevis. Det dyrkede vi meget på det tids-

punkt. Det er, som om vi bare sidder i fosterstillinger i de der ambiente pauser i numrene, fortsætter Frithjof Toksvig begejstret.

- Men efter den periode, så vi på hinanden og sagde nu må vi altså op af det her stenerhul og lave noget, der er lidt mere rytmisk eller hvad fanden man skal kalde det, siger Frithjof Toksvig lavmælt som om han har løjet.

Helt op er Deepfried Toguma nemlig heller ikke kommet. Heldigvis! *The Hi-Fi Companion* er på ingen måde et album, der med sine lange, hensvømmende numre vil blive spillet i formiddagsradioen, men minimalistiske melodier i mol, et psykodelisk soundtrack til en uforsståelig film fra 60'erne, uden happy end, selvfølgelig.

No business

Der er dog et nummer på *The Hi-Fi Companion*, der skiller sig ud. *Slalom* er primalskriget ud af den stenede periode og er en Underworldagtig - ret hårdtpumpet technoting, med den kontant repeterende sampling: "There's no business like show...". En besk kom-

mentar til pladebranchen og de fjolser som befinder sig der. Deepfried Toguma har også deres historie fra det virkelige liv:

- Vi rendte pludselig ind i en forretningsfy, der gav os en masse penge og truede med at smide en helvedes masse millioner efter os, kæmpekontrakt og sådan noget, men han gik ned som de jo altid gør og skal gøre...en tidligere verdensmester i bordtennis. Så skulle vi jo ligesom til at finde os selv igen. Så kunne vi pludselig ikke få de der 10 sorte dansere, men måtte lave pladen som den første. Og det tror jeg kun den er blevet bedre af, forklarer Frithjof Toksvig bestemt.

- Hvis man kommer på et stort selskab, vil der altid være nogle, der pludselig vil have én til at lyde som nogle andre. Vi har prøvet det så mange gange før, siger den genopstandne Martin Lind. Og de ved hvad de taler om. Frithjof Toksvig har bl.a. en fortid i artpoprockbandet The Poets og Martin Lind var grungepioner i starten af 90'erne med Boghandle. Deepfried Toguma er nu medejere af det pladeselskab, der udgiver dem og bestemmer næsten selv farten.

Dybere ned

Derfor har albummet været næsten 3 år undervejs. Der

skal også arbejdes med andre ting og materialet skal afprøves og eksperimenteres med om og om igen til lige den rette lyd er fundet. Frithjof Toksvig fortæller, at numre på *The Hi-Fi Companion* er blevet til i tre perioder, hvor den første er lige efter udgivelsen af *Subtic*, hvor lyden stadig er meget "etnisk" og hvor der er mere sang. Den næste er den føromtalt stenerperiode som samtidigt også er den mest dominerende på albummet, og den sidste periode er, hvor der er blevet arbejdet med lidt mere groove og næsten dansable beats.

- Når vi kører bedst nu, så eksperimenterer vi, så ligger vi herinde viklet ind i ledninger og prøver at opfinde nye veje gennem pedaler og alt sådan noget og så trænger vi dybere ned i det, der ligger som sådan nogle tæpper, hvor der altid kommer længsel og melankoli med, runder Frithjof Toksvig vores samtale af. Deepfried Toguma er bestemt blevet meget mere dybstegte.

Deepfried Toguma / Tech I
fredag kl 16:30

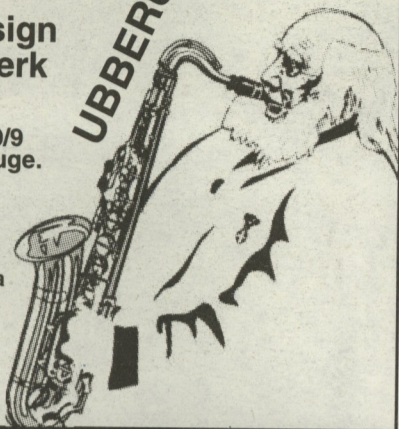
Oplev den Swingende HØJSKOLE

- Jazz
- Livsforståelse
- Kunst, design og håndværk

Kursusstart d. 19/9
Pris 650,- kr. pr. uge.

Brochurer og yderligere information fås hos forstandere Ida og Peter Jessen.

UBBERUP HØJSKOLE

Ubberup Højskole • Højskolevej 6 • 4400 Kalundborg
TLF 59 50 00 80 • Fax 59 50 02 66
www.ubberup.dk • ubberup@vip.cybercity.dk

TURNÉSTØTTE TIL

VERDENS MUSIK

Støtte uddeles til:
professionelle danske verdensmusikorkestre.
Ansøgningsfristen er

DEN 1. SEPTEMBER 1999

Ansøgningsskema og yderligere information:
Foreningen for Verdensmusik i Danmark
Enghavevej 40, 3. sal • 1674 Kbh. V
Tel. 33 24 40 13 • fax 33 24 40 10
e-mail: worldmusic.image.dk
homepage: www.worldmusic.dk

Teater Video, film & TV Musik – rytmisk og klassisk

støvring højskole

hobrovej 108
9530 støvring
tlf.: 9837 1003
stovring@grundvig.dk

STUDIETUR
TIL NEW YORK

EFTERÅRSKURSUS
29.08–18.12 1999
26.09–18.12 1999

Tlf: 45 62 56 15 60

Man behøver ikke at være så veludstyret, men det hjælper!

Prof lydstudio
analog og digital
med harddiskrecording
demo – CD - produktion
Store gode
veludstyrede (der var den igen)
øvelokaler
hvor vi bl.a. spillede
Rock og Pop og Jazz og World
og afrikanske trommer

www.98981010.dk
VRÅ HØJSKOLE

HOPE – for a better future

600.000 børn i Zambia vil blive forældreløse pga. AIDS før 2010.
Det vil vi gøre noget ved!

Vi er 12, som skal arbejde på at Humana People To People HOPE-projekt og oplyse om HIV/AIDS.

Vil du med?

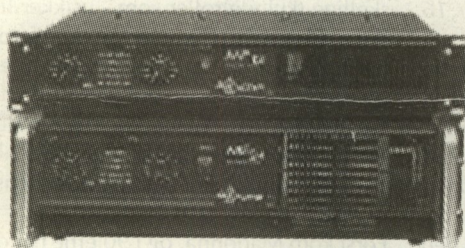
Vi forbereder os først på
Den Rejsende Højskole i Holsted.

Ring:

75393388

www.volunteerwork.org

FORSTÆRKERE I SÆRKLASSE!

Det er derfor, vi importerer dem!!

ALTAIR er professionelle slaveforstærkere på 2x175W til 2x1200W/4Ω, aktive delefiltere op til 7-vejs mono eller 3-vejs stereo + subudgang (mono), Equalizere 2x15/30 bånd eller 2x28 bånd programmerbar midi m.m. Compressor/limiter/De-esser.

Rekvirer prospekter og prislister!
Vi anviser gerne nærmeste forhandler.

Pyndt Electronic Trading ApS. • Hejmdalsvej 32 • Postboks 19
DK-4873 Væggerløse • Telefon: (+45) 54 17 77 00 • Fax: (+45) 54 17 76 11
www.Pyndt.dk • Email: Pyndt@Pyndt.dk

Den Rytmmiske Artensskole

Efterår '99

k.u.b.a. RYTMISK CENTER
Øster Farimagsgade 16B Vesterbrogade 107E
2100 København Ø 1620 København V
www.rytmiskcenter.dk

Tilbage på toppen

Blondie / Orange scene
søndag kl 15:00

Først lå de i bunden af CBGB hierakiet i New York. **BLONDIE**, med den mystiske sexbombe Debbie Harry i front, kvitterede ved at erobre verden, men fik ikke tilsvarende kunstnerisk kredit. I takt med popmusikkens udvikling i 90'erne - herunder kvindernes fremtrædende position - er det nu indlysende, at Blondie og Debbie Harry var lysår foran sin tid. Efter 16 års pause slår de til igen.

Af Henrik Tuxen
Foto: Morten Larsen

Fire skoleklasser fulde af dugfriske teenagere indtager London for første gang, med alt andet end Big Ben i tankerne. Efter et års skolelærerprædikener om, at druk og anden uterlig opførsel udløser øjeblikkelig hjemsendelse, begynder turen planmæssigt, da de første brandarter formes på flyveturen fra Kastrup. Velankommet til Chelsea er højdepunktet at kravle ud af hotelvinduet om natten for at kig-

Rigtige venner

Historien vil vide, at Chris Stein forelskede sig hovedkulds i den 5 år ældre blondine, og efter kort tid blev de et uadskilleligt par. Sort magi, voodoo, eksperimenterende fotografering og alle spektre af musik var vigtige ingredienser hos den paradoksale mand - jøden, der ikke var bleg for at optræde med nazisymboler. Blondie's musikalske chef hedder Chris Stein, dengang og i dag.

I begyndelsen af 80'erne så Chris Stein bleg og elendig ud, hvilket omverdenen tog for som et sikkert junkietegn. Det viste sig imidlertid, at han led af en potentielt dødelig, genetisk betinget hudsygdom. Blondie gik i opløsning, og Debbie Harry passede i årevis Stein, på bekostning af en solokarriere.

Senere gik parret fra hinanden, Chris Stein blev gift og skilt igennem, men gammel kærlighed ruster ikke så let, Debbie Harry forklarer:

- Vi kælede lidt af over for hinanden, da vores forhold gik i stykker, men vi forblev venner hele tiden. Han er min bedste ven. Det er usædvanligt, da separation som oftest udløser vrede og bitterhed, men sådan har det ikke været for os, og vi har altid set hinanden mindst én gang om ugen. Efter han blev skilt, så vi hinanden og snakkede sammen hver dag. Der er noget meget specielt mellem os, han er min allerbedste ven. Havde jeg mødt ham for første gang i dag, ville det være det samme.

Tiden er ikke gået spurlost hen over Debbie Harrys ansigt. Alligevel er den 53-årige Harry stadig en tiltrækkende kvinde, der oser af personlighed og livserfaring.

ge på byen, men efter et par dage stjæler en lårkort, platinblond popsild på TV-skærmen al opmærksomhed. Bandet og pigen er Blondie og Debbie Harry, programmet er *Top of the Pops*. En kollektiv forelskelse slår hårdt ned i drengesklanen. Samtidig viser det sig, at *Picture This* er på stedets jukebox, der også har en volumeknap på bagsiden.

I nattens mulm og mørke, drejes samme knap maksimalt mod højre, en mønt proppes i boxen og en vinylsingle aktiveres. Gerningsmændene iler tilbage til køjerne i takt med, at Debbie Harry's ord, *All I want is a room with a view*, udbasunerer så bragende højt, at herbergets 3-400 sovende gæster må have troet, at Sovjetunionen havde gjort alvor af truslerne og igangsat den ventede invasion.

Fire drenge vrider sig krampagtigt af grin under dynerne, mens lærere og personale farer forvirrede rundt, i forgæves forsøg på at genetablere natteroen. *Picture This* toner næsten til ende, før strømmen kappes - en gigantisk triumf og et vovestykke af dimensioner, men hvad gør man ikke for drømmekvinden over dem alle. Et hold dedikerede Blondiefans havde set dagens lys.

Ingen udgang

Cirka to årtier senere går en række elementer igen - London - *Top of the Pops* - Debbie Harry - Blondie - og en tidligere pubertetsknægt ved jukebox. Denne gang befinder begge parter sig på indersiden af TV-skærmen og jukeboxen er skiftet ud med to stole i Debbie Harrys omklædningsrum i BBC's studier. Blondie, i originalbesætningen, er gæster på *Top Of The Pops* igen, parate til at levere deres aktuelle hit *Maria*.

Debbie Harry er afslappet og imødekommande, men ikke overraskende en smule træt oven på gruppens hektiske program. Tiden er ikke gået spurlost hen over damens ansigt, og den engang så syletynde krop er erstattet af noget rundere former. Alligevel er 53-årige Debbie Harry stadig en tiltrækkende kvinde, der oser af personlighed og livserfaring, med en dreven stemmeføring og en varm og

melankolsk udstråling, der leder tankerne hen på Faye Dunaway, når hun er mest udtryksfuld - verdensklasse med andre ord. Debbie fortæller, hvorfor bandet besluttede at slå pjalterne sammen igen.

- Det var først og fremmest Chris' idé. Han mente, at vi ellers ville miste en mulighed, som vi ville fortryde senere hen i livet.

Hvad er den største forskel på Blondie i 1979 og i dag?

- Tja, vi er ældre, vi er bedre musikere, en forbedret udgave. Øvelse gør mester, og vi har alle været involveret i at skrive, spille og synge musik i alle årene. Med al vores erfaring føles det meget bedre nu. I sin tid havede jeg at indspille plader, men denne gang nød jeg det virkelig.

I har kaldt pladen No Exit, vil det sige at Blondie fortsætter for evigt?

- Sandsynligvis. Det, som vi har erfaret er, at Blondie er en del af vores identitet, som vi aldrig kan undslippe. Det er "No exit", ingen mulighed for flugt.

No Exit lyder som en fortsættelse af det gamle materiale - hvordan er det muligt efter 16 års pause?

- Hvordan skulle den ellers lyde? Vi ønskede at lave en Blondieplade, og det er, hvad vi har gjort. Denne gang har vi lavet pladen meget ud fra interne ressourcer, mere end idéer udefra. Jeg er meget glad for resultatet, som har været personligt tilfredsstillende. Jeg mener selv, at nummeret *Double Take* er den bedste sang, jeg selv har skrevet i mit liv, i hvert fald rent organisatorisk. Vi er allerede i gang med at arbejde med nye ting, så fremtiden er åben.

Blondies gamle musik har bevaret sin popularitet helt op til i dag. Hvad er det, der gør den så tidløs?

- Det er svært at sige. Sangene er gode og har vist sig at være holdbare. Vi var meget eksperimenterende i vores måde at blande stilarter på, måden at bruge elektronik og instrumenter på. Vi har altid forsøgt at gøre vores musik lyttevenlig og har samtidigt været uforudsigelige. Jeg går ud fra, at det var genialt, smiler Debbie Harry forlegent og fortsætter:

- Det er svært at sige om sig selv, at man er et geni, men kombinationen af alle elementerne og Chris' idéer var til sammen meget futuristiske.

Punkens Marilyn Monroe

Uanset hvor hult frasen *Girl Power* klinger, er det ikke til at komme uden om, at de selvbeviste og sexede kvinder har sat sig på en solid del af flæsken i tidens populærmusik. Det var langt fra tilfældet, da Blondie førte an. Der var primært tale om prestylede discodronninger, mænd i kvindekroppe, avantgardistiske performere, eller som i Danmark - asexuelle, bedrevidende hippier, der skulle hævne årtusinders kvindeundertrykkelse.

Debbie Harry var anderledes kompleks og indtagende. Adoptivbarnet - der mente, at Marilyn Monroe var hendes biologiske mor - med en fortid som Playboy-bunny og servitricer var dybt involveret i New Yorks intellektuelle kunst- og musikscene. Sexet, intelligent og usikker, hvilket blandt andet sendte hende på heroin i de tidlige 70'ere. Med denne bagage evnede hun i Blondie at signalere så forskellige (kvinde)roller som - usikker lillepige, dum blondine, femme fatale, fotomodel, hårdtpumpet vamp, intellektuel artperformer og ukronet popdronning. Altid med en melankolsk og indtagende klang i stemmen, der gik lige i hjertet. Et blikfang, der alle dage har haft magnetisk effekt på alverdens kameratealinsere.

Først kom Madonna, og i 90'erne har de været der på samlebånd, med Gwen Stefani (*No Doubt*) og Shirley Manson (*Garbage*) blandt de mest iøjnefaldende. Kvinder, der alle erkender deres dybe gæld til Debbie Harry.

På *Top of the Pops* vader alle artister, TV-folk og hangarounds rundt i en pærevælling, og en af de andre optrædende grupper denne dag er netop *Garbage*. Og er der to kvinder, der holder sammen i pop i dag, så er det Debbie Harry og Shirley Manson. Undertegnede er tilfældigvis til stede, da de to damer mødes, og Shirley er ikke til at hive fra Debbie resten af aftenen - og respekten er gensidig.

På trods af en tiltalende beskedenhed ved Debbie Harry med sikkerhed, at Blondie har

sat kursen for mange bands - og hun for mange kvinder.

- Ja, der er jo ingen tvivl om, at mange grupper refererer til Blondie som inspirationskilde, og så er der kommet rigtigt mange kvindelige sangerinder i branchen, det er virkelig godt.

Nu har du gennem et helt liv været sexsymbol, er du stadig komfortabel med den rolle?

- Det er fjollet (der smiles forlegent, men selvsikkert), hvad skulle jeg ellers gøre? Jeg kan godt lide at være sexet, ja, jeg synes, at sex er stort.

Du har arbejdet med mange andre musikalske ting end Blondie, og du har også lavet flere film. Hvad har det givet dig?

- Jeg har udgivet tre soloplader, de var ikke særligt populære og solgte ikke noget videre, men jeg synes selv, at det var gode plader. Så har jeg sunget meget med Jazz Passengers fra New York (blandt andre i selskab med Elvis Costello, red.). Det har lært mig en masse om timing, arrangement, og vokalens forskellige muligheder i musikken. Jeg har også elsket at lave film (*Union City, Videodrome* og *Hairspray*, red.), og er taknemmelig for alle de ting, jeg har fået lov til at beskæftige mig med. Jeg har været heldig. Der er noget meget tilfredsstillende ved at indfri sine egne målsætninger, det er en vidunderlig følelse.

Du har også levet et hårdt liv, blandt andet i en kort periode på heroin. Der har været meget tumult, og flere af jeres gamle venner er bukket under og er døde i dag. Er der ting, du har fortrudt?

- Alle mennesker kan vel altid forestille sig ting, de kunne have gjort anderledes og bedre, men set i et større perspektiv er der intet, som jeg ville ændre. Jeg synes, at det ville være en usund og trist måde at anskue sit eget liv på.

New York, New York

Blondie så dagens lys i miljøet omkring den legendariske klub CBGB i New York og debuterede i 1974. En scene, der lagde navn til punk rock og på få år fostrede navne som

- Et af de allerstørste øjeblikke i vores karriere var, da *Heart Of Glass* gik nummer 1 i USA (sangen, der i grundform var skrevet, inden Blondie startede, red.). Vi havde opnået succes alle andre steder end hjemme. Da det skete, var vi meget opstemte og glade, det var et meget emotionelt øjeblik.

Blev I generelt undervurderet den gang?

- Jeg synes, vi gjorde et godt stykke arbejde, vi solgte en masse plader, men vi fik ikke tilsvarende positiv kritik, selv om vi heller ikke blev slagtet. Nu hvor man kan se tingene i retrospekt, kan folk se den indflydelse, vi har haft, jeg går ud fra, at det bare er sådan, det fungerer.

På trods af datidens hakkeorden på CBGB har Debbie Harry og Chris Stein altid været fuld-blods New Yorkere. Den særegne CBGB stemning er forlængst forsvundet, men byen ændres fortsat.

- CBGB er meget straight rock i dag. Det mest spændende sted, synes jeg, er The Midi Factory, som læner sig mere mod jazz og funk, folk som Arto Lindsay, John Lurie og ja, The Jazz Passengers spiller der. Jeg elsker det sted. En af de ting, der er ved at bo i New York, er alle de etniske grupper, som påvirker dig og bliver en del af dig. Man blander det hele sammen og finder derigennem sit eget og sig selv.

Hvad fik Blondie til at gå i opløsning i sin tid?

- Hårdt arbejde, stridigheder og almen kaos og så den omstændighed, at vi havde virkelig dårlige forretningsrelationer. Vores manager efterlod os i en rædselsfuld situation, med kontraktmæssige byrder, der medvirkede til at opløse gruppen.

Hvad har været henholdsvis den bedste og værste oplevelse ved Blondies comeback?

- Den respons, vi har fået fra publikum, som er kommet til vores koncerter, har været meget, meget vidunderlig. Rundt i Australien, England, i Europa - også København var en dejlig aften. Jeg tror aldrig, at det kan opleves igen på helt den samme måde, det at komme tilbage igen efter at have været væk så længe

Blondie og Debbie Harry er blevet ældre og mere trætte, men når musikken begynder at rulle, lyder Blondies særegne cocktail af disco, pop og new wave tidløs og berusende.

New York Dolls, Television, Patti Smith, Ramones og Talking Heads, og havde Iggy Pop og David Bowie som en fast del af inventaret. En dynamisk og stærk konkurrence-minded scene, hvor kunstnerisk gal-skab, integritet og excentrisk livsførelse vejede tungere end kommerciel succes. Blondie blev i begyndelsen vurderet som en joke og havde tjansen som det evige opvarmnings-band, under hvis koncerter et eller andet altid gik galt. Førerskikkelser på CBGB, som Tom Verlaine og Patti Smith så direkte ned på Blondie, hvilket piner Chris Stein den dag i dag. I modsætning til kollegaerne komponerede Chris og Debbie sange, som hittede over hele verden, men længe var de en form for paria i New York, og for den sags skyld USA.

og så få en sådan respons.

Egentlig er der ikke været noget, der har været dårligt, men skal jeg nævne noget, er det, at man bliver træt, når man skal ud at optræde så meget. Vi har endnu ikke helt vænnet os til det hårde arbejde igen.

Og snart er det tid igen. Det er særdeles sjældent, at Debbie Harry giver solointerviews og der er gået næsten 40 minutter, siden hun åbnede døren til sit rum, så jeg trækker mig frivilligt tilbage, men til min store overraskelse begynder hun at spørge, om jeg selv spiller musik, og hvad jeg i øvrigt laver og mener. Vi bliver enige om, at uanset position og berømmelse, så er der No Exit.

Blondie Diskografi:

Af Peter Studstrup

Blondie (1976)

- Private Stock

Blondie dannedes i 1974 i New York som en videreførelse af orkestret The Stiletos. Debbie Harry er det karismatiske midtpunkt som den blonde femme fatale, der fra begyndelsen var Blondies gimmick. Debuten byder på energisk og melodios rock med kraftig inspiration fra amerikansk 60'er-pop. *Blondie* er en stærk og homogen plade, hvor især *X Offender* og *Rip Her To Threads* er højdepunkter.

GGGGGGG

Plastic Letters (1977)

- Chrysalis

På *Plastic Letters* bruger Blondie samme recept som på debut, men pladen har ikke helt samme friskhed i de hurtige popsange. Producenten Richard Gottehrer leverer samme enkle og direkte lyd som på forgængeren, men heller ikke sangskrivningen når helt det samme niveau. En coverversion af Randy and the Rainbows *Denise* fra 1963 (nu omdøbt *Denis*) blev Blondies første hitsingle.

GGGGGGG

Parallel Lines (1978)

- Chrysalis

Britten Mike Chapman er ny producer og introducerer en ny lyd, hvor blandt andet new wave og disco afløste 60'er-poppen som inspiration. Debbie Harry er en cool popdiva, der bare stinker af klasse, hun spinder, hun snerrer, og hun synger vidunderligt. *One Way Or Another*, *Picture This*, *Sunday Girl*, *Heart Of Glass*, *Hanging Up The Telephone* o.s.v., der er simpelthen ikke andet end geniale popperer på Blondies suverænt bedste album.

GGGGGGG

Eat To The Beat (1979)

- Chrysalis

Eat To The Beat er holdt i samme kølige europæiske stil som *Parallel Lines*, men materialet holder ikke helt forgængereens suveræne standard. På grund af singlerne *Dreaming*, *Union City Blue* og ikke mindst *Atomic* er *Eat To The Beat* et genhør værd.

GGGGGGG

Autoamerican (1981)

- Chrysalis

På deres sidste rigtige album viser Blondie sig fra en ny og mere moden side. Debbie Harry forsøger sig med held i både jazz og musical-inspirerede sange, og pladens største hit *The Tide Is High* er caribisk partypop med olietønder og hele svineriet. I begyndelsen af firserne måtte alle have et rapnummer, og *Rapture* er Blondies lidt komiske bud på genren. *Autoamerican* er en tilbagelænet, voksen og meget varieret plade.

GGGGGGG

The Hunter (1982)

- Chrysalis

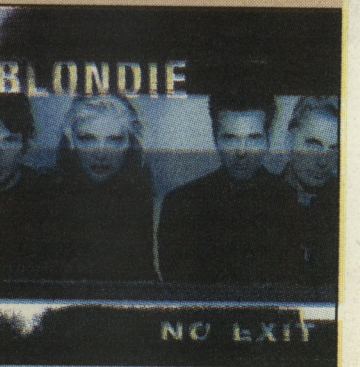
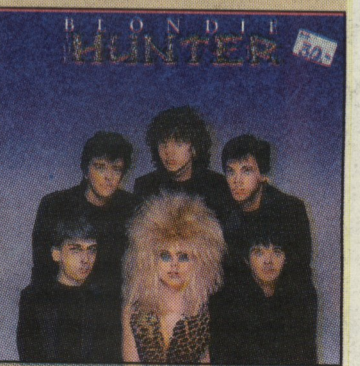
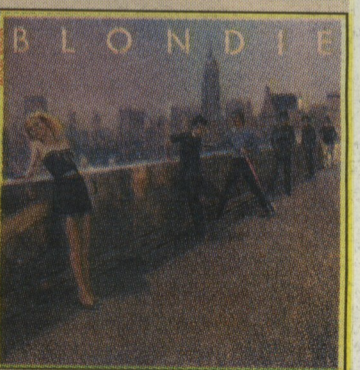
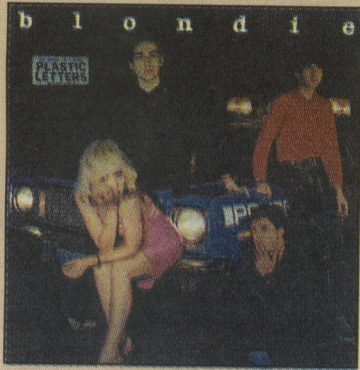
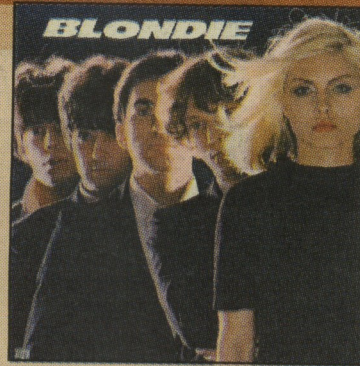
Selvom singlerne *Island Of Lost Souls* og *War Child* blev moderate hits, var *The Hunter* en såvel kunstnerisk som salgsmæssig skuffelse. Blondie var plaget af indre stridigheder, deriblandt et sagsanlæg fra guitaristen Frank Infante. Debbie Harry havde allerede gang i solokarrieren, og partneren Chris Stein var alvorligt syg af hudlidsen pemphigus.

GGGGGGG

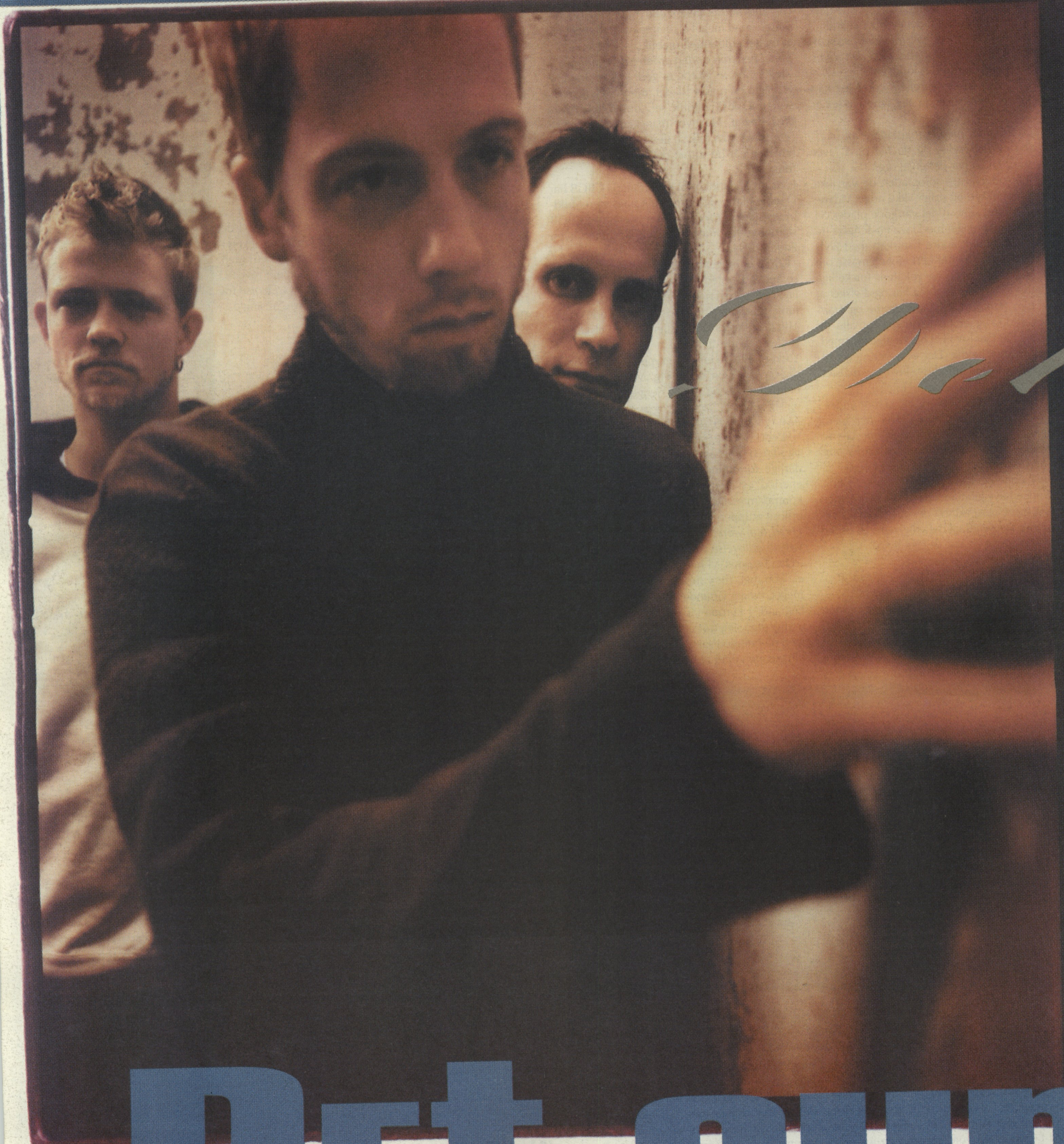
No Exit (1999)

- Beyond/BMG

Læs anmeldelsen på side www.gaffa.dk

Kashmir / Grøn scene
lørdag kl 18:30

Det sur

1998 oprandt. Dansk rock stod i stampe. Hvor andre dvælede ved gentagelserne, kan man ikke beskylde Kashmir for at være udviklingshæmmede. I mere end et år har de arbejdet på deres nye og kommende album *The Good Life*, der bliver frigivet den 17. februar. Humoren er blevet dræbt og begravet sammen med ironien. Tilbage står nu den oprigtige melankoli.

Af Jesper Skaaning
Foto: C. Taylor Crothers

Respekten er intakt. Og det har den egentlig altid været, når snakken falder på Kashmir. Desuagtet, at gruppen blev nr. 2 til DM i Rock i '94, næst efter Dizzy Mizz Lizzy. Lige siden sanger Kasper Eistrup, bassist Mads Tunebjerg og trommeslager Asger Techau mødte hinanden på Kastanievej Efterskole på Frederiksberg i '91, og udgav hjemmelavede demobånd som *Child of Kashmir* og *Cabaret*, eksisterede der en autoritet omkring orkestret. Allerede dengang var betagelsen stor over trioen tekniske kompetence og sprudlende idérigdom. Dizzy vandt danmarksmestertitlen, men Kashmir var først til at udsende et debutalbum - på det nystartede selskab Start.

- *Travelogue* er en pissegod plade fra den tid, mener Asger. Jeg er stolt over den, og kan i dag godt blive forbavset over min egen kompetence dengang. Vi var jo ikke særlige gamle. Gennemsnitsalderen var 21 år, da Kashmir som de første i den såkaldte Grønne Bølge (en horde af danske bands, der dukkede frem i kølvandet på Seattlebølgen), udsendte et debutalbum for præcis fem år siden, den 17. februar 1994.

Her blev det offentliggjort, at de tre musikere havde format. Kashmir vandt publikums respekt, og rygklappene fra kritikerne kom med udgivelsen af det andet album

Cruzential i '96. Gruppen havde endnu ikke oplevet offensiven, som eksempelvis Dizzy fik at mærke, da de pludselig blev for populære. Kashmir står i dag støt og solidt som altid. Ingen kan tilsyneladende pille ved deres ære. Ingen tør og ingen gør. Trods den misundelsesværdige sikkerhed, kan Kasper, Mads og Asger ikke undslippe usikkerheden, når en ny plade skal udgives, præsenteres og kommenteres. De indrømmer blankt, at nervøsiteten er til stede hver gang.

- Det er altid som en eksamen, når en ny plade skal sendes på gaden, medgår den ellers rolige Mads: Denne her gang er det nu specielt Kasper, der er nervøs, fordi pladen virkelig kommer ned i alle aspekter af ham.

- Jeg er meget nervøs for modtagelsen, siger Kasper. Eksempelvis har jeg gået og tænkt på det her interview hele dagen. Det er jo det første, vi laver i lang tid. Og du er den første, som har hørt den nye plade.

- Det skræmmer mig til døde, når den skal ud til offentlig bedømmelse. Jeg drømmer om det om natten. Frygter hvad folk skal sige. Jeg har allerede læst overskrifterne, at nu er Kashmir blevet lidt for storladne, og nu skal de lave Pink Floyd-rock. Vi har heller ikke udgivet noget i lang tid, så man spekulerer på, om folk stadig er der, og om markedet stadig er det samme.

Men Kashmir har intet at være nervøs for. Intet at frygte. Det nye album *The Good Life* beviser endnu en imponerende udvikling, der kun kan prises. Væk er den spøgende ironiker og studentikose humor. I stedet har gruppen lavet en langt mere moody plade. Ganske stille og ilter præget af den store melankoli. Den er produceret af dem selv og deres mangeårige lydmand og sparringspartner Joshua (Jon Schumann) og mixet i USA af James Guthrie (bl.a. *The Wall* og *The Final Cut* af Pink Floyd). Modsat tidligere, hvor alt hjemmearbejde var gjort færdig, inden man tog i studie, har Kashmir denne gang valgt kun at tage skitser med i tre forskellige studier i Danmark. Processen har taget et år.

- Det har været mærkeligt. Vi var ikke klar over præcis, hvor lang tid det ville tage, men vidste bare, at vi gerne ville arbejde meget selv og sammen med vores lydmand Joshua. Vi havde så mange idéer, at vi ikke følte, at der var behov for en producer, der skulle fortælle os, hvad der var godt eller dårligt. Så vi fortalte vores pladeselskab (Sony, red.), at der denne gang, ikke ville blive lavet demoer. Planen var at gå direkte i studiet og indspille. Så man ikke dræbte sangene ved at spille dem for meget, inden de skulle optages.

- Vi indspillede en 15-16 numre, men det var kun 10, vi kunne holde ud at høre på efter et

år. Udgangspunktet var otte numre, som en reaktion mod tendensen til at lave plader med minimum 16 numre.

Hjemmearbejdet har denne gang bestået i, at Kasper har skrevet de fleste af sangene hjemme, og så har de alle tre sat tingene sammen i tre forskellige danske studier. På *Cruzential* tog orkestret til Portland og lod Bob Ludwig masterere det, mens Ron Saint Germain producerede det herhjemme. Også denne gang er en anerkendt udlænding involveret, men dog kun i mixningen, som foregik i en sne-dækket by kaldet Lake Tahoe, placeret mellem Californien og Nevada.

- Vi trængte til ferie og at komme lidt væk. Så fik vi muligheden og pengene af vores pladeselskab og var desuden af den mening, at ingen i Danmark var i stand til at gøre det. Vi er jo selvfølgelig også skide privilegerede, at vi får lov til at arbejde på den måde. Det er jo de færreste danske musikere, der får lov til det.

De heldige kæledægger

Det er den store melankoli, der sætter de dybe spor på det nye album. Ikke længere de skæve elementer, som var Kashmirs varemærke i begyndelsen, og som de allerede på sidste plade varslede en minimering af. Sammen med de humoristiske tekster, er de kendetegn

SØDDE LIV

KASHMIR

nu helt udvisket.

- Det har ikke været bevidst. Nogle af de nye numre blev faktisk skrevet til den sidste plade. Vi er nok bare blevet gjort til et humorband, mere end vi egentlig gerne ville. Den sidste gut vi arbejdede sammen med (Ron Saint Germain, red.) var nok så dygtig og al respekt for det, men ville partout gerne fremhæve humoren og de sjove ting i musikken. Nogle af de mere seriøse numre fik så ikke lov til at komme med, da vi ikke følte, at de passede ind, og jeg kan godt forstå, hvis folk nu for alvor bliver forvirret om, hvornår de skal tage os seriøst.

- Vi er sgu' lidt bekymrede for, hvordan det skal gå live, når der nu ikke rigtig er nogen up-tempo numre tilbage, men vi har altid sat os for at lave en plade som en reaktion mod den forrige.

- Det bliver spændende at se, hvad folk mener. Håber ikke, at de synes, det er al for prætentøst. Der er ikkert nogen, der ikke synes, at det er fedt, men så længe man har gjort sit bedste og selv synes, at det er godt, kan man ikke gøre så meget andet. Denne gang har jeg ikke tænkt så meget over, hvilke sange der skulle skrives. Om det skulle være en svær sang, en sjov eller en melankolsk sang. Der er bare blevet skrevet, og selvfølgelig vil der ryge nogle folk i svinget. Der vil være nogen, som undrer sig over, hvor humoren er blevet af, og hvorfor vi ikke lyder som den sidste plade, men der kommer nok også nye til.

Har I haft det nemt?

- Det har vi. Vi har været skideheldige. Kæledægger og nogle sikre drenge, der siger de sikre ting og ikke kommer med de store Sune Wagner-udtalelser eller kontroverser. Vi har heller ikke været det mest interessante band at skrive om, da der ikke har været så mange intriger og så meget pis og lort. Jeg har da ofte tænkt på at sige noget kontroversielt men så alligevel ikke haft lyst til at det. Lysten til at svine andre bands til. Men det kan da godt være, at det kommer, overvejer Kasper.

- Folk har respekt, fordi vi gør, hvad der pas-

ser os, mener Mads. Vi har på et tidligt tidspunkt fået muligheden for at gøre, hvad vi vil. Folk har aldrig kunnet gætte sig til det næste. Vi udgiver, hvad vi vil, måske ikke altid lige succesfyldt, men tendensen har været, at vi kunne slippe af sted med stort set hvad som helst. Men vi har altid gjort en dyd ud af det kvalitetsbevidste. Vores pladesalg har måske ikke ligefrem været overdådigt, men folk kommer altid til koncerterne. Der er en trofasthed hos vores fans, som vi nyder rigtig meget - det kan jo ikke være ved, men vi tager den så langt, vi kan. Hvis den nye plade ikke går, så laver vi bare en til.

- På et tidspunkt må der næsten komme en modreaktion, hvor folk ikke længere gider at høre Kashmir. Det er jo en sikker ting, at man efter at have været på toppen i mange år bliver mødt med disrespekt. Men vi har aldrig været helt oppe at toppe og har altid udtrykt vores begejstring for at kunne ligge et sted lidt nede under det hele og bare eksistere, uden at skulle være all over the fuckin' place. Bare være til stede.

Skrive sig gennem krise

En mulig årsag til ærefrygten omkring Kashmir, kunne være den gevaldige udvikling, trioen har foretaget på bare tre albums. Der er ikke blevet dvælet ved debutens succes, som solgte 35.000 eksemplarer. Heller ikke hvilet på laurbærene, serveret af anmelderne under udgivelsen af *Cruzential*. Og da slet ikke koblet fra under arbejdet med *The Good Life*, som begyndte tilbage i december '97, hvor de første indspilninger blev lavet i Lundgaard studiet. Det lange tidsforløb har affødt en ganske seriøs plade med tungsindige emner, der denne gang udelukkende tager udgangspunkt i Kaspers liv. Oplevelser, der på *The Good Life* kommer stærkere ud. Tekster, der centrerer omkring store følelser som parforhold og separation. Kasper blev sidste år skilt fra sin kone.

- Det har ikke været noget fedt år, men forhåbentlig er det med til at bringe os frem mod lysere tider. Deraf titlen *The Good Life*, som har noget at gøre med, at sangene repræsen-

terer alle mulige sider af livet, som vel alt i alt må give det gode liv. De dårlige ting i livet må nødvendigvis være der for at give plads til de gode ting. Man har det ikke fedt, hvis man ikke har prøvet at have det dårligt.

Er det den tilbagevendne frase om at skrive sig ud af krisen?

- Ja, men jeg er ikke sikker på, at jeg er kommet ud af den. Jeg har i hvert fald fået sat ord på den. Jeg ved ikke, om man kan skrive sig ud af den slags ting, men der er i hvert fald kommet nogle ærlige ting ud af det. Det ligger ikke til mig at skrive om, hvor godt vi har det, og hvor hyggeligt det var at være til middag med svigerforældrene i går. Så på den måde har krisen da været gunstig, selv om det er mærkeligt at sige.

- Der har da været tidspunkter, hvor jeg helt har overvejet at droppe musikken og lave noget andet. Vi er alle 25-26 år og har lavet den samme ting i så mange år, at man til tider godt kan føle sig som noget andet end musiker. Musik kan tit blive så fandens vigtigt, hvor det egentlig ikke er det, men så kommer jeg tilbage igen og synes, det er så fedt at spille i det her band, som vi har brugt flere år på at opbygge.

Største inspirator

Et væsentlig prik til inspirationen opstod, da en ung amerikansk fyr gav en historisk koncert på Roskilde Festivalen i '95. Ikke mange var dukket op i det blå telt den sommerdag, hvor en fascinerende solist bedårede de tilstedeværende med en så intens og uforglemmelig stemning, at man blev mærket for livet. Undertegnede var der. Kasper var der.

- De få mennesker, der var tilstede ved den Jeff Buckley-koncert i '95 ved, at det var en fantastisk oplevelse, man var heldig at opleve. Jeg har lyttet utroligt meget til ham gennem tiderne, og han har virkelig været en kæmpestor inspiration. Nok en af de mest indflydelsesrige inspiratorer hos mig indenfor de sidste par år. Nummeret *Gorgeous* fra den nye plade er tilegnet mindet om Jeff Buckley. Fascinationen er ikke til at tage fejl af, og den blev ydermere forstærket, da Kasper sammen

med Buckley-bassisten, den dansk/amerikanske Mick Grøndahl, optrådte til en hyldestkoncert i Vega sidste år.

- Jeg var så heldig at hænge ud med ham en uge i sommer, hvor vi væltede rundt i byen, skrev sange og snakkede. Det var en stor oplevelse og enormt lærerigt for mig. Både fordi han havde været så tæt på en af mine allerstørste helte, og fordi han havde en enorm erfaring, som var spændende at høre om. Vi fik faktisk et lille venskab op at køre, og han er en rigtig god fyr, men desværre har jeg ikke snakket med ham siden, men jeg har stadig hans telefonnummer og skal bare have ringet til ham.

Et eksisterende venskab med kollegaen Tim Christensen har til gengæld været holdt i hævd, siden de glade DM i Rock dage, hvor Dizzy løb med guldet. Til Roskilde festivalen sidste år kunne man sågar opleve Tim som gæst i Kashmirs livesæt. Det samme gør sig gældende på det nye album, hvor den talentfulde Tim står akkrediteret som forvalter af Mellotron og Wurlitzer.

- Vi er blevet skidegode venner med tiden og har musikalsk leget utroligt meget sammen. Derfor var det naturligt, at han kiggede forbi og lagde nogle ting på pladen.

- Han er ikke det nye Kashmirmedlem, fordi vi skal lave vores ting og Tim skal lave sine egne ting. Tim er et kæmpestort talent, som skal have lov til at gøre tingene efter sin overbevisning. Jeg tror, at jeg ville være en kæp i hans hjul, selv om mange folk har sagt, at os to sammen ville være en fantastisk kombination. Vi har da også talt om det, men det har kun været i sjov.

Det tidligere Dizzy-medlem er heller ikke med, når Kashmir den 11. marts drager på turné med *The Good Life*. Her vil keyboardfladerne blive varetaget af en svensk fyr ved navn Henrik Lindstrand. Kasper, Mads og Asger tager sig af sensationen. Publikum kvitterer med applaus. Sådan er det. Respekten er intakt.

THE GOOD LIFE - NUMMER FOR NUMMER

Mom In Love, Daddy In Space

(bring your soul/and your Beach Boys records/I can't stand to have you here)

- Et nummer, der kom meget sent i processen, og som overraskede os alle sammen. Et melankolsk nummer med en tekst, der kan være svær at gennemskue. Den handler om at blive smidt ud hjemmefra. Hvis man ikke kan leve under betingelserne, må man tage sine rådne Beach Boys-plader og skride ad helvede til.

Make It Grand

(you'd make it grand out there/but I always find you here)

- En spøgelsesagtig sang om de gode ting, der foregår udenfor ens dør. Skrevet til en ven, der brugte for meget tid på at ligge derhjemme og ryge bong og se Eurosport. Det gør han ikke længere, så måske har sangen givet ham et spark i røven.

Lampshade

(to judge from the fence around his house/he must love all his children)

- Et omfattende nummer, inspireret af forskellige historier, som jeg har hørt. Blandt andet et digt, der hed *Lampeskærmen*, som en af mine gode venner skrev. Også inspireret af en historie om en far, som man troede var helt fantastisk, men viste sig at være det mest ubehagelige dumme svin. Om hvordan det ser ud på ydersiden, men ikke er det.

Graceland

(40.000 millions/and a Rolls Royce engine/couldn't take me anywhere)

- En mere let sag, der handler om at være et afstumpet røvhul, og om at ønske sig et andet sted hen.

New Years Eve

(I've lost my faith/in New Years Eve)

- Jeg har haft mange dårlige nytårsaftener. Man tror, man skal have det fedt, feste og more sig, men klokken tolv har man glemt, hvad det er, man fejrer. Det er ikke min favoritaften.

It's Ok Now

(don't hang on/just because you can)

- Det sidst ankomne nummer, som jeg sammen med Tim (Christensen) nåede at lave en demo af, inden vi tog til USA. Sangen handler om, hvor pinefuldt det er at tage af sted, men hvor mere pinefuldt det er at blive.

En af mine gode venners mor var syg af kræft, og jeg lærte hende bedre at kende, da jeg flyttede fra min kone og boede rundt hos mine venner. Paradoksalt nok døde hun af sygdommen den dag, nummeret blev færdig. I stedet for spillede jeg det til begravelsen.

Miss You

(I miss you all the time/though you sit next to me)

- Et nummer, vi har spillet live. Et knapt så stille nummer med en indlysende tekst.

Mudbath

(and it scares me to death)

- Skrevet en nat, hvor de andre var gået i seng, og jeg egentlig havde lovet at skrive teksten færdig til et andet nummer, men det blev i stedet til *Mudbath*. Da vi skulle skrive en tekst, tog jeg en ordbog og slog op på en vilkårlig side, og det ord, hvor fingeren landede, skulle sangen hedde. Det blev til "Mudbath". Hvis den landede på ordet "cunt", havde vi skrevet en tekst om det.

Gorgeous

(it's only fair to die from cancer/when you're old enough to say your old)

- Den handler blandt andet om mit forhold til Jeff Buckley. Om hvorfor folk skal skride, når de er så fede. Er det så fedt at forsvinde? Det er ikke fair at dø af kræft i en tidlig alder, som min vens mor gjorde det.

Kiss Me Goodbye

(wet my lips one last time)

- En rimelig hardcore smadder farvelsang, hvor jeg siger farvel til min kære. Måske på en lidt aggressiv måde, men ganske ærlig.

SOUND

MUSIKERMAGASINET

CHECK

Nyt nummer ude nu!!

JUNI - JULI 1999
KR. 40,-

Suede
- er ikke bare Brett Anderson

Kashmir
Bagom det gode liv

Cardigans
De eneste stjerner fra Jönköping

Gratis plug-ins!
Guide til Internet-jagten

Line 6 POD,
røvformet,
eller ej?

Maya Albana Blachman og Winding

Frankfurt '99 messe-reportage • Mark King, 10 år efter Level 42 • Stortest af studie-mikrofoner • Status- og Washburn-guitarer • Rørtoppe fra Peavey og Trace Elliot • Lydmoduler fra Yamaha og E-Mu • Sherman Filterbank - en rumrejse i lyd • Dødstrusler til Soundcheck... re...

Jaf! Jeg vil gerne have leveret SOUNDCHECK direkte til døren sammen med en CD og samtidig spare penge.

**ABONNÉR PÅ SOUNDCHECK
OG FÅ EN CD OVEN I HATTEN!!**

1 år Jeg modtager 6 numre á 40, + CD Kr. 240,-
- Specialrabat 139,-
Jeg betaler kun 139,-
240,-

2 år Jeg modtager 12 numre á 40, + CD Kr. 480,-
- Specialrabat 139,-
Jeg betaler kun 239,-
380,-

6 numre + CD

12 numre + CD

NAVN: _____

ADRESSE: _____

POSTNR./BY: _____

CD: Suede - Head Music Maya Albana - Maya - Albana

Sendes ufrankeret. Modtageren betaler porto.

SOUND
MUSIKERMAGASINET
CHECK

+++ 2578 +++
Sjællandsgade 92
8000 Århus C

Punk

Floyd

Hvis albummet *Blur* fra 1997 var det første spæde skridt væk fra ironisk, ærkebritisk cockneypop frem mod amerikansk undergrundsrock - har **BLUR** denne gang taget et regulært hovedspring. Elskede du *Country House* vil du hade *13*.

Af Henrik Tuxen

lad det være sagt med det samme. Blurs aktuelle album *13* er (mindst) den bedste internationale udgivelse siden Radioheads to år gamle *O.K. Computer*. I øvrigt en plade, der har været varslet længe. I outroen til Monty Python's uforlignelige Beatles parodi *The Rutles*, fortæller en piercet og ekstravagant Dirk McQuickly (a.k.a. Paul McCartney) om sit nye band i tiden efter Rutlemania - Punk Floyd. Men ikke en lyd skulle vi høre før en spæd forårsdag i 1999, hele 21 år senere. Dirk har personligt for travlt med at prædike økologi og passe sin hedengangne kones gravsted og har af samme grund trukket sig fra projektet. I stedet har han videregivet hybriden til fire hippier i 30-års alderen med permanent morgenhår. De har i øvrigt for vane at kalde sig Blur.

Lange, udflippede, psykedeliske lydflader vælter rundt i boblende musikalske hashtåger, der i sig selv er en indlæggelse på Skt. Hans værdig. Infernalsk larmende, lynhurtige støjguitarer brager nådesløst igennem et par tilsyneladende eksploderede højttalere, for senere at munde ud i løsrevne absurde lyd effekter, vokale stumper, ældgamle keyboard lyde og top-tunede elektroniske samples. Alle musikalske regler om form, struktur og indhold kasseres på det skammeligste - Punk Floyd.

Blurs skødesløse og totalt uforudsigelige stil er ikke kun forbeholdt de musikalske udskjelset, men er nærmere at betragte som en livsstil

eller attitude. Musikalsk set ganske formidabelt, i interview-situationer et mareridt. At et velsoigneret Blur-medlem en dag vil sidde med ryg på en stol og svare koncentreret på spørgsmål i et helt kvarter, er nogenlunde lige så sandsynligt som at Nethanyahu konverterer til Islam og bliver aktivist i Hamas.

Da GAFFA møder guitaristen Graham Coxon og trommeslageren Dave Rowntree, foregår interviewet delvist henslængt i en sofa eller siddende på gulvet - dvs. når Dave ikke er i færd med at undersøge, hvorvidt en fjernstyret legetøjsbil kan forcere et ryatæppe-terræn og Graham ikke er beskæftiget med at fordybe sig i en gammel hebraisk bog. Duoens verbale udgydelser veksler mellem skarpe iagttagelser og ren volapyk. Daves replik fra sidstnævnte kategori indleder seancen.

Beck sagde at han gik til Odelay som et lydprojekt. Hvordan vil du beskrive jeres tilgang til 13?

- Sagde han det; "what a wanker".

I skovens dybe stille ro

Det begynder godt. Kanon idé at stå op kl. 5.00 om morgenen, haste til Kastrup for at nå dagens første fly, tilbringe det meste af formiddagen i en trafikprop, for til sidst at lege med biler og snakke sort med to tågenakker i en afsides beliggende London-forstad. For at gøre idyllen komplet brillierer guitaristen Graham Coxon med sit fravær de første 5 minutter.

På *13* demonstrer Dave Rowntree at han er en fortræffelig trommeslager, men Coxon er med al respekt af

en anden kaliber.

Forsanger, sangskriver, "prettyboy", fodboldfan, keyboardmand - Damon Albarn - har fra Blurs start været mikrofonernes og kameralinernes magnetiske + pol. Men med årene er bandets musikalske hierarki, blevet noget mere "blurred". Graham har hverken bayface eller dådyrøjne, men bruger kassebriller og er bleg og ranglet efter et årelangt alkoholmisbrug. Til gengæld har han sat sit eftertrykkelige aftryk på specielt de sidste to Blur plader, og Graham Coxon er et godt bud på Europas mest innovative og inspirerende rockmusiker i dag.

Som så meget andet har Blur altid været konflikternes holdeplads, eksternt som internt. På trods af, at Damon har kaldt Graham "sin generations mest talentfulde guitarist", er aksen Graham - Damon ingen undtagelse. Graham har tidlige stået fadder til offentlige udtalelser som "det første han (Damon) sagde til mig var, at hans sko var dyrere end mine" og "hvis Damon fortsætter med sin evindelige snak om fodbold og side 3-piger er det eneste vi nogensinde vil blive associeret med - jeg hader fodbold og side 3 piger."

Efter *The Great Escape* kunne verbale udgydelser ikke længere gøre det. Britpop-krigen

Blur må desværre skuffe de mange teenage-piger, som har tapetseret sine værelser med pop-idol plakater af Damon gennem årene. Den nuværende musikalske kurs er ufravigelig. Når man først har forladt pop er der ingen vej tilbage.

mellem Blur og Oasis (som bassist Alex James og Damon Albarn var flittige leverandører til) kørte på sit højeste og Coxon truede med at forlade bandet øjeblikkeligt, hvis ikke attituden og den musikalske stil blev lagt markant om. P.t. har Blur travlt med at lægge låg på et vedholdende rygte om at *Blur*, og specielt *13*, i bund og grund er at betragte som værker fra Grahams hånd. Ikke desto mindre er det et faktum, at det var Graham som trak Blur i en eksperimenterende retning, hvor Damon indtog rollen som den britiske popdreng. Graham forsøger sig i dagens anledning som diplomat:

- Ja, sådan var det oprindeligt. Damon var meget interesseret i popmusik, melodier og sange, hvilket jeg var ved at blive særdeles træt af. Jeg begyndte at interessere mig mere for ting som inspirerede mig som guitarist (læs: bl.a. Pavement og Tortoise, red.) På det sidste album (*Blur*) prøvede jeg vel at trække musikken lidt i retning af grotesk amerikansk punk, eller en eller anden form for interessant alternativ musik. Jeg tror ganske enkelt at vores interesse for popmusik for-

svandt og Damon besluttede sig for, at den musik jeg hørte egentlig var ret interessant. Vi for vild i skoven for at se, om vi kunne mødes i lysningen et sted. Og jeg vil tro at dette album er os, der mødes i lysningen.

Coxon kokser

Og de levede lykkeligt til deres dages ende. Poesi à la Coxon. Samme Graham har dog ikke evnet at passe specielt godt på sig selv. Som 14-årig blev han protest-vegetar og indlagt på psykiatrisk hospital for fejlernæring. Han drikker som Keith Richards og har et jernhelbred som Boris Jeltsin. En kombination der indtil videre har givet ham flere blødende mavesår,

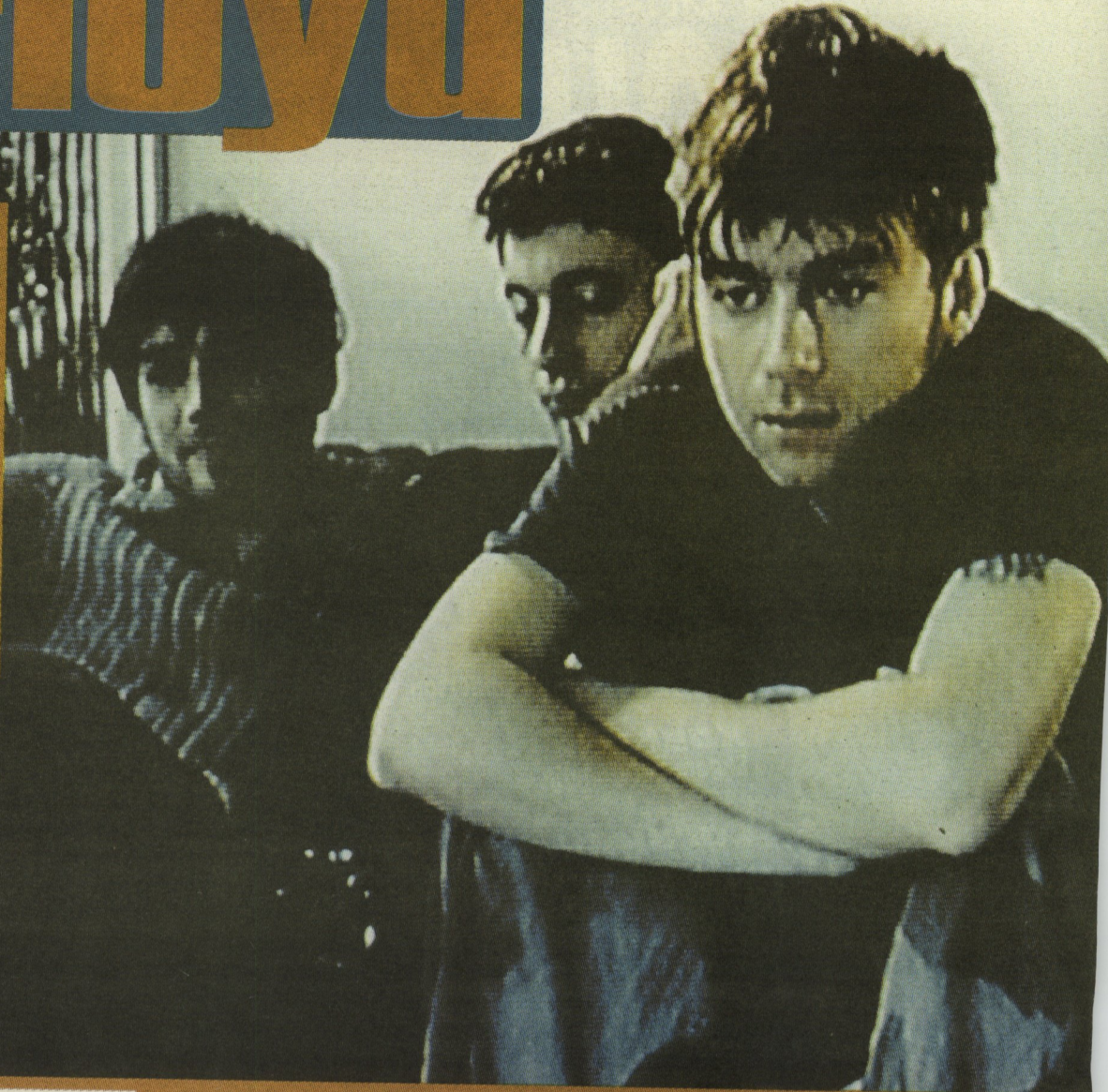
impliceret ham i trafikuheld og talrige offentlige skandaler. På *Blur* sang han den selvbiografiske *You're so Great*, med åbningslinien "Sad, drunk for Poorly". Lægerne gjorde ham opmærksom på hasardspillet med døden og satte ham stolen for døren året efter. Graham (som er født og opvokset på et militærhospital i Tyskland) parerede pligtopfyllende ordre. Men efter et halvt års tid på vandvognen lader rygterne vide, at Graham har fået et solidt greb om flasken igen. Direkte adspurgt om et aktuelt selvportræt, vrider Coxon sig 180 grader: - Glad, ædru og yt, jeg ved ikke. Frasen "Sad, drunk for Poorly" var skrevet ud fra en ædru hjernes synspunkt.

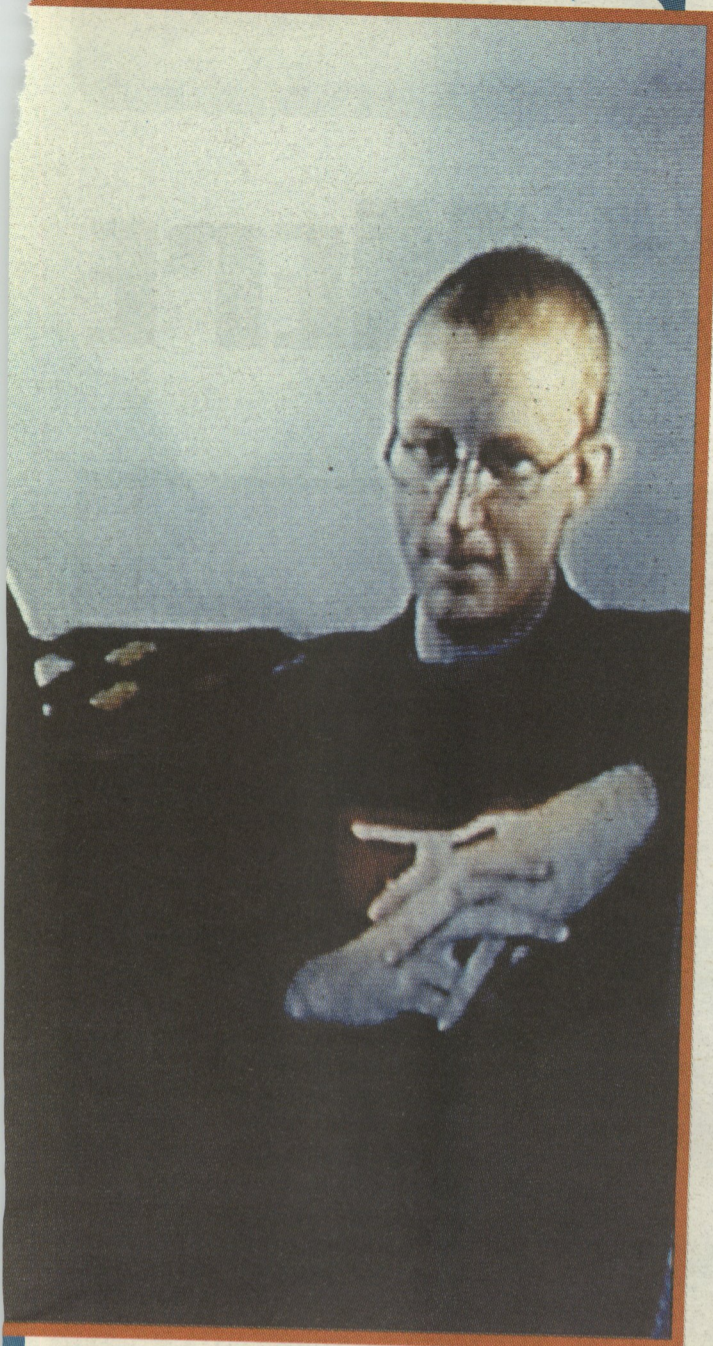
Blur om britpop

Dave: Jeg kunne se det humoristiske ved det hele, hvis det var fortid. Men vi bliver konstant stillet spørgsmål som "I var lederne af Britpop-bevægelsen, og nu har i vendt det ryggen". Det er ganske enkelt en fundamental misforståelse af, hvilken rockbaggrund vi kommer fra.

Graham: Da begrebet blev opfundet havde vi allerede forladt den.

Dave: Jeg ville opleve det virkelig frustrerende at blive husket som trommeslageren fra det band, som ledte en bevægelse, jeg intet havde med at gøre.

Idéen med de tre ord beskriver et job eller en tilstand. For den næste linie handler om kaffe, så hvor langt kan man gå, olivenolie, koffeinfri kaffe, danskvand!! Klokkeklart. Pas nu på, der ligger allerede rigeligt med Cobains, Hendrixer og andre guitarister på den globale rockkirkegård.

Med lidt større overbevisning i stemmen fortæller Graham at det (hårdt prøvede) personlige forhold mellem bandmedlemmerne er godt i dag. - Faktisk har det aldrig været dårligt. Da det fremstod som dårligt, var det ikke så meget på grund af os som mennesker og vores personlig relationer. Det var hele presset udefra og hele den store tykke dyne af frustrationer, som fik os til at angribe hinanden. Vi gik fra at være venner der havde det sjovt sammen... (på nær Alex har Blur-medlemmerne spillet sammen siden de tidlige teenage-år, red.)

- Til at være svorne fjender, indskyder Dave, - Til at blive seriøse omkring musik sammen og så for en tid nærmest at blive reduceret til forretningsforbindelser. Sådan var det omkring *The Great Escape*, men så stoppede vi op og begyndte at tænke på os selv og sagde stop. "Det er mit liv, jeg vil ikke spille musik, jeg ikke kan

lide", og sådan blev det, konkluderer Graham.

Er jeres personlige venskab vigtigere for jer, end det at spille musik sammen?

Graham svarer efter en længere pause.

- Nej.

Latteren vil ingen ende tage.

Kollektivet

Der er absolut på sin plads at fremhæve Graham Coxon,

Graham om sit soloalbum

- Det var som en nødvendig forårsrengøring inden vi skulle i gang med det nye Blur-materiale. Jeg ville koncentrere hver eneste hjernecelle om Blur og ville ikke have en masse små mærkelige sange og lyde til at genere mig, de skulle ud af systemet. Jeg brugte kun fem dage på at lave pladen, men jeg er glad for resultatet. Jeg havde ikke planlagt at udgive musikken, men blev tilrådet at gøre det, hvilket jeg ikke fortryder.

men han er bestemt ikke alene om det imponerende resultat. Damon Albarn har forladt den skæve ironiske distance, til fordel for et mere personligt, sårbart og ærligt udtryk. Tekstuniverset kredser primært om Damons brud med Elastica-kæresten Justine Frishmann. Et 8-årigt langt forhold, der efter sigende led skibbrud på grund af Justines eksperimenter med heroin og hendes mange 'hyggemiddage' blandt andre med eks-

kæresten Brett Anderson.

Bassisten Alex James og Dave Rowntree yder også et glimrende bidrag, og *13* er i allerhøjeste grad et band-album.

- Alle slapper mere af nu og tingene fungerer mere kollektivt i dag. Vi er ikke så territoriale over for hinanden, det er der ingen grund til at være. Det har vi nok haft en tendens til tidligere i forhold til at etablere en identitet, men i dag har vi selvtillid nok til bare at gøre det, vi har lyst til, fortæller Graham.

13 er indspillet mere løst og bevidst tilfældigt end hvad Blur har for vane. Hvilket ikke mindst hænger sammen med at bandet denne gang har arbejdet med den elektroniske "freak" William Orbit. En mand der senest har sikret sin pension ved at producere Madonnas *Ray of Light*. Graham fortæller:

- På den sidste plade var der nogle enkelte stykker, hvor vi sad og jammede, hvilket vi ellers aldrig har gjort tidligere. Denne gang har vi jammest væsentligt mere. William Orbit har styret computeren og fået styr på samples etc., mens vi har siddet og spillet, så vi har næsten ikke spildt noget tid.

På trods af at *13* er 66 minutter lang og har særdeles mange inputs, er det gået stærkt. Store dele af albummet er indspillet på 1 1/2 uge i et lille studie ved navn *13* (er der en klokke, der ringer? red.)

- Det er et lille studie i en gammel bus-station. Et sted hvor vi starter næsten alle vores indspilninger. Rummet er af en eller anden grund velegnet til at transformere vores fælles tanker til lyde. Selvom det lille studie er et gammelt bekendtskab står tingene primært i forandringens tegn for Blur, fortæller Dave:

- At lave denne plade har været som at starte forfra igen. Vi har slettet alle de

cockneyrutiner vi, har bygget op gennem alle årene, og så er det den første plade vi ikke har lavet med Stephen Street. Vi kendte ikke andre måder at arbejde på end Stephens måde, og William havde aldrig arbejdet med et band tidligere. - Stephen er typen som forsøger at få dig til at spille hvad han har hørt inde i sit hoved, hvor Williams filosofi mere har været at sætte os op, udpege en retning og så ellers

bare filtrere det, der foregik - mere end at forme musikken, supplerer Graham.

Og her må vi desværre skuffe de mange teenage-piger, som har tapeteret deres værelser med pop-idol plakater af Damon gennem årene. Den nuværende musikalske kurs er ifølge Graham ufravigelig. - Når man først har forladt pop er der ingen vej tilbage.

Det evige kommercielle selvmord

Parklife og *The Great Escape* står som to ærkebritiske milepæle i nyere engelsk kulturhistorie. De er belæsset med priser og udmærkelser og har begge solgt på den rigtige side af 2 millioner eksemplarer. Til gengæld har amerikanerne ikke villet røre ved dem med en ildtang. Den britiske presse modtog opfølgeren *Blur* med en vis uro - hvad var idéen med at britpopkongerne lavede alternativ amerikansk punk? Idéen viste sig at være god nok. Den Nirvana-inspirerede single *Song 2* råhittede globalt, og alt i alt er *Blur* bandets største kommercielle salgshit til dato. Men hvad sagde pladeselskabet denne gang til den fuldendte psykedeliske transformation? *13* består ikke ligefrem af en perlerække af hitsingler...

- Du vil blive overasket over hitliste potentialet på dette album, snerrer Dave hurtigt.

- Det var præcis det samme sidste gang, erindrer Graham *Men der alligevel langt fra 13 til klassiske britiske albums som Parklife og The Great Escape.*

- Det er let at kigge tilbage og sige, at det var klassiske britiske albums, men da de udkom mente folk at vi var blevet vanvittige. Det var første gang at begrebet kommercielt selvmord blev sat i forbindelse med os. Folk fra pladeselskabet kom ned i studiet og blev dybt urolige. Der var seriøs snak om, at de ville droppe os. Specielt *Parklife* blev anset som det værste lort, og det med "klassisk britisk" var der ingen, der snakkede om på det tidspunkt, erindrer Dave.

- Vi har et godt forhold til pladeselskabet, vi skjuler ingenting. Når man starter som band, er pladeselskabets ens vejledere og lærere. Hvis du overlever vender rollerne om; du bliver deres lærere og de respekterer dig, hvilket ganske utroligt er sket for os. Det er som at besøge sin familie efter at man er flyttet hjemmefra. Attituden er lidt bedre, end da du rent faktisk boede der, filosoferer Graham.

- Lidt som, "du er en mand nu, "Have a Cigar" (sagde vi punk eller pink? red.), opsummerer Dave.

Ingen tvivl om at Blur er blevet musikalsk voksne, til alle musikskeres udelte fornøjelse. Rent menneskeligt kniber det dog stadig en smule.

BLUR DISKOGRAFI

Af Morten Bagai

Leisure (1991)

(Food/EMI)

Debutalbummet er tydeligt påvirket af de foregående års Manchester-baserede indie-dance. Det høres bedst på singlen *There's No Other Way* - Blurs gennembrudshit - og det er ikke altid lige kønt. Overordnet en temmelig usammenhængede affære, der dog indeholder en af katalogets oversete klassikere i form af nummeret *Fool*.

GGGGGG

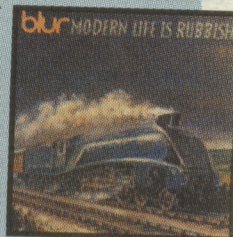

Modern Life Is Rubbish (1993)

(Food/EMI)

Så er der mere gods i toeren, der viser Blur i offensiven for den nationale musikidentitet på en scene, hvor de engelske islæt mere eller mindre er kvalt i amerikansk grunge-dominans. *Modern Life...* er et klassisk koncept-popalbum, der trækker tunge vekslere på den samlede britiske pop-historie - fra Beatles, Bowie og The Kinks til punkens rå eksplosivitet - men samtidig formår at skabe sine egne store melodier som *For Tomorrow* og *Chemical World*. Det første og det eneste nødvendige britpop-album.

GGGGGG

Parklife (1994)

(Food/EMI)

Parklife blev Blurs kommercielle genembrud med mega-hittet *Girls & Boys* som den store katalysator. Albummet indeholder dog masser af andre gode, intelligente popsange som *End Of A Century* og *This Is A Low*. Stilen og budskaberne er de samme som på *Modern Life...* i en lidt mere poleret udgave, der i længden bærer en smule præg af, at pointen allerede er affyret en gang tidligere med større kunstnerisk vægt.

GGGGGG

The Great Escape (1995)

(Food/EMI)

Med dette album var Blur/Oasis-hysteriet på sit højeste, og *The Great Escape* er lyden af et band, der allerhelst vil væk fra det hele. De fleste er sangene er indelukkede og svært tilgængelige - både tekstmæssigt og musikalsk - hvilket dog kontrasteres kraftigt af den lalleglade single *Country House*. Valget af netop det nummer illustrerer ganske godt det paradoks mellem kunstnerisk ambition/integritet og masse-appel, der synes at være til stede i hele bandets karriere.

GGGGGG

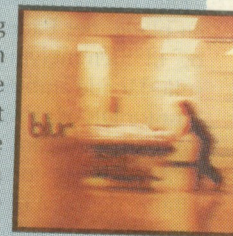

Blur (1997)

(Food/EMI)

Efter to års pause tager Blur chancen, og visker tavlen ren efter britpop-fadæsen med et album, hvor kvartetten tydeligere end nogen sinde før bekender sig som et avantgarde-rock orkester med større appetit på amerikansk slacker-rock á la Pavement end på The Jam. Den forvrængede og støjende lyd bærer i høj grad guitarist Graham Coxons signatur, og han tager også mikrofonen på lo-fi perlen *You're So Great*, der sammen med den trippede *Death Of A Party* er pladens bedste. Et modigt album, der dog ironisk nok indeholder bandets største single-hit til dato i form af Nirvana-pastichen *Song 2*.

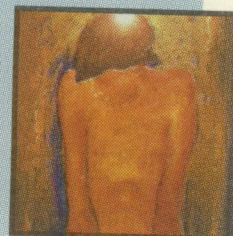
GGGGGG

13 (1999)

(Food/EMI)

Læs anmeldelsen på side www.gaffa.dk

Mixmaster Med Mere

Mix Master Morris / Tech II
lørdag kl 02:30

- Whauw, nu skal du bare høre her, det er simpelthen det vildeste! Jeg har lige lavet mit første interwiev med en kinesisk radiostation, de vil have mig til at spille på den kinesiske mur, Jesus Christ! Det er det, jeg altid har sagt. Det tager altid en del tid for publikum at fordøje musikalsk nytænkning, tag folk som Steve Reich og Philip Glass...

En forrygende orkan af en ordstrøm, der kommer med en sådan fart, at man knap nok når at få præsenteret sig selv er, hvad man udsætter sig selv for ved en samtale med Mixmaster Morris a.k.a. Irresistible Force. Salven er typisk for den selvsikre, men hele tiden ironiske Morris. Han har med faste meninger om alt mellem himmel og jord og en ikke altid lige konventionel musik udviklet sig til en instution inden for den elektroniske musik. Siden debuten på pirat-radio i 1985, hvor han sammen med Coldcut forudså breakbeats som fremtidens musik, har han været involveret i alkens projekter med produktion af elektronisk musik som fællesnævner. Derudover står han, foruden at skrive i adskillige musikmagasiner rundt omkring på kloden, krediteret som arrangør af utallige arrangementer, senest klubben Nubient, der tæller blandt andet Luke Vibert og Claude Young som DJs.

Ambient genopstandelse?

Med sit enmandsprojekt Irresistible Force har Morris siden debuten i 1987 stået for en chill out-musik, der hele tiden har formået at være på forkant med udviklingen. Hans nye album *It's Tomorrow Already* tilsætter genren både minimal kompositionsmusik og breakbeats og lyder, som om den vil mere end konventionel ambientmusik.

- Den ultimative udgivelse for mig ville være en plade, der både ville kunne bruges af DJs og til hjemmelytning. Mine tidligere, mere stillestående ambientplader har været ret hård kost for DJs at presse ind i deres sets. Med *It's Tomorrow Already* har jeg ved at tilsætte flere breakbeats forsøgt at lave et chill out-album, der også henvender sig til klubscenen. *Du føler dig måske ligefrem presset til det, nu hvor stort set alle benytter breakbeats?*

- Nej, jeg har faktisk været med fra starten; allerede da jeg i 1985 lavede radio med Coldcut forudså vi, at man i fremtiden ville lave musik ud af musikhistoriske bidder frem for traditionelle instrumenter. Sampling er nu blevet en konventionel ting inden for musikken - selv Rolling Stones bruger breakbeats. På trods af Irresistible Forces nye tiltag må musikken dog stadig rubriceres som ambient, om end i en mindre stillestående udgave. Denne genre er efter et par meget hypede år i starten af årtiet blevet mere og mere marginaliseret, men ifølge Morris er det snart tid for en revival -

Ambient gik fra at være en glad og livsbekræftende genre til at være dyster og lukket om sig selv.

Folk vil selvfølgelig ikke betale for at blive deprimerede, så de vendte ambientscenen ryggen, og lige så stille gik den i opløsning. Set i bakspejlet var det en god ting, for alle de, der bare var med for pengenes skyld forsvandt. Nu er scenen rensset og klar til en ny start.

Er det her så pladen, der skal vække den positive chill-out musik til live på ny?

- Nu må vi se, men det lader til, at ingen andre tør lave en positiv ambient-plade for øjeblikket. Når den nu sælger helt vildt, så begynder alle med garanti at lave den slags plader igen. Det er vigtigt for musikken, at der er nogen, som tør gå mod strømmen, især inden for min branche, hvor folk opfører sig som lemminger. Når en laver noget genialt, følger resten gladeligt efter - desværre ryger de fleste ud over skrånten.

Som man nok kan fornemme, er Morris ikke bleg for at lange ud efter sine kolleger. På den anden side har han, modsat andre åndsfæller, noget at have sin kritik i. Trods, eller måske nærmere på grund af, et kompromisløst musiksyn, hvor genreskift og variation hele tiden køres mod det ekstreme, er respekten omkring Morris både som DJ og musiker steget støt gennem hele karrieren.

- Jeg har fra begyndelsen af valgt ikke at lægge mig fast på en genre eller scene; tværtimod har jeg altid sat variation højt. Det fleste

DJs er overspecialiserede i en genre, hvilket gør, at deres karriere sandsynligvis vil blive relativ kort, da deres popularitet vil følge scenens livsforløb. Når tiderne så skifter, hvilket de jo som bekendt ofte gør inden for elektronisk musik, bliver det svært at fortsætte, hvis man ikke kan tilpasse sig. Med en samlig på omkring 20.000 plader kan jeg som DJ gabe over de fleste stilarter, hvilket gør mig i stand til at spille på stort set alle klubber over hele England.

Det virker nu ikke som om du lefler for de enkelte steder du spiller, hvad genrevalg angår?

-Nej, ikke specielt. Sets, hvor numrene ligger i det samme tempo, er kedelige og forudsigelige. Det kunstnerisk udfordrende som DJ ligger i at være i stand til at lave et flow på trods af skift i både stil og hastighed.

Lyden af i morgen i dag

Gennem hele Morris' virke, både som DJ, musiker og skribent, aner man en konstant skelen til musikhistoriens pionerer. Dette gør sig i særdeleshed gældende på *It's Tomorrow Already*. Med ambiente klangflader, tilsat samlinger af alt fra Stevie Reich til Courtney Pine, opstår der på beundringsværdig vis en kobling mellem nutidens teknologi og musikhistoriens banebrydere.

- Jeg er selvfølgelig inspireret af musikhistorien, men interesserer mig dog kun for det virkelig geniale, det vil sige ting, der er tyve år

gamle, men stadig lyder, som om de var lavet i morgen. Stevie Reich er jeg ret begejstret for, og han må betegnes som en af de mest succesfulde og spændende komponister i dette århundrede. Jeg så ham live i 1983, og det ændrede mit syn på musik. Fordelen ved at opleve denne uhyre minimale musik, hvor der stor set intet sker, er, at den hverken kan slukkes for eller ignoreres. I starten virker musikken ret kedelig, men efter et stykke tid begynder der virkelig at ske underlige ting i dit hoved. Det er det samme med Warhols 12-timers film, som man bliver nødt til at se fra start til slut for at få noget ud af. Folk som Warhol og Reich har ikke altid har nydt den anerkendelse, der hviler på dem nu, i sin tid blev de vel nærmest betragtet som vanvittige. *Det er måske generelt, hvis man tænker i nye baner som dem?*

- Jeg regner da med at være multimillionær om 20 år - nej, men jeg må indrømme, at det er svært, men absolut også det mest spændende, at udforske, hvad der sker, når en barriere nedbrydes. De mest spændende ting sker altid, før den specifikke genre eller scene rigtigt når at etablere sig. På det tidspunkt er der nemlig ingen regler, og derfor er man selv nødt til at definere dem. Senere kommer så eksperter og anmeldere til og fortæller, hvad du skal og burde gøre, hvilket indikerer, at det er tid til at starte forfra igen!

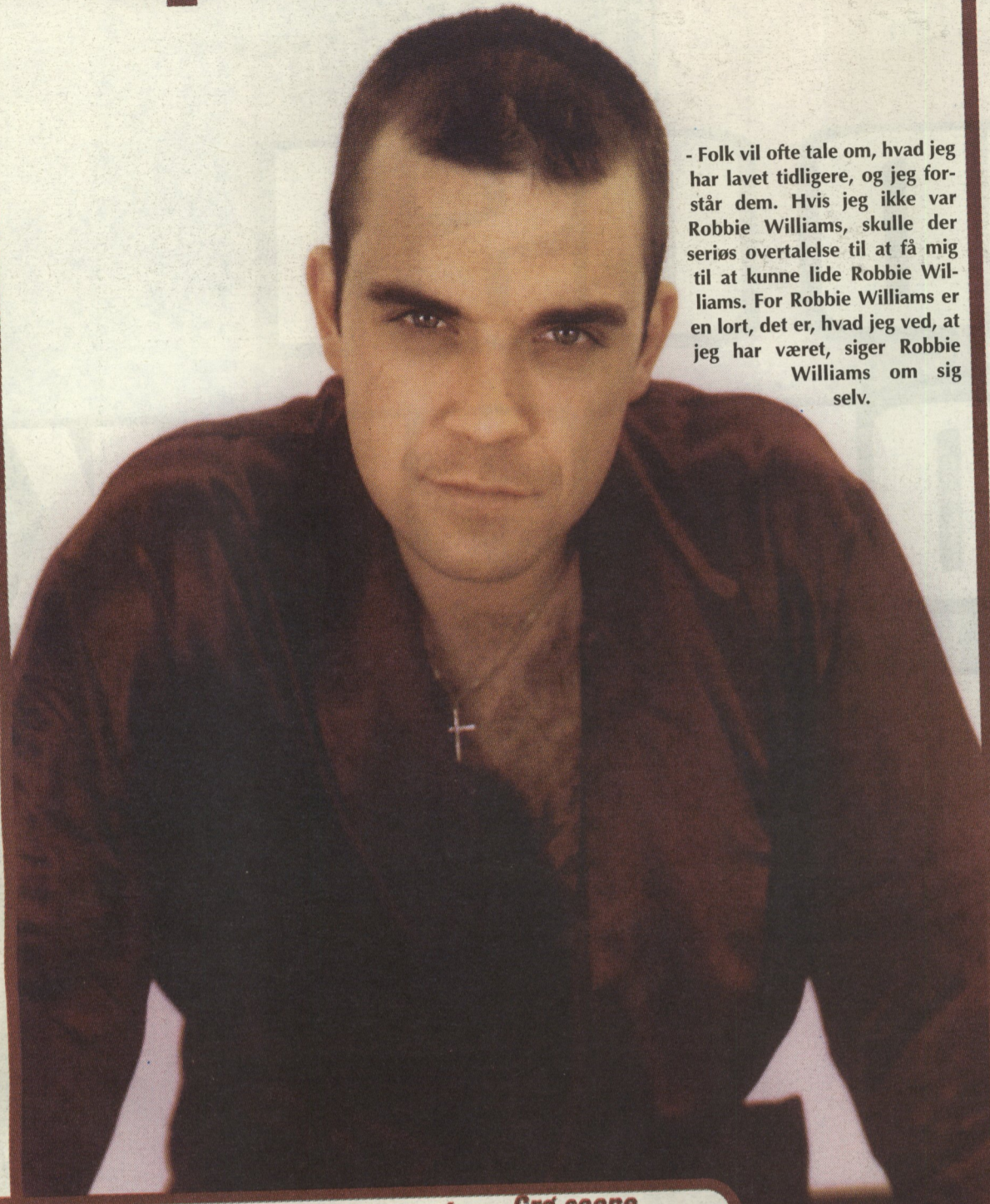
Morten Jensen

FIND OS I TEKNOLOGISK OMRÅDE

MUSIKMAGASINET
GAFFA

Poprebel forlanger respekt

- Folk vil ofte tale om, hvad jeg har lavet tidligere, og jeg forstår dem. Hvis jeg ikke var Robbie Williams, skulle der seriøst overtalelse til at få mig til at kunne lide Robbie Williams. For Robbie Williams er en lort, det er, hvad jeg ved, at jeg har været, siger Robbie Williams om sig selv.

Robbie Williams /

**Grø scene
fredag kl 22:00**

Af Henrik Tuxen

Det er ikke kun i musikbranchen at stjernerne bliver yngre og yngre. Film- og sportsindustrien kan tale med om 8-årige hovedrolleindehavere og 12-13-årige gymnastik- og tenniskomenter. Et fællestræk for de mange børne- og ungdomstjerner er, at det som regel går dem ad helvede til bagefter.

Fænomenet er ikke af nyere dato. Ikke desto mindre har musikindustrien virkelig skruet op for "designerpop"-blusset de seneste år. Pige- og drengegruppe-skabelonerne ligger klar på reklamebureauernes skriveborde - modellerne håndplukkes til de indstuderede roller, køres benhårdt et par år og skiftes planmæssigt ud med "the new kids on the block", for selv med turbøhastighed at ryge ud i den evige glemsels tågebunker.

Take That har været den suverænt bedste forretning blandt "drengegrupperne" i 90'erne. Men i takt med at (pre-)teenage-piger en masse ribbede legetøjsbutikker for Take That-dukker, -sengetøj og -plakater, var "Baby Robbie" for alvor i gang med at likvidere gruppens blankpolerede facade. Tungen på vægtskålen var hans sejlede sceneoptræden med Oasis på Glastonbury Festivalen i 1995, hvor champagnen og den "grønne bønne" flød i metermål.

Efterfølgende hang pigerne stortudene i telefonerne til de hasteoprettede "selvmords-

Han erkender blankt, at han blev valgt til Take That på grund af sine smækre røvballer, ikke er musiker og en halvdårlig sanger. Englands største popstjerne, **ROBBIE WILLIAMS**, udsender nu sit andet soloalbum *I've Been Expecting You* og fortæller GAFFA, at det er kanon - kan det nu også passe?

linjer" (ikke alle nåede det) - og for Robbie bød den følgende tid på bitter strid med bandmedlemmer og pladeselskab, afvænningsklinikker og en solokarriere med eskalerende fart mod nulpunktet. Robbie Williams havde så godt som gennemført den obligatoriske rutschetur fra feteret ungdomstjerne til ramponeret ringvrag, men pludselig vendte bøtten.

Ikke nok med, at *Angels* grovhittede og hev albummet *Life Thru A Lens* ind på den engelske Top 10 - hvor den nu har været i hele 1998 - Williams fik samtidig skovlen under et mere modent publikum, gav konkurrenterne baghjul på årets Glastonbury Festival og røg fra Bravo og Smash Hits til forsiderne af NME og Q Magazine - hvad er hans hemmelighed? - Ærlighed, en god popsang og evnen til få folk til at le. Så har jeg opdaget, at folk synes, jeg er interessant at kigge på. Jeg er åbenbart en god type, selvom jeg også kunne fortælle dig hundredvis af ting om alle de fejl, jeg har. *Din solokarriere var tæt på at klappe sam-*

men. Var du selv overbevist om, at succesen ville komme?

- Der er ikke garanti for noget, bortset fra døden. Jeg var i et band med otte nr. 1 singler i træk og 20 millioner solgte albums, og i den første uge solgte mit soloalbum 12.000 eksemplarer. Jeg vidste, at jeg var i gang med at starte en helt anden karriere, at jeg var et andet menneske og en anden soloartist. Men det er interessant, hvor mange mennesker, som lover dig uendelig kærlighed og ikke køber din plade.

En fair deal

Du har været åben om dine svagheder, og dit privatliv er blevet endevendt i pressen. Har det gjort dig stærkere eller mere sårbar som menneske?

- Hvis du fortæller folk, hvad dine svagheder er og indrømmer dem, så er der ingen, der kan røre dig. Jeg har intet at skjule. *Hvad er fordelene og ulemperne ved at vokse op i offentlighedens søgelys?*

- Ulemperne er, at denne industri medfører, at du taler så meget om dig selv, at du til sidst ikke længere tror på dig selv og samtidig bliver ekstremt selvoptaget. Du mister totalt dit privatliv og bliver placeret på en platform hvor alle har ret til at sige hvad som helst om dig, hvilket kan være temmelig vanskeligt at kapere.

Fordelene er, at jeg som 24-årig er i en meget privilegeret position. Jeg skriver sange, som folk synger tilbage til mig ved koncerterne, hvilket vil sige, at jeg har opnået noget. Jeg rejser verden rundt ser en masse mennesker og steder og tjener styrtende med penge - alt i alt en

fair deal, vil jeg sige.

I begyndelsen føles det som en pris, man betaler, men nu er jeg blevet mere vant til det - I fuckin' hope I am - det er dit legetøj, som du kan lege med, og det kan være godt. Samtidig er det et liv, som bider sig selv i halen. Jeg hader at skrive autografer, men ville være meget ked af det, hvis ingen spurgte mig om det.

Den fødte entertainer

Er Robbie Williams ren underholdning, eller vil du gerne ramme folk dybere?

- Jeg tror, at pop er en meget ærlig ting, hvis du laver ærlig popmusik. Jeg er en entertainer og ikke en torturerer kunstner. Jeg ser hverken mig selv som musiker eller som nogen særlig god sanger. Det, jeg har, er evnen til at underholde folk og at skrive en god popsang - her er ikke tale om hjernekirurgi. Det, som jeg laver, er let at forstå, og jeg ønsker, at det skal være sådan. Jeg er 24 år gammel, og jeg tæn-

ker og handler som en 24-årig, og det er jeg glad for.

Er du den fødte entertainer?

- Ja. Da jeg gik i skole ønskede de fleste børn sig et nyt modeltog, en computer eller en ny BMX. Mit højeste ønske var, at jeg, efter hvad som helst en eller anden sagde, ville være i stand til at sige noget morsomt.

Du var en del på pub under indspilningen af Life Thru A Lens. Har du været mere involveret i produktionen denne gang?

- Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at jeg havde svedt blod og tårer over pladen, at jeg vidste, hvordan alt var sat op på mixerpulten, og at jeg hørte hvert eneste bas-take, som blev prøvet af - men det gjorde jeg ikke. Jeg skriver teksterne, og det, som jeg elsker, er de 1-2 timer, det tager at skrive en sang. Så har jeg Guy Chambers (producer, sangskriver) og Steve Power (producer), der ganske enkelt får tingene til at ske.

Er I've Been Expecting You en bedre plade?

- Ja, meget bedre.

Robbie Williams forlader glad og fløjtende Feltwaves hjemmebiograf. Og han har noget at have optimismen i. Tilsyneladende har han fundet lykken på privatfronten med sin forlovede, All Saints-cigaren Nicole Appleton - singlen *Millennium* har inden for den sidste måned ligget nr. 1 på såvel MTV's som den engelske hitliste - og med album-åbneren *Strong* har han sit hidtil stærkeste kort på hånden.

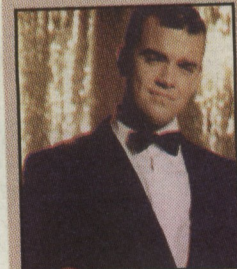
ROBBIE WILLIAMS OM...

Take That:

Jeg hader dem ikke lige så meget nu som tidligere. Tiden lærte mig en hel del om menneskets sande natur og en masse om, hvad jeg vil, og hvad jeg ikke vil - og hvem jeg vil og ikke vil have - i mit liv. Og for det er jeg taknemmelig.

Forskellen på Take That og Robbie Williams: Når jeg holdt en plade frem med Take That, var det udelukkende for pladeselskabet. Når jeg viser en soloplade frem i dag, er det for mig selv.

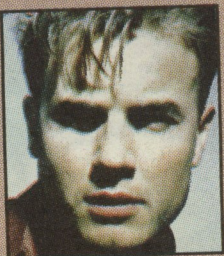

James Bond: Jeg har altid været vild med James Bond - og nej, jeg bliver ikke den næste 007. Jeg har en pigestemme, og ingen Bond har nogensinde talt med en pigestemme. (Nu

havde *Millennium* ellers lige kørt det hele i stilling, red.)

Oasis: De ændrede mit perspektiv på musikindustrien. Det var første gang, at det gik op for mig, at det var muligt at få og opnå noget, som man selv ønskede, og at man kan være det menneske, man har lyst til at være.

Gary Barlows Open Road: Jeg købte denne plade i går. Den er så elendig, at jeg omgående kræver pengene tilbage. (Robbie Williams til en sagesløs HMV-eksponent i London, maj '97 - han fik sine 14.99 pund tilbage).

Gul scene

Ballroom

Tech I

Tech II

Orange scene

Hvid scene

Grøn scene

torsdag

18:30 Stereophonics
20:30 Molotov
22:30 Barenaked Ladies

17:45 Raul Paz
20:00 Mangu
22:30 Albita
DJ Martin Globalocal,
Morales (Tumi Music)

17:30 Shpngle
18:30 Night Of The Midi
Cops feat. Saiko-Pod,
Frank E, Koxbox
23:00 Hallucinogen

17:30 DJ Daze
19:00 Godspeed
20:00 DJ Minus 8
22:00 DJ Rap

18:00 Gluecifer
20:00 Monster Magnet
22:00 Metallica

17:30 Kyed
19:30 The Tuesdays
21:30 Ernest Ranglin

17:30 Ministry
19:00 Manic Street
Preachers
21:00 Marilyn Manson

fredag

13:30 Hammerfall
15:30 Wilco
17:30 The Divine Comedy
19:30 Heather Nova
21:45 Hotel
23:30 Los Amigos Invisibles
01:15 Hotel Hunger
03:00 Raga Rockers

12:30 Papaya
12:45 Mbongeni Ingema
& T, Committed Artists
14:45 Tu Nokwe And
Women Unite
17:45 Papaya
17:30 Noise Khanyile &
Magugu Ase Africa
19:45 Phuzekhemisi
22:00 Busi Mhlongo
00:15 Moses Taiwa Mole-
lekwa & Tkzee

16:30 Deepfried Toguma
17:30 DJ 360°
19:00 Rasmus
20:00 DJ 360°
21:00 Death In Vegas
23:00 Mnemonic
24:00 Orbital
02:00 DJ Derrick Carter

12:00 Jazzy Hours by
Wunderbaum & Fatman
DJ Daddy, Lahari,
Laugesen, Besiakow &
Bo Stef, DJ Aron
15:30 Frederic Galliano
17:30 Future Sound Of
Melbourne feat.
Davide Carbone,
Steve Robbins, Fsom
24:00 April Club
Hübsch Originators,
Håkan Lidbo, Bjørn
Svin & DJ Lab, Opiate

21:00 Skunk Anansie
23:00 R.E.M.
01:00 Ulf Lundell

13:00 Superheroes
15:00 Jello Biafra
17:30 Covenant
19:00 Jello Biafra
21:30 Andre Williams
23:30 Mouse On Mars
01:30 Cornelius
03:00 Melted

16:00 Guano Apes
18:00 Suede
20:00 Placebo
22:00 Robbie Williams
00:30 Faithless
02:30 Nashville Pussy

lørdag

14:00 Tim Christensen
15:30 Alliance Ethnik
17:30 Den Gale Pose
19:30 Motorpsycho
21:30 22-Pistepirkko
23:30 Boulevard
Conexion
J-Treds, Rasheed & DJ
Miz, Last Emperor, MHZ,
Super Natural, Cardinal
Official, Dynasty, Natural
Ressource, Natural Ele-
ments, Dilated People
02:45 The Roots

12:30 Yossi Fine & The
Excentric Sound System
14:45 Rizwan-Muazam
Qawwali Group
17:00 Salamat
19:15 Maryam Mursal
21:30 Transglobal
Underground
23:45 DJ Ritu's
Asian Equation
02:00 Badmarsh & Shri

16:30 Silicone Soul/
Chaser
18:00 Maas
19:00 Gilb-r
20:00 I:Cube
23:00 Cassius
00:30 Slam Present:
Pressure Funk
02:00 DJ Dennis Uprock

12:00 Jazzy Hours by
Wunderbaum & Fatman
Morten Wilken,
Cependrumbum m.
Besiakow & Stief,
Sweet Frederik
15:30 Alex Martin Ensemble
17:30 Swayzack
18:30 DJ Clair Poulton
19:00 B 12
20:30 Rue-East
21:45 µ-Ziq
24:00 Coldcut
01:00 Basement Jaxx
02:30 Mixmaster Morris

16:00 The Flaming Lips
Car Experience
20:00 Echo & The
Bunnymen
22:30 Suede
01:00 Chemical Bros

13:00 Olu Dara
15:00 Apoptyma Berzerk
17:00 Die Sterne
19:00 Blonde Redhead
21:30 Built To Spill
23:30 Cibo Matto
01:30 The Burnouts
03:00 Solex

14:30 Psyched Up Janis
16:30 The Creatures
18:30 Kashmir
21:00 Thomas Helmig
24:00 Residents
02:30 Bob Hund

søndag

13:30 Radio Tarifa
15:30 Suede
17:30 Everlast
19:30 Mercury Rev

12:00 Mundo Livre S/A
14:00 Margaret Mene-
zes & Band
16:00 Marcos Valle
18:00 Daude
20:00 Waldemar Bastos

16:00 Pole
17:00 Teebee & K feat.
Richard & Tony
18:00 Fabio & Grooverider
20:00 Lamb

13:30
Primal Sound System.
DJ Leenus, Yoga,
Darchives, Eclectic
Bob, Perphane
17:30 An Der Beat
18:30 Lords Of Svek
20:30 A I People

15:00 Blondie
17:00 Johnny Madsen
19:00 Blur
21:30 Culture Club

13:00 Port Friendly
15:00 Withering Surface
17:00 Schneider TM
19:00 Spain

14:00 On Trial
16:00 Al Green
18:00 Eva Dahlgren
20:00 Carlinhos Brown
24:00 The Tubes
02:00 Hedningarna
04:00 Liberator

MUSICMAGASINET

G.A.F.F.A.

www.gaffa.dk

NB: Programmet som det så ud ved redaktionens slutning. Med forbehold for ændringer og aflysninger

Are you the best music fan in Denmark? - Tell us your story and

BECOME A STAR ON

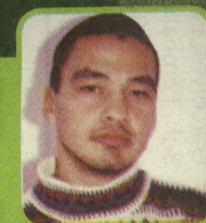
1998 Flashback!

Steve Brackston from Andover, England. Convinced the lead singer of Garbage to sign his leg, then got it tattooed for life.

1998 Flashback!

Jeff Pelletier from Boston, USA. Raised \$50,000 on the internet so Marillion could continue their US tour.

1998 Flashback!

Nick Lorentzen from Nuuk, Greenland. Spread the message of hip-hop on remote Greenland and crusaded to get The Fugees to play for the locals.

1998 Flashback!

Marina and Marlies from Den Haag, The Netherlands. Dedicated a website to everything you would ever want to know about Brett in Suede.

As the official sponsor of the MTV Europe Music Awards, Carlsberg has founded the **Carlsberg Best Fan Award** to honour the people who make MTV what it is - the fans.

To qualify*, all you have to do is send us your story, explaining the outrageous details of your greatest achievement as a fan, to: Musikmagasinet GAFFA, Sjællandsgade 92, DK-8000 Århus C, Denmark. Finalists will get their own rockumentary on MTV and be flown to Dublin for the 1999 MTV EMAs.

*You must be 18 to enter

My favorite band (artist) is:

I should get the Carlsberg Best Fan Award because...

Name

Street

City

Postal Code

Country

Phone

YOU CAN WIN THE CARLSBERG BEST FAN AWARD

www. .DK

